

Izajáš

¹ Vidění Izaiáše syna Amosova, kteréž viděl o Judovi a Jeruzalému, za dnů Uziáše, Jotama, Achasa a Ezechiáše, králů Judských. ² Slyšte nebesa, a ušima pozoruj země, nebo Hospodin mluví: Syny jsem vychoval a vyvýšil, oni pak strhli se mne. ³ Vůl zná hospodáře svého, a osel jesle pánů svých; Izrael nezná, lid můj nesrozumívá. ⁴ Ach, národe hříšný, lide obtížený nepravostí, símě zlostníků, synové nešlechtní, opustili Hospodina, pohrdli svatým Izraelským, odvrátili se zpět. ⁵ Proč, čím více biti býváte, tím více se odvracujete? Všecka hlava jest neduživá, a všecko srdce zemdlené. ⁶ Od zpodku nohy až do vrchu hlavy není na něm místa celého, jen rána a zsinlost, a zbití zahnojené, aniž se vytlačuje, ani uvazuje, ani olejem změkčuje. ⁷ Země vaše spustla, města vaše vypálena ohněm; zemi vaši před vámi cizozemci zžírají, a v poušť obracejí, tak jakž vše kazí cizozemci. ⁸ I zůstala dcera Sionská jako boudka na vinici, jako chaloupka v zahradě tykevné, a jako město zkažené. ⁹ Byť nám byl Hospodin zástupů jakkoli malička ostatků nezanechal, byli bychom jako Sodoma, byli bychom Gomoře podobní. ¹⁰ Slyšte slovo Hospodinovo, knížata Sodomská, ušima pozorujte zákona Boha našeho, lide Gomorský: ¹¹ K čemu jest mi množství obětí vašich? dí Hospodin. Syt jsem zápalných obětí skopců a tuků krmných hověd, a krve volků a beránek a kozlů nejsem žádostiv. ¹² Že přicházíte, abyste se ukazovali přede mnou, kdož toho z ruky vaší hledal, abyste šlapali síně mé? ¹³ Nepřinášejte více oběti oklamání. Kadění v ohavnosti mám, novměsíců a sobot a svolávání nemohu trpěti, (nepravost jest), ani

shromáždění. ¹⁴ Novměsíců vašich a slavností vašich nenávidí duše má; jsou mi břemenem, ustal jsem, nesa je. ¹⁵ Protož, když rozprostíráte ruce vaše, skrývám oči své před vámi, a když množíte modlitbu, neslyším; ruce vaše krve plné jsou. ¹⁶ Umejte se, očistěte se, odvrzte zlost skutků vašich od očí mých, přestaňte zle činiti. ¹⁷ Učte se dobře činiti, hledejte soudu, pozdvihněte potlačeného, dopomozte k spravedlnosti sirotku, zastaňte vdovy. ¹⁸ Podťež nu, a poukažme sobě, praví Hospodin: Budou-li hříchové vaši jako červec dvakrát barvený, jako sníh zbělejší; budou-li červení jako šarlat, jako vlna budou. ¹⁹ Budete-li povolní a poslušní, dobré věci země jísti budete. ²⁰ Pakli nebudete povolní, ale zpuční, od meče sežráni budete; nebo ústa Hospodinova mluvila. ²¹ Jak tě nevěstkou učiněno to město věrné, plné soudu! Spravedlnost přebývala v něm, nyní pak vražedlníci. ²² Stříbro tvé obrátilo se v trůsky, víno tvé smíšeno s vodou. ²³ Knížata tvá zpučná a tovaryši zlodějí, jeden každý z nich miluje dary, a dychtí po úplatcích; sirotku k spravedlnosti nedopomáhají, a pře vdovy před ně nepřichází. ²⁴ Protož dí Pán, Hospodin zástupů, silný Izraelský: Aj, jáť se potěším nad protivníky svými, a vymstím se nad nepřátely svými, ²⁵ Když zase obrátím ruku svou na tě, až přepálím dočista trůsky tvé, a odejmu všecken cín tvůj, ²⁶ A obnovím soudce tvé tak jako na počátku, a rádce tvé jako s prvu. A tu potom slouti budeš městem spravedlnosti, městem věrným. ²⁷ Sion v soudu vykoupen bude, a kteříž zase uvedeni budou do něho, v spravedlnosti. ²⁸ Setření pak přestupníků a nešlechtných v náhle přijde, a kteříž opouštějí Hospodina, docela zahynou. ²⁹ Nebo zahanbeni budete pro háje, po nichž jste toužili, a zastydíte se pro zahrady, kteréž jste sobě zvolili. ³⁰ Budete zajisté jako dub, s něhož lístí prší, a jako

zahrada, v níž vody není. ³¹ I bude nejsilnější jako koudel, a učitel jeho jako jiskra; i bude to obé hořeti spolu, a nebude žádného, ješto by uhasiti mohl.

2

¹ Slovo, kteréž viděl Izaiáš syn Amosův o Judovi a Jeruzalému. ² I stane se v posledních dnech, že utvrzena bude hora domu Hospodinova na vrchu hor, a vyvýšena nad pahrbky, i pohnou se k ní všickni národové. ³ A půjdou lidé mnozí, říkajíce: Podťte, a vstupme na horu Hospodinovu, do domu Boha Jákovova, a bude nás vyučovati cestám svým, i budeme choditi po stezkách jeho. Nebo z Siona vyjde zákon, a slovo Hospodinovo z Jeruzaléma. ⁴ Onť bude souditi mezi národy, a trestati bude lidi mnohé. I zkují meče své v motyky, a oštípy své v srpy. Nepozdvihne národ proti národu meče, a nebudou se více učití boji. ⁵ Dome Jákobův, podťtež, a choďme v světle Hospodinově. ⁶ Ale ty jsi opustil lid svůj, dům Jákobův, proto že jsou naplnění ohavnostmi národů východních, a jsou pověrní jako Filistinští, a smyšlínky cizozemců že sobě libují. ⁷ K tomu naplněna jest země jejich stříbrem a zlatem, tak že není konce pokladům jejich; naplněna jest země jejich i koňmi, vozům pak jejich počtu není. ⁸ Naplněna jest také země jejich modlami; klanějí se dílu rukou svých, kteréž učinili prstové jejich. ⁹ Klaní se obecný člověk, a poníží se i přední muž; protož neodpouštěj jim. ¹⁰ Vejdi do skály, a skrej se v prachu před hrůzou Hospodinovou, před slávou důstojnosti jeho. ¹¹ Tuť oči vysoké člověka sníženy budou, a skloněna bude vysokost lidská, ale Hospodin sám vyvýšen bude v ten den. ¹² Nebo den Hospodina zástupů se blíží na každého pyšného a zpínajícího se, i na každého vyvýšeného, i bude ponížen, ¹³ I na všechny cedry Libánské vysoké a

vyvýšené, i na všechny duby Bázánské, ¹⁴ I na všechny hory vysoké, i na všechny pahrbky vyvýšené, ¹⁵ I na všelikou věž vysokou, i na všelikou zed pevnou, ¹⁶ I na všechny lodí mořské, i na všechna malování slibná. ¹⁷ A sehnuta bude pýcha člověka, a snížena bude vysokost lidská, ale vyvýšen bude Hospodin sám v ten den, ¹⁸ Modly pak docela vymizejí. ¹⁹ Tehdy půjdou do jeskyní skal a do roklí země, před hrůzou Hospodinovou a slávou důstojnosti jeho, když povstane, aby potřel zemi. ²⁰ V ten den zavrže člověk modly své stříbrné a modly své zlaté, kterýchž mu nadělali, aby se klaněl, totiž krtům a netopýřům. ²¹ I vejde do slují skal a do vysedlin jejich před hrůzou Hospodinovou, a před slávou důstojnosti jeho, když povstane, aby potřel zemi. ²² Přestaňtež doufati v člověku, jehož dýchání v chrípích jeho jest. Nebo zač má jmín býti?

3

¹ Nebo aj, Pán, Hospodin zástupů, odejme od Jeruzaléma a Judy hůl a podporu, všelijakou hůl chleba a všelikou podporu vody, ² Silného i muže válečného, soudce i proroka, mudrce i starce, ³ Padesátníka i počestného, i rádci, i vtipného řemeslníka, i výmluvného, ⁴ A dám jim děti za knížata; děti, pravím, panovati budou nad nimi. ⁵ I bude ssužovati v lidu jeden druhého, a bližní bližního svého; zpuřně se postaví dítě proti starci, a chaterný proti vzácnému. ⁶ Pročež se chopí jeden každý bratra svého z domu otce svého, a dí: Máš oděv, knížetem naším budeš, a pád tento zdrž rukou svou. ⁷ Ale on přísáhne v ten den, řka: Nebuduť vázati těch ran, nebo v domě mém není chleba ani oděvu; neustanovujtež mne knížetem lidu. ⁸ Nebo se obořil Jeruzalém, a Juda padl, proto že jazyk jejich a skutkové jejich jsou proti Hospodinu, k dráždění očí slávy jeho. ⁹ Nestydatost tváří jejich svědčí proti nim; hřích zajisté svůj jako Sodomští ohlašují, a netají.

Běda duši jejich, nebo sami na sebe uvodí zlé. ¹⁰ Rcete spravedlivému: Dobře bude; nebo ovoce skutků svých jísti bude. ¹¹ Ale běda bezbožnému, zle bude; nebo odplata rukou jeho dána jemu bude. ¹² Lidu mého knížata jsou děti, a ženy panují nad ním. Lide můj, kteříž tě vodí, svodí tě, a cestu stezek tvých ukrývají. ¹³ Stojíť Hospodin k rozsudku, stojí, pravím, k rozsudku s lidmi. ¹⁴ Hospodin k soudu přijde proti starším lidu svého a knížatům jejich, a dí: Vy jste pohubili vinici mou, loupež chudého jest v domích vašich. ¹⁵ Proč vy nuzíte lid můj, a tváře chudých zahanbujete? praví Pán, Hospodin zástupů. ¹⁶ I dí Hospodin: Proto že se pozdvihují dcery Sionské, a chodí s vytaženým krkem, a pasou očima, protulujíce se, a zdobna kráčejíce, i nohama svýma lákají, ¹⁷ Protož okydne Pán prašivinou vrch hlavy dcer Sionských, a Hospodin hanbu jejich obnaží. ¹⁸ V ten den odejme Pán okrasu těch nástrah, totiž paučníky a halže, ¹⁹ Jablka zlatá a spinadla a čepce, ²⁰ Biréty a zápony, tkanice, puntý a náušnice, ²¹ Prsteny a náčelníky, ²² Proměnná roucha, i plášťky, i roušky, i vačky, ²³ I zrcadla, i čechlíky, i věnce, i šlojíře. ²⁴ A budeť místo vonných věcí hnis, a místo pasů roztržení, a místo strojení kadeří lysina, a místo širokého podolku bude přepásání pytlem, obhoření pak místo krásy. ²⁵ Muži tvoji od meče padnou, a silní tvoji v boji. ²⁶ I budou plakati a kvíliti brány jeho, a spustlý na zemi seděti bude.

4

¹ I chopí se sedm žen muže jednoho v ten den, a řeknou: Chléb svůj jísti budeme, a rouchem svým se odívati, toliko ať po tobě se jmenujeme; odejmi pohanění naše. ² V ten den bude výstřelek Hospodinův ušlechtilý a slavný, a plod země výtečný a krásný, totiž ti, kteříž zachováni

budou z Izraele. ³ I stane se, že kdož bude zanechán na Sionu, a pozůstaven bude v Jeruzalémě, svatý slouti bude, každý, kdož jest zapsán k životu v Jeruzalémě, ⁴ Když Pán smyje nečistotu dcer Sionských, a krev Jeruzaléma vyplákne z něho v duchu soudu a v duchu horlivosti. ⁵ A stvoří Hospodin nad každým obydlím hory Sion, a nad každým shromážděním jejím oblak ve dne, a dým a blesk plápolajícího ohně v noci; nebo nad všecku slávu bude zastření. ⁶ A bude stánkem k zastěňování ve dne před horkem, a za útočiště a skryší před přívalem a deštěm.

5

¹ Zpívati již budu milému svému píseň milého svého o vinici jeho: Vinici má milý můj na vrchu úrodném. ² Kterouž ohradil, a kamení z ní vybral, a vysadil ji vinným kmenem výborným, a ustavěl věži u prostřed ní, také i pres udělal v ní, a očekával, aby nesla hrozny, ale vydala plané víno. ³ Nyní tedy, obyvatelé Jeruzalémští a muži Judští, sud'te medle mezi mnou a vinicí mou. ⁴ Což ještě činěno býti mělo vinici mé, ješto bych jí neučinil? Proč, když jsem očekával, aby nesla hrozny, plodila plané víno? ⁵ A protož oznámím vám, co já učiním vinici své: Odejmu plot její, a přijde na spuštění; rozbořím hradbu její, i přijde na pošlapání. ⁶ Zapustím ji, nebude řezána, ani kopána, i vzroste na ní bodláčí a trní; oblakům také zapovím, aby nevydávali více na ni deště. ⁷ Vinice zajisté Hospodina zástupů dům Izraelský jest, a muži Judští révové milí jemu. Očekával pak soudu, a aj, nátisk; spravedlnosti, a aj, křik. ⁸ Běda vám, kteříž připojujete dům k domu, a pole s polem spojujete, tak že místa jiným není, jako byste sami rozsazeni byli k přebývání u prostřed země. ⁹ V uši mé řekl Hospodin zástupů: Jistě žeť domové mnozí zpustnou, velicí a krásní bez obyvatele budou. ¹⁰ Nadto deset dílců

viničných vydá láhvičce jednu, a semena chomer vydá efi. ¹¹ Běda těm, kteříž ráno vstávajíce, chodí po opilství, a trvají při tom do večera, až je víno i rozpaluje. ¹² A harfa, loutna a buben, a píšťalka, a víno bývá na hodech jejich; na skutky pak Hospodinovy nehledí, a díla rukou jeho nespátřují. ¹³ Protož v zajetí půjde lid můj, nebo jest bez umění; a slavní jeho budou hladoví, a množství jeho žízni usvadne. ¹⁴ Pročež rozšířilo i peklo hrdlo své, a rozedřelo nad míru ústa svá, i sstoupí do něho slavní její a množství její, i hluk její, i ti, kteříž se veselí v ní. ¹⁵ A tak sehnut bude člověk, a ponížen muž, a oči pyšných sníženy budou, ¹⁶ Hospodin pak zástupů vyvýšen bude v soudu, a Bůh silný a svatý ukáže se svatý v spravedlnosti. ¹⁷ I pásti se budou beránkové podlé obyčeje svého, a ostatky těch tučných, navrátíce se, jísti budou. ¹⁸ Běda těm, kteříž táhnou nepravost za provazy marnosti, a jako provazem u vozu hřích; ¹⁹ Kteríž říkají: Nechať pospíš, a nemešká dílem svým, abychom viděli, a nechať se přiblíží, a přijde rada toho Svatého Izraelského, abychom zvěděli. ²⁰ Běda těm, kteříž říkají zlému dobré, a dobrému zlé, kladouce tmou za světlo, a světlo za tmou, pokládajíce hořké za sladké, a sladké za hořké. ²¹ Běda těm, kteříž jsou moudří sami u sebe, a vedlé zdání svého opatrní. ²² Běda těm, kteříž jsou silní ku pití vína, a muži udatní k smíšení nápoje opojného; ²³ Kteríž ospravedlňují bezbožného pro dary, spravedlnost pak spravedlivých odjímají od nich. ²⁴ Z té příčiny, jakož plamen ohně zžírá strniště, a plevy plamen v nic obrací, tak kořen jejich bude jako shnilina, a květ jejich jako prach vzejde; nebo zavrhlí zákon Hospodina zástupů, a řečí svatého Izraelského pohrdli. ²⁵ Pročež rozpáliv se prchlivostí Hospodin na lid svůj, a vztáh ruku svou na něj, porazil jej, tak že se hory zatřásly, a těla mrtvá jejich jako hnůj u prostřed ulic. V tom však ve všem

neodvrátila se prchlivost jeho, ale předce ruka jeho jest vztažená. ²⁶ Nebo vyzdvihne korouhev národu dalekému, a zahvívá naň od končin země, a aj, rychle a prudce přijde. ²⁷ Žádného ustalého ani klesajícího nebude mezi nimi; nebude dřímati ani spáti, aniž se rozepne pás bedr jeho, aniž se strhá řemen obuví jeho. ²⁸ Střely jeho ostré, a všechna lučiště jeho natažená; kopyta koňů jeho jako škřemen souzena budou, a kola jeho jako vichřice. ²⁹ Řvání jeho jako řvání lva, a řvátí bude jako lvíčata; a mumlati bude, a pochyť loupež a uteče, aniž bude, kdo by vydřel. ³⁰ A zvučeti bude nad ním v ten den, jako zvučí moře. Tehdy pohledíme na zemi, a aj, mrákota a úzkost; nebo se i světlo zatmí při pohubení jejím.

6

¹ Léta, kteréhož umřel král Uziáš, viděl jsem Pána sedícího na trůnu vysokém a vyzdviženém, a podolek jeho naplňoval chrám. ² Serafínové stáli nad ním. Šest křídel měl každý z nich: dvěma zakrýval tvář svou, a dvěma přikrýval nohy své, a dvěma létal. ³ A volal jeden k druhému, říkáje: Svatý, svatý, svatý Hospodin zástupů, plná jest všechna země slávy jeho. ⁴ A pohnuly se podvoje veřejí od hlasu volajícího, a dům plný byl dymu. ⁵ I řekl jsem: Běda mně, jižť zahynu, proto že jsem člověk poškrvněné rty maje, k tomu u prostřed lidu rty poškrvněné majícího bydlím, a že krále Hospodina zástupů viděly oči mé. ⁶ I přiletěl ke mně jeden z Serafínů, maje v ruce své uhel řeravý, kleštěmi vzatý z oltáře, ⁷ A dotekl se úst mých, a řekl: Aj hle, dotekl se uhel tento úst tvých; nebo odešla nepravost tvá, a hřích tvůj shlazen jest. ⁸ Potom slyšel jsem hlas Pána řkoucího: Koho pošli? A kdo nám půjde? I řekl jsem: Aj já, pošli mne. ⁹ On pak řekl: Jdi, a rci lidu tomu: Slyšte slyšíce, a

nerozumějte, a hleďte hledíce, a nepoznávejte. ¹⁰ Zatvrd' srdce lidu toho, a uši jeho zacpej, a oči jeho zavři, aby neviděl očima svýma, a ušima svýma neslyšel, a srdcem svým nerozuměl, a neobrátil se, a nebyl uzdraven. ¹¹ A když jsem řekl: Až dokud, Pane? i odpověděl: Dokudž nezpustnou města, tak aby nebylo žádného obyvatele, a domové, aby nebylo v nich žádného člověka, a země docela nezpustne, ¹² A nevzdálí Hospodin všelikého člověka, a nebude dokonalého zpuštění u prostřed země; ¹³ Dokudž ještě v ní nebude desateré zhouby, a teprv zkažena bude. Ale jakož ono jilmoví, a jako doubí onoho náspu podporou jest, tak símě svaté jest podpora její.

7

¹ I stalo se za dnů Achasa syna Jotamova, syna Uziáše, krále Judského, že přitáhl Rezin král Syrský, a Pekach syn Romeliáše, krále Izraelského, k Jeruzalému, aby bojoval proti němu, ale nemohl ho dobytí. ² I oznámeno jest domu Davidovu v tato slova: Spikla se země Syrská s Efraimem. Pročež pohnulo se srdce jeho, i srdce lidu jeho, tak jako se pohybuje dříví v lese od větru. ³ Tedy řekl Hospodin Izaiášovi: Vyjdi nyní vstříc Achasovi, ty a Sear Jašub syn tvůj, až na konec struhy rybníka hořejšího, k silnici pole valchářova, ⁴ A díš jemu: Šetř se, abys se nekormoutil. Neboj se, a srdce tvé nechať se neděsí dvou ostatků hlavní těch kouřících se, před rozpáleným hněvem Rezinovým s Syrskými, a syna Romeliášova, ⁵ Proto že zlou radu složili proti tobě Syrský, Efraim a syn Romeliášův, řkouce: ⁶ Táhněme proti zemi Judské, a vyležme ji, a odtrhněme ji k sobě, a ustavme krále u prostřed ní syna Tabealova. ⁷ Toto praví Panovník Hospodin: Nestaneť se a nebude toho. ⁸ Nebo hlava Syrské země jest Damašek, a hlava Damašku Rezin, a po šedesáti pěti letech potřín bude

Efraim, tak že nebude lidem. ⁹ Mezi tím hlava Efraimova Samaří, a hlava Samaří syn Romeliášův. Jestliže nevěříte, jistě že neostojíte. ¹⁰ I mluvil ještě Hospodin k Achasovi, řka: ¹¹ Požádej sobě znamení od Hospodina Boha svého, buď dole hluboko, aneb na hoře vysoko. ¹² I řekl Achas: Nebudu prositi, aniž budu pokoušeti Hospodina. ¹³ Tedy řekl prorok: Slyšte nyní, dome Davidův, ještě-liž jest vám málo, lidem býti k obtížení, že i Bohu mému k obtížení jste? ¹⁴ Protož sám Pán dá vám znamení: Aj, panna počne, a porodí syna, a nazůve jméno jeho Immanuel. ¹⁵ Máslo a med jísti bude, až by uměl zavrci zlé, a vyvoliti dobré. ¹⁶ Nýbrž prvé než bude uměti dítě to zavrci zlé a vyvoliti dobré, opuštěna bude země, kteréž nenávidíš pro dva krále její. ¹⁷ Na tebe pak přivede Hospodin, a na lid tvůj, i na dům otce tvého dny, jakýchž nebylo ode dne, v němž odstoupil Efraim od Judy, a to skrze krále Assyrského. ¹⁸ Nebo stane se v ten den, že pošepce Hospodin muchám, kteréž jsou při nejdalších řekách Egyptských, a včelám, kteréž jsou v zemi Assyrské. ¹⁹ I přijdou, a usadí se všickni ti v údolích pustých a v děrách skalních, i na všech chrastinách i na všech stromích užitečných. ²⁰ V ten den oholí Pán tou břitvou najatou, (skrže ty, kteříž za řekou jsou, skrže krále Assyrského), hlavu a vlasy noh, ano také i bradu do čista sholí. ²¹ I bude tehdáž, že sotva člověk zachová kravičku neb dvě ovce, ²² Avšak pro množství mléka, kteréhož nadojí, jísti bude máslo. Máslo zajisté a med jísti bude, kdožkoli v zemi bude zanechán. ²³ Bude také v ten čas, že každé místo, na němž jest tisíc kmenů vinných za tisíc stříbrných, trnám a hložímu poroste. ²⁴ S střelami a lučištěm tudy jíti musí; hložímu zajisté a trnám zaroste všecka země. ²⁵ Všecky pak hory, kteréž motykou kopány býti mohou, nebudou se báti hloží a trní; nebo budou za pastviště volům, a bravům ku pošlapání.

8

¹ I řekl mi Hospodin: Vezmi sobě knihu velikou, a napiš na ní písmem lidským: K rychlé kořisti pospíchá loupežník. ² I vzal jsem sobě za svědky věrné Uriáše kněze, a Zachariáše syna Jeberechiášova. ³ V tom přistoupil jsem k prorokyni, kteráž počala, a porodila syna. I řekl mi Hospodin: Dej mu jméno: K rychlé kořisti pospíchá loupežník. ⁴ Nebo prvé než bude uměti dítě to volati: Otče můj, matko má, odejme zboží Damašské a loupeže Samařské lid krále Assyrského. ⁵ I to ještě mluvil Hospodin ke mně, řka: ⁶ Poněvadž pohrdl lid ten vodami Siloe tiše tekoucími, raduje se z Rezina a syna Romeliášova, ⁷ Protož aj, Pán uvede na ně vody, řeky násilné a mnohé, totiž krále Assyrského, a všecku slávu jeho, tak že vystoupí ze všech toků svých, a půjde nad všechny břehy své. ⁸ Půjde i přes Judu, rozleje se a rozejde, až k hrdlu dosáhne, a roztažená křídla jeho naplní šírokost země tvé, ó Immanueli. ⁹ Puntujtež se lidé, však potříni budete, (nýbrž pozorujte všickni v daleké zemi), přepašte se, však potříni budete, přepašte se, však potříni budete. ¹⁰ Vejděte v radu, a zrušena bude, mluvte slovo, a neostojíte; nebo s námi jest Bůh silný. ¹¹ Tak zajisté mluvil Hospodin ke mně, ujav mne za ruku, a dav mi výstrahu, abych nechodil cestou lidu tohoto, řka: ¹² Neříkejte: Spuntování, když lid ten praví: Spuntování; aniž se jako oni strachujete, nerci-li, abyste se děsiti měli. ¹³ Hospodina zástupů samého posvěcujte; on budiž bázeň vaše i strach váš. ¹⁴ A budeť vám i svatyní, kamenem pak urážky a skalou pádu oběma domům Izraelským, osídlem a léčkou i obyvatelům Jeruzalémským. ¹⁵ I urazí se o to mnozí, a padnou, a potříni budou, aneb zapletouce se, popadeni budou. ¹⁶ Zavaž osvědčení, zapečeť zákon mezi učedníky mými. ¹⁷ Pročež očekávati budu na Hospodina, kterýž

skrýl tvář svou od domu Jákobova; na něj, pravím, čekati budu. ¹⁸ Aj, já a dítky, kteréž mi dal Hospodin, na znamení a zázraky v Izraeli od Hospodina zástupů, kterýž přebývá na hoře Sion. ¹⁹ Jestliže by vám pak řekli: Dotazujte se na hadačích a věštcích, kteříž šepcí a šveholí, rcete: Nemá-liž se lid na Bohu svém dotazovati? K mrtvým-liž místo živých má se utíkat? ²⁰ K zákonu a svědectví! Pakli nechťi, nechať mluví vedlé slova toho, v němž není žádné záře, ²¹ Až by každý toulati se musil, zbědovaný jsa a hladovitý. I stane se, že se bude, hladovitý jsa, sám v sobě zlobiti, a zlořečiti králi svému a Bohu svému, buď že zhůru pohledí, ²² Buď že na zemi popatří, a aj, všudy ssoužení a tma, mrákota, bída i nátisk v temnostech.

9

¹ A však ne tak obklíčí mrákota té země, kteráž ssoužena bude, jako když se ponejprv nepřítel dotkl země Zabulon a země Neftalím, ani jako potom, když více obtíží, naproti moři, při Jordánu Galilei lidnou. ² Nebo lid tento chodě v temnostech, uzří světlo veliké, a bydlícím v zemi stínu smrti světlo zastkví se. ³ Rozmnožil jsi tento národ, ale nezveličils veselé. A však veseliti se budou před tebou, tak jako se veselí ve žni, jako se radují, když dělí kořisti, ⁴ Když jho břemene jeho a prut ramene jeho, hůl násilníka jeho polámeš, jako za dnů Madianských, ⁵ Kdyžto všickni bojovníci předěšeni, a roucha ve krvi zbrocena, ano což hořeti mohlo, i ohněm spáleno. ⁶ Nebo dítě narodilo se nám, syn dán jest nám, i bude knížetství na rameni jeho, a nazváno bude jméno jeho: Předivný, Rádce, Bůh silný, Rek udatný, Otec věčnosti, Kníže pokoje. ⁷ K rozmnožování pak toho knížetství a pokoje, jemuž nebude konce, sedne na stoliči Davidově, a na království jeho, až je i v řád uvede, a utvrdí v soudu a v spravedlnosti, od tohoto času až na věky. Horlivost Hospodina zástupů to

učiní. ⁸ Slovo poslal Pán Jákobovi, a padlo v Izraeli. ⁹ A zvíť všecken lid, Efraim, i obyvatelé Samarští, kteříž v pýše a vysokomyslnosti srdce říkají: ¹⁰ Padly cihly, ale my tesaným kamenem stavěti budeme; planí fíkové podřati jsou, a my to v cedry směníme. ¹¹ Ale zvýší Hospodin protivníky Rezinovy nad něj, a nepřátely jeho svolá, ¹² Syrské po předu, a Filistinské po zadu. I budou žráti Izraele celými ústy, aniž ve všem tom odvrátí se prchlivost jeho, ale ruka jeho předce bude vztažená. ¹³ Protože se lid ten nenavrací k tomu, kterýž jej bije, a Hospodina zástupů nehledají, ¹⁴ Protož odetne Hospodin od Izraele hlavu i ocas, ratolest i síť jednoho dne. ¹⁵ (Stařec a vzácný člověk, onť jest hlava, prorok pak, kterýž učí lži, onť jest ocas.) ¹⁶ Nebo vůdcové lidu tohoto jsou svůdcové, a kteříž se jim vésti dadí, zhynuli. ¹⁷ Protož z mládenců jeho nepotěší se Pán, a nad sirotky a vdovami jeho neslituje se; nebo všickni jsou pokrytci a zločinci, a každá ústa mluví nešlechtnost. Aniž ve všem tom odvrátí se prchlivost jeho, ale předce ruka jeho bude vztažená. ¹⁸ Nebo roznícena jsouc jako oheň bezbožnost, bodláčí a trní pálí, potom zapálí i houště lesu; pročez rozptýleni budou jako dým u povětří. ¹⁹ Pro hněv Hospodina zástupů zatmí se země, a ten lid bude jako pokrm ohně. Žádný ani bratra svého šanovati nebude, ²⁰ Ale krájeje sobě po pravé straně, však lačněti bude, a zžíraje po levé, však nenasytí se. Jeden každý maso ramene svého žráti bude, ²¹ Manasses Efraima a Efraim Manessesa, oba pak spolu proti Judovi budou. Ve všem tom však neodvrátí se prchlivost jeho, ale předce ruka jeho bude vztažená.

10

¹ Běda těm, kteříž ustanovují práva nepravá, a spisovatelům, kteříž těžkosti spisují, ² Aby odstrkovali nuzné

od soudu, a vydírali spravedlnost chudých lidu mého, vdovy aby byly kořist jejich, a sirotky aby loupili. ³ I což učiníte v den navštívení a zpuštění, kteréž zdaleka přijde? K komu se o pomoc utečete? A kde zanecháte slávy své, ⁴ By nemusila skloniti se mezi vězni, a mezi zbitými klesnouti? Ve všem tom neodvrátí se prchlivost jeho, ale předce ruka jeho bude vztažená. ⁵ Běda Assurovi, metle hněvu mého, ačkoli hůl rozhněvání mého jest v rukou jeho, ⁶ A na národ ošemetný pošli jej, a o lidu hněvu mého přikáží jemu, aby směle bral kořisti, a loupil bez milosti, a položil jej v pošlapání jako bláto na ulicích. ⁷ Ale on ne tak se bude domnívati, ani srdce jeho tak mysliti bude; nebo srdce jeho jest hubiti a pléniti národy mnohé. ⁸ Nebo řekne: Zdaliž knížata má nejsou také i králové? ⁹ Zdaliž jako Charkemis není Chalno? Zdali není jako Arfad Emat? Zdali není jako Damašek Samaří? ¹⁰ Jakož nalezla ruka má království bohů, ješto rytiny jejich byly nad Jeruzalémských a Samařských, ¹¹ Zdaliž jako jsem učinil Samaří a modlám jeho, tak neučiním Jeruzalému a obrazům jeho? ¹² I staněť se, když dokoná Pán všecko dílo své na hoře Sion a v Jeruzalémě, že navštívím ovoce pyšného srdce krále Assyrského, a nádhernost vysokých očí jeho. ¹³ Nebo řekne: V síle ruky své to jsem vykonal, a v moudrosti své; nebo jsem rozumný byl, a odjal jsem meze národů, a poklady jejich jsem vzebral, a strhl jsem dolů, jako mocný, obyvatele. ¹⁴ Anobrž jako hnízdo nalezla ruka má zboží národů, a jako zbírána bývají vejce opuštěná, tak všecku zemi já jsem sebral, aniž byl, kdo by křídlem hnul, aneb otevřel ústa a sptěl. ¹⁵ Zdaliž se bude sekera velebiti nad toho, kdož ní seká? Zdaliž se honositi bude pila nad toho, kdož ní tře? Jako by se zpínala metla proti tomu, kdož by ji zdvihl; jako by se chlubila hůl, že není dřevem. ¹⁶ Protož pošle Pán, Hospodin zástupů,

na vytylé jeho vyzáblost, a po zpodku slávu jeho prudce zapálí, jako silný oheň. ¹⁷ Nebo světlo Izraelovo bude ohněm, a Svatý jeho plamenem, i spálí a sšíře trní i bodláčí jeho jednoho dne. ¹⁸ Též spanilost lesu jeho, i úrodných polí jeho, od duše až do těla, všechno vyhubí. I stane se, že předěšený jsa, bude utíkat. ¹⁹ A pozůstalého dříví lesu jeho malý počet bude, tak že by je mohlo dítě popsati. ²⁰ I stane se v ten den, nebudou více ostatkové Izraelští a pozůstalí z domu Jákobova zpoléhati na toho, kdož je tepe, ale zpoléhati budou na Hospodina, Svatého Izraelského v pravdě. ²¹ Ostatkové obrátí se, ostatkové Jákobovi k Bohu silnému, reku udatnému. ²² Nebo byť bylo lidu tvého, Izraeli, jako písku mořského, ostatkové jeho obrátí se. Pohubení uložené rozhojní spravedlnost. ²³ Pohubení, pravím, a to jisté, Pán, Hospodin zástupů, učiní u prostřed vši této země. ²⁴ Protož takto praví Pán, Hospodin zástupů: Neboj se Assyrského, lide můj, kterýž přebýváš na Sionu. Prutem umrská tě, a holí svou opřáhne na tebe na cestě Egyptské. ²⁵ Po maličkém zajisté času dokoná se hněv a prchlivost má k vyhlazení jich. ²⁶ Nebo vzbudí na něj Hospodin zástupů bič, jako porážku Madianských na skále Goréb, a jakož pozdvihl holi své na moře, tak jí pozdvihne na něj, na cestě Egyptské. ²⁷ I stane se v ten den, že složeno bude břímě jeho s ramene tvého, a jho jeho s šíje tvé, nýbrž zkaženo bude jho od přítomnosti pomazaného. ²⁸ Přitáhne do Aiat, přejde přes Migron, v Michmas složí nádoby svá. ²⁹ Projdou průchod, v Gabaa budou míti hospodu k přenocování; ulekne se Ráma, Gabaa Saulovo uteče. ³⁰ Naříkej hlasem svým, město Gallim, ať se slyší v Lais: Ach, ubohá Anatot. ³¹ Pohne se Madmena, obyvatelé Gábim schopí se. ³² Ještě téhož dne zastavě se v Nobe, pohrozí rukou svou hoře dcery Sionské, pahrbku Jeruzalémskému. ³³ Aj, Panovník

Hospodin zástupů oklestí vši silou ratolesti, ty pak, kteříž jsou vysokého zrostu, podetne; i budou vysocí sníženi. ³⁴ Vyseká též houšť lesů sekerou, i Libán od velikomocného padne.

11

¹ Ale vyjdeť proutek z pařezu Izai, a výstřelek z kořenů jeho vyroste, a ovoce ponese. ² Na němž odpočine Duch Hospodinův, Duch moudrosti a rozumnosti, Duch rady a síly. Duch umění a bázně Hospodinovy. ³ A bude stížitelný v bázni Hospodinově, a nebudeť podlé vidění očí svých souditi, ani podlé slyšení uší svých trestati. ⁴ Ale souditi bude chudě podlé spravedlnosti, a v pravosti trestati tiché v zemi. Bíti zajisté bude zemi holí úst svých, a duchem rtů svých zabije bezbožného. ⁵ Nebo spravedlnost bude pasem bedr jeho, a pravda přepásaním ledví jeho. ⁶ I bude bydliti vlk s beránkem a pardus s kozlátkem ležeti; tolikéž tele a lvíče i krmný dobytek spolu budou, a malé pacholátko je povede. ⁷ Také i kráva a nedvědice spolu pásti se budou, a plod jejich spolu ležeti, lev pak jako vůl plevy jísti bude. ⁸ A lýtý had nad děrou pohrávati bude s dítětem prsí požívajícím, a to, kteréž ostaveno jest, směle sáhne rukou svou do díry bazališkovy. ⁹ Neuškodí, aniž zahubí na vši mé hoře svaté; nebo země naplněna bude známostí Hospodina, tak jako vodami moře naplněno jest. ¹⁰ A budeť v ten den, že na kořen Izai, kterýž stane za korouhev národům, pohané pilně ptáti se budou; nebo odpočívání jeho bude slavné. ¹¹ I bude v ten den, že přičiní Pán po druhé ruky své, aby shledal ostatky lidu svého, což jich zanecháno bude od Assura, a od Egypta, a od Patros, a od Chus, a od Elam, a od Sinear, a od Emat, a od ostrovů mořských. ¹² A vyzdvihne korouhev mezi pohany, a sběře zahnané Izraelské, a rozptýlené Judovy

shromáždí ode čtyř stran země. ¹³ I přestane nenávist Efraimova, a nepřátelé Judovi vyhlazení budou. Efraim nebude nenávidět Judy, a Juda nebude ssužovati Efraima. ¹⁴ Ale vletí na rameno Filistinských k západu, a spolu loupiti budou národy východní. Na Idumejské a Moábské sáhnou rukou svou, a synové Ammon poslouchati jich budou. ¹⁵ Zkazí též Hospodin zátoku moře Egyptského, a vztáhne ruku svou na řeku v prudkosti větru svého, a rozrazí ji na sedm potůčků, a učiní, aby je v obuvi přejíti mohli. ¹⁶ I bude silnice ostatkům lidu toho, kterýž zanechán bude od Assyrských, jako byla Izraelovi v ten den, když vycházel z země Egyptské.

12

¹ I díš v ten den: Oslavovati tě budu, Hospodine, proto že byv hněviv na mne, odvrátil jsi prchlivost svou, a utěšil jsi mne. ² Aj, Bůh silný spasení mé, doufati budu, a nebudu se strašiti; nebo síla má a píseň a spasení mé jest Bůh Hospodin. ³ I budete vážiti vody s radostí z studnic toho spasení, ⁴ A řeknete v ten den: Oslavujte Hospodina, vzývejte jméno jeho, známé čiňte mezi lidmi skutky jeho, připomínejte, že vyvýšené jest jméno jeho. ⁵ Žalmy zpívejte Hospodinu, nebo veliké věci učinil; a to známé buď po vší zemi. ⁶ Prokřikni a zpívej, obyvatelkyně Sionská, nebo veliký jest u prostřed tebe Svatý Izraelský.

13

¹ Břímě Babylona, kteréž viděl Izaiáš syn Amosův. ² Na hoře vysoké vyzdvihněte korouhev, povýšte hlasu k nim, dejte návěští rukou, ať vejdou do bran knížecích. ³ Já jsem přikázal posvěceným svým, povolal jsem také i udatných reků svých k vykonání hněvu svého, veselících se z vyvýšení mého. ⁴ Hlas množství na horách,

jakožto lidu mnohého, hlas a zvuk království a národů shromážděných: Hospodin zástupů sbírá vojsko k válce. ⁵ Táhnou z země daleké od končin nebes. Hospodin a osudí prchlivosti jeho, aby poplénil všecku zemi. ⁶ Kvělte, nebo blízko jest den Hospodinův, jako zpuštění od Všemohoucího přijde. ⁷ A protože všeliké ruce oslábnou, a všeliké srdce člověka rozplyne se. ⁸ I budou předěšeni, svírání a bolesti je zachvátí, jako rodička stonati budou; každý nad bližním svým užasne se, tváře jejich k plameni podobné budou. ⁹ Aj, den Hospodinův přichází přísný, a zuřivost a rozpálení hněvu, aby obrátil tu zemi v poušť, a hříšníky její z ní vyhladil. ¹⁰ Nebo hvězdy nebeské a planěty jejich nedopustí svítiti světlu svému; zatmí se slunce při vycházení svém, a měsíc nevydá světla svého. ¹¹ A navštívím na okršlku země zlost, a na bezbožných nepravost jejich; a káži přestati pýše pyšných, a vysokomyslnost tyranů snížím. ¹² Způsobím to, že dražší bude člověk nad zlato čisté, člověk, pravím, nad zlato z Ofir. ¹³ Z té příčiny zatřesu nebesy, a pohne se země z místa svého, v prchlivosti Hospodina zástupů, a ve dni rozpálení hněvu jeho. ¹⁴ I bude jako srna zplašená, a jako stádo, když není, kdo by je shromáždil; jeden každý k lidu svému se obrátí, a každý do země své uteče. ¹⁵ Kdožkoli nalezen bude, bude proboden, a kteříž by se koli shlukli, od meče padnou. ¹⁶ Nadto i dítky jejich rozrážiny budou před očima jejich, domové jejich zloupeni, a ženy jejich poškrvněny. ¹⁷ Aj, já vzbudím proti nim Médské, kteříž sobě stříbra nebudou vážit, a v zlatě nebudou se kochati, ¹⁸ Ale z luků dítky rozrážeti, aniž se nad plodem života slitují, aniž synům odpustí oko jejich. ¹⁹ I budeť Babylon, někdy ozdoba království a okrasa důstojnosti Kaldejské, podobný podvrácené Sodomě a Gomoře. ²⁰ Nebudou se v něm osazovati na věky, ani bydliti od pokolení až do pokolení; aniž rozbije tam stanu

svého Arab, ani pastýři tam odpočívati budou. ²¹ Ale lítá zvěř tam odpočívati bude, a domové jejich šelmami naplnění budou; bydliti budou tam i sovy, a příšery tam skákati budou. ²² Ozývati se také budou sobě hrozné potvory na palácích jejich, a draci na hradích rozkošných. A blízkoť jest, že přijde čas jeho, a dnové jeho prodlévati nebudou.

14

¹ Nebo slituje se Hospodin nad Jákobem, a vyvolí zase Izraele, a dá jim odpočinutí v zemi jejich; a připojí se k nim cizozemec, a přídržeti se budou domu Jákobova. ² Nebo pojmu ty národy, a přivedou je k místu svému, i uvedou je v dědictví dům Izraelský v zemi Hospodinově, za služebníky a za děvky; a jímati budou ty, kteříž je zjímali, a panovati budou nad násilníky svými. ³ I staněť se v ten den, v němž tobě odpočinutí dá Hospodin od těžkosti tvé a strachu tvého, a od poroby těžké, v kterouž jsi byl podroben, ⁴ Že uživeš přísloví tohoto o králi Babylonském, a řekneš: Aj, jak přestal násilník! Přestalo dychtění po zlatě. ⁵ Potřískal Hospodin hůl bezbožných, prut panujících, ⁶ Morskajícího lidi v prchlivosti mrskáním ustavičným, panujícího v hněvě nad národy, kteříž ssužováni bývali bez lítosti. ⁷ Odpočívá, jest v pokoji všecka země, zvučně prozpěvují. ⁸ I jedloví veselí se nad tebou, i cedroví Libánské, řkouce: Jakž jsi klesl, nepovstal, kdo by nás podtínal. ⁹ I peklo zespod zbouřilo se pro tebe, k vyjití vstříc přicházejícímu tobě vzbudilo pro tě mrtvé, všecka knížata země; kázalo vyvstati z stolic jejich i všechněm králům národů. ¹⁰ Všickni tito odpovídajíce, mluví tobě: Což ty také jsi zemdlen jako i my, a nám podobný učiněn? ¹¹ Svrženáť jest do pekla pýcha tvá, i zvuk hudebných nástrojů tvých; moli tobě

podestláno, a červi tě přikrývají. ¹² Jakž to, že jsi spadl s nebe, ó lucifeře v jitře vycházející? Poražen jsi až na zem, ještos zemdlíval národy. ¹³ Však jsi ty říkával v srdci svém: Vstoupím do nebe, nad hvězdy Boha silného vyvýším stolicí svou, a posadím se na hoře shromáždění k straně půlnoční. ¹⁴ Vstoupím nad výsosti oblaku, budu rovný Nejvyššímu. ¹⁵ A ty pak stržen jsi až do pekla, pryč na stranu do jámy. ¹⁶ Ti, kdož tě uzří, za tebou se ohlédati, a tebe spatřovati budou, říkajíce: To-liž jest ten muž, kterýž nepokojil zemi, a pohyboval královstvími, ¹⁷ Obracel jako v pustinu okršlek země, a města jeho bořil, vězňů svých nepropouštěl domů? ¹⁸ Všickni králové národů, což jich koli bylo, pochováni slavně doma jeden každý z nich; ¹⁹ Ty pak zavržen jsi od hrobu svého jako ratolest ohyzdná, a roucho zbitých, ukrutně zraněných, kteříž se dostávají do jámy mezi kamení, a jako mrcha pošlapaná. ²⁰ Nebudeš k oněmno v pohřbu příúčastněn, nebo jsi poplénil zemi svou, lid svůj jsi pomordoval; nebudeť připomínáno na věky símě zlostníků. ²¹ Připravte se k zmordování synů jeho pro nepravosti otců jejich, aby nepovstali, a dědičně neujali země, a nenaplnili svrchku okršlku zemského městy. ²² Nebo povstanu proti nim, praví Hospodin zástupů, a zahladím jméno Babylona i ostatky syna i vnuka, praví Hospodin. ²³ A obrátím jej v dědictví bukačů, a v jezera vod, a vymetu jej pometlem zahynutí, praví Hospodin zástupů. ²⁴ Přisáhl Hospodin zástupů, řka: Jistě že jakž jsem myslel, tak bude, a jakž jsem uložil, stane se, ²⁵ Že potru Assyrského v zemi své, a na horách svých pošlapám jej, a odejde z nich jeho, břímě také jeho s ramene jejich sřato bude. ²⁶ Toť jest ta rada, kteráž zavřína jest o vši té zemi, a to jest ta ruka vztažená proti všechněm těm národům. ²⁷ Poněvadž pak Hospodin zástupů usoudil, kdo to tedy zruší? A ruku jeho

vztaženou kdo odvrátí? ²⁸ Léta kteréhož umřel král Achas, stalo se proroctví toto: ²⁹ Neraduj se všechna ty země Filistinská, že zlámán jest prut toho, kterýž tě mrskal; nebo z plemene hadího vyjde bazališkus, jehož plod bude drak ohnivý létající. ³⁰ I budou se pásti prvorození chudých, a nuzní bezpečně odpočívati budou; kořen pak tvůj umořím hladem, a ostatky tvé zmorduje. ³¹ Kvěť, ó bráno, křič město, již jsi rozplynula se všechna ty země Filistinská; nebo od půlnoci oheň přijde aniž bude, kdo by stranil z obcí jeho. ³² Co pak odpovědí poslové národů? To, že Hospodin upevnil Sion, v němž útočiště mají chudí z lidu jeho.

15

¹ Břímě Moábských. Když v noci Ar Moábské popléněno a zkaženo bude, když i Kir Moábské v noci popléněno a zkaženo bude, ² Vstoupí do Baít, a do Dibon a do Bamot s pláčem, nad Nébo a nad Medaba Moáb kvůliťi bude, na všech hlavách jeho bude lysina, a každá brada oholena bude. ³ Na ulicích jeho přepáší se žíní, na střeších jeho i na ryncích jeho každý kvůliťi bude, s pláčem se vracje. ⁴ A křičeti bude Ezebon a Eleale, až v Jasa slyšán bude hlas jejich, nýbrž i zbrojní Moábští křičeti budou. Duše každého z nich žalostiti bude, a řekne: ⁵ Srdce mé řve nad Moábem a pevnostmi jeho, až slyšeti v Ségor, jako jalovice tříletá; nebo cestou Luchitskou s pláčem půjde, a kudyž se chodí k Choronaim, křik hrozný vydávati budou, ⁶ Proto že vody Nimrim vymizejí, že uschne bylina, usvadne tráva, aniž co zeleného bude. ⁷ A protože zboží nachované a statky jejich odnesou ku potoku Arabim. ⁸ Nebo křik obejde vůkol meze Moábské, až do Eglaim kvílení jeho, a až do Beer Elim kvílení jeho, ⁹ Poněvadž i vody Dimon naplněny budou krví. Přidám zajisté Dimonu přídavek, a

pošli na ty, kteříž ujdou z Moábských, lvy, i na pozůstalé v té zemi.

16

¹ Pošlete beránky panovníku země, počnouc od Sela až do pouště, k hoře dcery Sionské. ² Sic jinak bude Moáb jako pták místa nemající, a s hnízda sehnaný; budou dcery Moábské při brodech Arnon. ³ Svolej radu, učíš soud, připrav stín svůj u prostřed poledne jako noc; skrej vyhnané, místa nemajícího nevyzrazuj. ⁴ Nechať u tebe pobudou vyhnání moji, ó Moábe, buď skryší jejich před zhoubcím; nebo přestane násilník, přestane zhoubce, pošlapávající vyhlazen bude z země. ⁵ A upevněn bude milosrdenstvím trůn, a seděti bude na něm stále v stánku Davidovu ten, kterýž by soudil a vyhledával soudu a pospíchal k spravedlnosti. ⁶ Ale slyšaliť jsme o pýše Moábově, že velmi pyšný jest, o pýše jeho, a chloubě jeho i spouzení se jeho, ale nepřijdouť k vykonání myšlenky jeho. ⁷ Protož kvíliti bude Moáb před Moábem, jeden každý kvíliti bude; nad grunty Kirchareset úpěti budete, a říkati: Jižť jsou zkaženi. ⁸ Nýbrž i réví Ezebon usvadlo, i vinní kmenové Sibma. Páni národů potřeli výborné réví jeho, kteréž až do Jazer dosahalo, a bylo se rozšířilo při poušti; rozvodové jeho rozložili se, a dosahali až za moře. ⁹ Protož pláče pro pláč Jazerských a pro vinici Sibma; svažují tě slzami svými, ó Ezebon a Eleale, nebo provyskování nad ovocem tvým letním a nad žní tvou kleslo. ¹⁰ A přestalo veselé a plésání nad polem úrodným, na vinicích se nezpívá, ani prokřikuje, vína v přesích netlačí ten, kterýž tlačívá. Takž i já provyskování přestávám. ¹¹ Protože střeva má nad Moábem jako harfa znějí, a vnitřnosti mé pro Kircheres. ¹² I stane se, když zřejmé bude, an ustává Moáb nad výsostmi, že vejde do svatyně

své, aby se modlil, však nic nespraví. ¹³ Toť jest to slovo, kteréž mluvil Hospodin o Moábovi již dávno. ¹⁴ Nyní pak praví Hospodin, řka: Po třech letech, jakáž jsou léta nájemníka, v potupu uvedena bude sláva Moábova se vším množstvím velikým, tak že ostatkové jeho budou skrovní, přemaličcí a mdlí.

17

¹ Břímě Damašku. Aj, Damašek přestane býti městem, a bude hromadou rumu. ² Zpuštěná města Aroer pro stáda budou, a odpočívati tam budou, a nebude žádného, kdo by je strašil. ³ I bude odjata pevnost od Efraima, a království od Damašku i ostatků Syrských; jako i sláva synů Izraelských na nic přijdou, praví Hospodin zástupů. ⁴ I bude v ten den, že opadne sláva Jákobova, a tuk těla jeho vymizí. ⁵ Nebo bude Assur jako ten, jenž shromažďuje ve žni obilé, a rámě jeho žne klasy, anobrž bude jako ten, jenž zbírá klasy v údolí Refaim. ⁶ Paběrkové však zanechání v něm budou, jako po očesání olivy dvě neb tři olivky na vrchu větve, a čtyry neb pět na ratolestech jejích plodistvých, praví Hospodin Bůh Izraelský. ⁷ V ten den patřiti bude člověk k Učiniteli svému, a oči jeho k Svatému Izraelskému hleděti budou. ⁸ A nebude patřiti k oltářům, dílu rukou svých; ani k tomu, což učinili prstové jeho, hleděti bude, ani k hájům, ani k obrazům slunečným. ⁹ V ten den budou města síly jeho opuštěna jako chrastinka a růžtka, kteráž opuštěna budou od synů Izraelských, i spustneš, ó země. ¹⁰ Nebos se zapomněla na Boha spasení svého, a na skálu síly své nezpomenulas. Protož ačkoli štěpy rozkošné štěpuješ, a kmen vinný přespólní sázíš, ¹¹ V čas štěpování tvého štípí, aby rostlo, opatruješ, nýbrž téhož jitra o to, což seješ, aby se pučilo, pečuješ: v den však užitku odejde žeň, na žalost tvou přetěžkou. ¹² Běda

množství lidí mnohých, kteříž jako zvuk mořský ječí, a hlučícím národům, kteříž jako zvuk vod násilných hlučí, ¹³ Národům jako zvuk vod mnohých zvučícím; nebo je Bůh okřikne. Pročež daleko utíkati budou, a honěni budou jako plevy po vrších od větru, a jako chumel od vichřice. ¹⁴ Nebo u večer aj, předěšení, a než jitro přijde, anť ho není. Tentž jest podíl těch, kteříž nás potlačují, a los těch, kteříž nás loupí.

18

¹ Běda zemi zastěňující se křídly, kteráž jest při řekách země Mouřenínské, ² Posílající po moři posly, v nástrojích z sítí po vodách, řka: Jděte, poslové rychlí, k národu rozptýlenému a zloupenému, k lidu hroznému zdávna i posavad, k národu všelijak potlačenému, jehož zemi řeky roztrhaly. ³ Všickni obyvatelé světa, a přebývající na zemi, když bude korouhev vyzdvižena na horách, uzříte, a když troubiti se bude trubou, uslyšíte. ⁴ Nebo takto praví Hospodin ke mně: Spokojímť se, a podívám z přibytku svého, a budu jako teplo vysušující po dešti, a jako oblak dešťový v čas horké žně. ⁵ Před vinobraním zajisté, když se vypučí pupenec, a květ vydá hrozen trpký, ještě rostoucí, tedy podřeže révíčko noži, a rozvody odejme a zpodtíná. ⁶ I budou zanecháni všickni spolu ptactvu z hor, a šelmám zemským, a bude na nich přes léto ptactvo, a všelike šelmy zemské na nich přes zimu zůstanou. ⁷ V ten čas přinesen bude dar Hospodinu zástupů (od lidu rozptýleného a zloupeného, od lidu hrozného zdávna i posavad, národu všelijak potlačeného, jehožto zemi řeky rozchvátaly), k místu jména Hospodina zástupů, hoře Sion.

19

¹ Břímě Egyptských. Aj, Hospodin běře se na oblaku

lehkém, a přitáhne na Egypt. I pohnou se modly Egyptské před tváří jeho, a srdce Egyptských rozplyne se u prostřed něho. ² Nebo spustím Egyptské s Egyptskými, tak že bojovati budou jeden každý proti bratru svému, a přítel proti příteli svému, město proti městu, království proti království. ³ A na nic přijde duch Egyptských u prostřed něho, a radu jeho sehltním. I raditi se budou modl a kouzledníků a zaklínačů a hadačů. ⁴ Dám zajisté Egypt v ruku pánů ukrutných, a král přísný panovati bude nad nimi, praví Pán, Hospodin zástupů. ⁵ A vymizejí vody z moře, i řeka osákne a vyschne. ⁶ I vzdálí se řeky, opadnou a vyschnou potokové Egyptští, třtí i rákosí usvadne. ⁷ Tráva okolo potoka a při pramenu potoka, i vše, což se seje při potoku, uschne, zmizí a ztratí se. ⁸ I budou žalostiti rybáři, a kvíliti všickni, kteříž mecí do potoka udici; a kteříž rozstírají síti na vody, na nouzi přijdou. ⁹ Zahanbeni budou i ti, kteříž dělají věci lněné a hedbávné, a kteříž tkají kment. ¹⁰ Nebo síti jeho budou zkaženy, i všickni dělající rybníky pro ryby. ¹¹ Jistě žeť jsou blázni knížata Soan, moudrých rádců Faraonových rada zhlupešela. Jakž říkati můžete Faraonovi: Syn moudrých já jsem, syn králů starožitných? ¹² Kdež jsou, kde ti moudří tvoji? Nechať oznámí nyní tobě, vědí-li, co uložil Hospodin zástupů o Egyptu. ¹³ Zbláznila se knížata Soan, podvedena jsou knížata Nof, svedli Egypt přednější v pokolení jeho. ¹⁴ Hospodin pustil mezi ně ducha závrativého, i spraví to, že zbloudí Egypt při všelikém předsevzetí svém, tak jako bloudí ožralec při vývratku svém. ¹⁵ Aniž bude dílo v Egyptě, kteréž by učinila hlava neb ocas, ratolest aneb síti. ¹⁶ V ten den bude Egypt podobný ženám; nebo strašiti se a děsiti bude před zdvižením ruky Hospodina zástupů, kterouž on zdvihne proti němu. ¹⁷ A budeť země Judská Egyptu k hrůzi; každý, kdož zpomene na ni, strašiti se

bude, pro radu Hospodina zástupů, kterouž zavřel o něm. ¹⁸ V ten den bude pět měst v zemi Egyptské, mluvících jazykem Kananejským, a přísahajících skrze Hospodina zástupů, jedno pak nazváno bude město zpuštění. ¹⁹ V ten den bude oltář Hospodinův u prostřed země Egyptské, a sloup při pomezí jejím Hospodinu; ²⁰ Bude, pravím, na znamení a na svědectví Hospodinu zástupů v zemi Egyptské. A když volati budou k Hospodinu příčinou těch, kteříž by je ssužovali, tedy pošle jim spasitele a kníže, i vysvobodí je. ²¹ I bude známý Hospodin Egyptským; nebo poznají Egyptští Hospodina v ten den, a ctíti jej budou oběťmi a dary, a činiti budou sliby Hospodinu, i plniti. ²² A tak bítí bude Hospodin Egypt, aby zbije, uzdravil jej; nebo obrátí se k Hospodinu, a on je vyslyší a uzdraví. ²³ V ten den bude silnice z Egypta do Assyrie, i budou choditi Assyřtí do Egypta, a Egyptští do Assyrie, a sloužiti budou Egyptští s Assyřskými Hospodinu. ²⁴ V ten den bude Izrael Egyptským a Assyřským jako třetí z nich, i budou požehnání u prostřed země. ²⁵ Nebo požehná jim Hospodin zástupů, řka: Požehnaný lid můj Egyptský, a dílo rukou mých Assur, i dědictví mé Izrael.

20

¹ Léta, kteréhož přitáhl Tartan do Azotu, poslán jsa od Sargona, krále Assyřského, a když bojoval proti Azotu, a vzal jej, ² Ěasu toho mluvil Hospodin skrze Izaiáše syna Amosova, řka: Jdi a slož žíni z bedr svých, a obuv svou zruj s noh svých. I učinil tak, a chodil nahý a bosý. ³ I řekl Hospodin: Jakož chodí služebník můj Izaiáš nahý a bosý, na znamení a zázrak, třetího roku Egypta a Mouřenínské země, ⁴ Tak povede král Assyřský jaté Egyptské a jaté Mouřenínské, mladé i staré, nahé a bosé, s obnaženými zadky, k hanbě Egyptských. ⁵ I užasnou se a zahanbí nad

Mouřeníny, útočištěm svým, a nad Egyptskými, chloubou svou. ⁶ Tedy řekne obyvatel ostrovu tohoto v ten den: Aj hle, toť naše útočiště, k němuž jsme se utíkali o pomoc, abychom vysvobozeni byli z moci krále Assyrského. Jakž bychom my tedy ušli?

21

¹ Břímě pustého moře. Jako vichřice na poledne se žene, tak přijde z pouště, z země hrozná. ² Vidění tvrdé jest mi ukázáno. Nešlechtník nešlechtnost páše, a zhoubce hubí. Přitáhniž Elame, Médský oblehni. Vše-likému úpění jeho přestati rozkáži. ³ Z té příčiny naplněna jsou bedra má bolestí, úzkosti postihly mne jako úzkosti rodičky; sklíčen jsem, slyše to, strnul jsem, vida to. ⁴ Zkormoutilo se srdce mé, hrůza předěsila mne, noc mých rozkoší obrátila se mi v strach. ⁵ Přistroj na stůl, nechť stráž drží strážný, jez, pí. Vstaňte knížata, mažte pavézy. ⁶ Nebo tak řekl ke mně Pán: Jdi, postav strážného, kterýž by to, což uhlédá, oznámil. ⁷ I viděl vozy, a dvěma řady jízdu, vozy, kteréž oslové, a vozy, kteréž velbloudové táhli; šetřil zajisté pilně s velikou bedlivostí. ⁸ A volal jako lev: Jáť, Pane můj, stojím na stráži ustavičně ve dne, nýbrž na stráži své já stávám v každé noci. ⁹ (A aj, v tom přijeli na vozích muži a dvěma řady jízda.) Zvolal tedy a řekl: Padl, padl Babylon, a všechny rytiny bohů jeho o zem roztrískány. ¹⁰ Méť jest humno, a obilé humna mého. Což jsem slyšel od Hospodina zástupů, Boha Izraelského, oznámil jsem vám. ¹¹ Břímě Dumy. Slyším hlas z Seir: Strážný, co bylo v noci? Strážný, co se stalo v noci? ¹² Řekl strážný: Přišlo jitro, a tolikéž noc; chcete-li hledati, hledejte. Navraťte se, přidejte. ¹³ Břímě na Arabii. Po lesích v Arabii nocleh mívati budete, ó pocestní Dedanských. ¹⁴ Obyvatelé země Tema nechať vynesou

vody vstříc žíznivému; s chlebem jeho nechať vyjdou proti utíkajícímu. ¹⁵ Nebo před mečem utíkati budou, před mečem vytaženým, před lučištěm nataženým, před těžkostí boje. ¹⁶ Tak zajisté řekl Pán ke mně: Že po roce, jakýž jest rok nájemníka, přestane všecka sláva Cedar, ¹⁷ A pozůstalý počet střelců udatných synů Cedar zmenšen bude; nebo Hospodin Bůh Izraelský to mluvil.

22

¹ Břímě údolí vidění. Což se stalo, že jsi vystoupilo všecko na střechy, ² Město plné hřmotu a hluku, město veselící se? Zbití tvoji nejsou zbiti mečem, ani zhynuli v boji. ³ Všecka knížata tvá rozprchla se napořád, od střelců svázána jsou. Což jich koli nalezeno jest v tobě, napořád svázání jsou, zdaleka utíkají. ⁴ Protož jsem řekl: Ponechejte mne, ať hořekuji s pláčem, a neusilujte mne těšiti nad popléněním dcerky lidu mého. ⁵ Nebo jest den ssoužení, a pošlapání, a v mysli sevření ode Pána, Hospodina zástupů, v údolí vidění, den boření zdi, a křiku k horám. ⁶ Byltě zajisté Elam pochytil toul s vozy lidu vojenského, a Kir ukázal pavézu. ⁷ I stalo se, že nejvýbornější údolí tvá naplněna byla vozy, a vojáci silně položili se u brány, ⁸ A odkryto bylo zastření Judovo; však obrátilo jsi zřetel v ten den k zbrojné komoře. ⁹ I k zbořeninám města Davidova dohlédli jste, nebo mnohé byly, a shromáždili jste vody rybníka dolního. ¹⁰ Domy též Jeruzalémské sečtli jste, i pobořili, abyste utvrdili zed. ¹¹ Udělali jste také stav mezi dvěma zdmi pro vody rybníka starého, aniž jste popatřili k Učiniteli jeho, a toho, kdo jej vzdělal od starodávna, neviděli jste. ¹² Nadto když volal Pán, Hospodin zástupů, v ten den k pláči a k kvílení, a k lysině a k přepásání se žíní. ¹³ A aj, radost a veselí vaše zabijeti voly, a bítí ovce, jísti maso, a pítí víno, a říkati:

Jezme, píme, nebo zítra zemřeme. ¹⁴ Ale známěť jest to v uších mých, praví Hospodin zástupů. Protož nikoli vám nebude odpuštěna ta nepravost, až i zemřete, praví Pán, Hospodin zástupů. ¹⁵ Takto praví Pán, Hospodin zástupů: Jdi, vejdi k Sochitskému tomu, k Sobnovi správci domu, a řekni: ¹⁶ Co ty zde máš? A koho zde máš, že jsi vytesal sobě zde hrob? Vytesals sobě na vysokém místě hrob svůj, a vystavěls na skále příbytek svůj. ¹⁷ Aj, Hospodin, kterýž tě přistřel, jakž na muže znamenitého náleží, a kterýž tě výborně přioděl, ¹⁸ Prudce tě zakulí jako kuli do země všelijak prostranné. Tam umřeš, tam i vozové slávy tvé, ó ohyzdo domu Pána svého. ¹⁹ A tak seženu tě s místa tvého, a s úřadu tvého svrhu tě. ²⁰ I stane se v ten den, že povolám služebníka svého Eliakima syna Helkiášova, ²¹ A obleku jej v sukni tvou, a pasem tvým potvrdím ho, panování tvé také dám v ruku jeho. I bude za otce obyvatelům Jeruzalémským a domu Judovu, ²² A vložím klíč domu Davidova na rameno jeho. Když otevře, žádný nezavře, a když zavře, žádný neotevře. ²³ A vbiji jej jako hřebík v místě pevném, a bude stolicí slávy domu otce svého. ²⁴ I zavěsí na něm synové a dcery všecku slávu domu otce jeho, všechno nádobí, i to nejmenší, od nádobí, z něhož se pije, až do všech nádob vinných. ²⁵ V ten den, praví Hospodin zástupů, pohne se hřebík, kterýž vbit byl v místě pevném, a vyřat bude, a spadne, odřato bude i břímě, kteréž jest na něm; nebo Hospodin mluvil.

23

¹ Břímě Týru. Kvělte lodí mořské; nebo popléněn jest, tak že není ani domu. Aniž kdo přichází z země Citim; známé učiněno jest jim. ² Umlkňtež obyvatelé ostrovu, kterýž kupci Sidonští, plavíce se přes moře, naplňovali, ³ A jehož úrody na velikých vodách, símě

Sichor, žeň jeho, užitek potoka, a kterýž byl skladem národů. ⁴ Zastyď se, Sidone, nebo praví moře, pevnost mořská, řkuc: Nepracuji ku porodu, a nerodím, a nevychovávám mládenců, aniž odchovávám panen. ⁵ Jakož nad pověstí o Egyptu, tak žalostiti budou nad pověstí o Týru. ⁶ Přepравte se do Tarsu, kvělte obyvatelé ostrovu. ⁷ To-liž by se vždycky veselilo? Jestliť starožitnost jeho ode dnů starodávních, ale zavedouť je daleko nohy jeho. ⁸ Kdo že to usoudil proti Týru, korunujícímu jiné, jehož kupci jsou jako knížata, a kramáři jeho znamenití v zemi? ⁹ Hospodin zástupů usoudil to, aby zohavil pýchu všelikého slavného, a za nic položil všechny znamenité země. ¹⁰ Navrať se do země své jako řeka, ó dcero Tarská, neníť tam více ani pasu. ¹¹ Vztáhl ruku svou na moře, pohnul královstvími; Hospodin přikázal o tržišti, aby zkaženy byly pevnosti jeho. ¹² A řekl: Nebudeš se více veseliti, trpěc nátisk, panno, dcero Sidonská. Povstaň, beř se do Citim, ale i tam nebudeš míti odpočinutí. ¹³ Aj, země Kaldejská, ten lid nebyl lidem. Assur vzdělal ji pro obyvatele pustin, vystavěli věže jejich, vzdělali paláce její, tak že i Assyrii vyvrátil. ¹⁴ Kvělte lodí mořské, nebo zpuštěna jest pevnost vaše. ¹⁵ I stane se v ten den, že v zapomenutí bude Týrus za sedmdesáte let, jako za věk krále jednoho. Do skonání sedmdesáti let bude míti Týrus jako písničku nevěstky. ¹⁶ Vezmi harfu, obcházej město, ó nevěstko v zapomenutí daná, hrej dobře, zpívej dlouho, abys v pamět uvedena byla. ¹⁷ I bude po dokonání sedmdesáti let, že navštíví Hospodin Týr, ale on navrátí se zase k nevěstčí mzdě své, a smilniti bude se všemi královstvími země na okršlku světa. ¹⁸ Však kupectví jeho a mzda jeho svatá bude Hospodinu. Nebude na poklad skládána, ani schovávána, ale pro ty, kteříž přebývají před Hospodinem, bude kupectví jeho, aby jedli do sytosti, a

měli roucho dobré.

24

¹ Aj, Hospodin vyprázdní zemi, a pustou učiní; promění zajisté způsob její, a rozptýlí obyvatele její. ² I budeť jakož lid tak kníže, jakož služebník tak pán jeho, jakož děvka tak paní její, jakož kupující tak prodávající, jakož půjčující tak vypůjčující, jakož lichevník tak ten, jenž lichvu dává. ³ Náramně vyprázděna bude země, a velice zloupěna; nebo Hospodin mluvil slovo toto. ⁴ Kvíliti bude a padne země, zemdlí a padne okršlek země, zemdlejí vysocí národové zemští, ⁵ Proto že i ta země poškrvněna jest pod obyvateli svými; nebo přestoupili zákony, změnili ustanovení, zrušili smlouvu věčnou. ⁶ Protož prokletí zžije zemi, a vyplnění budou obyvatelé její; protož hořeti budou obyvatelé země, a pozůstane lidí maličko. ⁷ Žalostiti bude mest, usvadne vinný kmen, úpěti budou všickni veselého srdce. ⁸ Odpočine radost bubnů, přestane hluk veselících se, utichne veselí harfy. ⁹ Nebudou pítí vína s prozpěvováním, zhořkne opojný nápoj pitelům jeho. ¹⁰ Potřínno bude město marnosti; zavřín bude každý dům, aby do něho nechodili. ¹¹ Naříkání bude na ulicích pro víno, zatemněno bude všeliké veselí, odstěhuje se radost země. ¹² Zůstane v městě poušť, i brány zbořeny budou. ¹³ Nebo tak bude u prostřed země, u prostřed národů, jako ocesání olivy, jako paběrkování, když se dokoná vino-braní. ¹⁴ Tiť pozdvihnou hlasu svého, prozpěvovati budou v důstojnosti Hospodinově, prokřikovati budou i při moři. ¹⁵ Protož v údolích oslavujte Hospodina, na ostrovích mořských jméno Hospodina Boha Izraelského. ¹⁶ Od končin země slyšíme písničky o slávě spravedlivého. Ale já řekl jsem: Zchuravěl jsem, zchuravěl jsem. Ach, na mé

hoře, že nešlechtní nešlechtnost provádí, nešlechtnost, pravím, že tak nestydatě páší. ¹⁷ Hruža a jáma a osídlo tě očekává, ó obyvateli země. ¹⁸ I stane se, že kdož uteče před pověstí strachu, upadne do jámy, a kdož vyleze z jámy, v osídle uvázne; nebo průduchové s výsosti otevříni budou, a zatřesou se základové země. ¹⁹ Velmi se rozstoupí země, velice se rozpadne země, náramně pohybovat se bude země. ²⁰ Motaje, motati se bude země jako opilý, a přenešena bude jako chaloupka; nebo těžce na ni dolehne nepravost její, i padne tak, že nepovstane více. ²¹ I stane se v ten den, navštíví Hospodin vojsko vysoké na výsosti, též i krále zemské na zemi. ²² Kterížto shromáždění budou, tak jako shromažďování bývají vězňové do žaláře, a zavříni budou u vězení; po mnohých, pravím, dnech navštívení budou. ²³ I zahanbí se měsíc, a zastydí slunce, když kralovati bude Hospodin zástupů na hoře Sion, a v Jeruzalémě, a před starci svými slavně.

25

¹ Hospodine, ty jsi Bůh můj, vyvyšovati tě budu, a oslavovati budu jméno tvé; nebo jsi učinil předivné věci. Rady tvé zdávna uložené jsou věrná pravda. ² Nebo jsi obrátil město v hromadu, město hrazené v zřícenině, paláce cizozemců, aby nebyli městem, a na věky aby nebyli zase staveni. ³ Protož ctíti tě budou lid silný, města národů hrozných báti se tebe budou. ⁴ Nebo jsi byl hradem chudému, hradem nuznému v úzkosti jeho, útočištěm před povodní, zastíněním před horkem; (nebo vzteklost ukrutníků podvrátila by zed). ⁵ Hlučení cizozemců jsi přetrhl jako horkost v sucho, horkost stínem oblaku; zhouba ukrutných přetržena. ⁶ I učiní Hospodin zástupů všechněm národům na hoře této hody

z věcí tučných, hody z vína vystálého, z věcí tučných, mozk v sobě majících, z vína vystálého a učištěného. ⁷ A zkazí na hoře této zastření, kteréž zastírá všechny lidi, a přikrytí, jímž přikryti jsou všickni národové. ⁸ Sehlť i smrt u vítězství, a setře Panovník Hospodin slzu s všeliké tváři, a pohanění lidu svého odejme ze vsí země; (nebo Hospodin mluvil). ⁹ Pročež řekne v ten den: Aj, Bůh náš tento jest, očekávali jsme na něj, a vysvobodil nás. Onť jest Hospodin, jehož jsme očekávali; plésati a veseliti se budeme v spasení jeho. ¹⁰ Nebo odpočine ruka Hospodinova na hoře této, a mlácen bude Moáb na místě svém, jako vymlacována bývá pleva do hnoje. ¹¹ A roztáhneť ruce své u prostřed něho, jako roztahuje ten, kterýž plyne k plování, a poníží pýchy jeho rameny rukou svých. ¹² A tak pevnost i výsost zdí tvých sehne, poníží a srazí na zem až do prachu.

26

¹ V ten den zpívána bude píseň tato v zemi Judské: Město máme pevné, sám Bůh spasením obdařil zdi a valy jeho. ² Otevřete brány, ať vejde národ spravedlivý, ostríhající všeliké pravdy. ³ Ělověka spoléhajícího na tě ostríháš v pokoji; v pokoji, nebo v tebe doufá. ⁴ Doufejtež v Hospodina až na věky; nebo v Hospodinu, v Hospodinu jest skála věčná. ⁵ Ale obyvatele vysokých míst snižuje, města vyvýšeného ponížuje, ponížuje ho až k zemi, sráží je až do prachu. ⁶ Pošlapává je noha, nohy chudého, krokové nuzných. ⁷ Cesta spravedlivého jest upřímá; stezku spravedlivého vyrovnáváš. ⁸ Také na cestě soudů tvých, Hospodine, očekáváme na tě; ke jménu tvému a k rozpomínání se na tě patří žádost duše. ⁹ Duše má touží po tobě v noci, nýbrž i duchem svým ve mně ráno tě hledám. Nebo když soudové tvoji dějí se na

zemi, obyvatelé okršlku zemského učí se spravedlnosti. ¹⁰ Když se milost činí bezbožnému, neučí se spravedlnosti; v zemi pravosti neprávě činí, a nehledí na důstojnost Hospodinovu. ¹¹ Hospodine, ačkoli vyvýšena jest ruka tvá, však toho nevidí. Uzříť a zahanbeni budou, závidíce lidu tvému; nadto i ohněm ty nepřátely své sehlťíš. ¹² Nám, Hospodine, způsobíš pokoj; nebo i všechno, cožkoli se dalo při nás, dělal jsi pro dobré naše. ¹³ Hospodine, Bože náš, panovaliť jsou nad námi páni jiní než ty, (my však toliko v tebe doufajíce, rozpomínali jsme se na jméno tvé). ¹⁴ Ale již zemřevše, neoživouť, mrtví jsouc, nevstanouť, proto že jsi je navštívil, a vyplénil, i zahladil všechnu památku jejich. ¹⁵ Rozmnožil jsi národ, ó Hospodine, rozmnožil jsi národ, a oslaven jsi, ač jsi jej byl vzdálil do všech končin země. ¹⁶ Hospodine, v úzkosti hledali tebe, vylévali prosby, když jsi je trestával. ¹⁷ Jako těhotná, blížíc se ku porodu, svírá se, křičí v bolestech svých, tak jsme byli před tváří tvou, Hospodine. ¹⁸ Počali jsme, svírali jsme se, jako bychom rodili vítr: však jsme žádného vysvobození nezpůsobili zemi, aniž padli obyvatelé okršlku zemského. ¹⁹ Oživouť mrtví tvoji, těla mrtvá má vstanou. Prociťte a prozpěvujte, obyvatelé prachu. Nebo rosa tvá jako rosa na bylinách, ale bezbožné k zemi zporážíš. ²⁰ Ej lide můj, vejdi do pokojů svých, a zavři dvěře své za sebou; schovej se na maličkou chvílku, dokudž nepřejde hněv. ²¹ Nebo aj, Hospodin běře se z místa svého, aby navštívil nepravost na obyvatelích země, a odkryje země zbité své, a nebude přikrývati více zmordovaných svých.

27

¹ V ten den navštíví Hospodin mečem svým přísným, velikým a mocným Leviatana, hada dlouhého, a Leviatana, hada stočilého, a zabije draka, kterýž jest v moři.

² V ten den o vinici výborné víno vydávající zpívejte.
³ Já Hospodin, kterýž ji ostrůhám, každé chvilky budu ji svlažovati, a aby jí někdo neuškodil, v noci i ve dne ji ostrůhati. ⁴ Prchlivosti při mně žádné není. Kdož mi dá bodlák a trn, abych proti ní válčil, a spálil ji docela? ⁵ Zdali sváže sílu mou, aby učinil se mnou pokoj, aby pravím, učinil se mnou pokoj? ⁶ Vždyť na to přijde, že se vkoření Jákob, zkvetne a zroste Izrael, a naplní okršlek zemský ovocem. ⁷ Nebo zdaliž jej tak ubil, jako ubil nepřítel jeho? Zdali jej zamordoval, jako jsou jiní zmordováni od něho? ⁸ Vedlé míry trestal jej i tehdyž, když jej zavesti dal, ještě nepřítel zachvátil větrem svým tuhým východním. ⁹ A protož tím způsobem očištěna bude nepravost Jákobova, a toť bude veliký užitek, že odejme hřích jeho, když rozmece všecko kamení oltáře jako kamení vápenné rozsypané, neostojí hájové, ani sluneční obrazové; ¹⁰ Když město hrazené zpustne, a bude příbytkem zavrženým a opuštěným jako poušť, tam pásti se bude tele, a tam léhati, a pokazí docela výstřelky jeho. ¹¹ Když počne zráti žeň jeho, potřína bude; ženy přijdouce, zapálí ji. Nebo ten lid nemá žádného rozumu; protož neslituje se nad ním učinitel jeho, a stvořitel jeho neučiní jemu milosti. ¹² I stane se v ten den, když pomstu uvoditi bude Hospodin od toku řeky až do potoka Egyptského, že vy, synové Izraelští, po jednom sebrání budete. ¹³ Stane se také v ten den, že troubeno bude trubou velikou, i přijdou, kteříž byli zahynuli v zemi Assyrské, a zahrnutí byli do země Egyptské, a klaněti se budou Hospodinu na hoře svaté v Jeruzalémě.

28

¹ Běda koruně pýchy, ožralcům Efraimským, květu nestálému v kráse a slávě své, těm, kteříž jsou při vrchu

údolí velmi úrodného, a ztupeným od vína. ² Aj, silný a mocný Páně jako příval s krupobitím, jako povětrí vyvracející, jako povodeň vod prudkých a rozvodnilých prudce až k zemi porazí. ³ Nohami pošlapána bude koruna pýchy, ožralci Efraimští. ⁴ Tehdáž stane se, že květ ten nestálý v kráse a slávě své těch, kteříž jsou při vrchu údolí velmi úrodného, bude jako ranní ovoce, prvé než léto bývá; kteréž vida někdo, nepustil by ho z ruky, až by je snědl. ⁵ V ten den bude Hospodin zástupů korunou ozdoby, a korunou okrasy ostatkům lidu svého, ⁶ A duchem soudu sedícímu na soudu, a silou těm, kteříž zapuzují válku až k bráně. ⁷ Ale i ti od vína bloudí, a od opojného nápoje se potácejí. Kníže i prorok bloudí, přepřlňující se nápojem opojným, pohlčení jsou od vína, potácejí se od nápoje opojného, bloudí u vidění, chybují v soudu. ⁸ Nebo všickni stolové plní jsou vývratků a lejn, tak že žádného místa čistého není. ⁹ Kohož by vyučoval umění? A komu by posloužil, aby vyrozuměl naučení? Zdali ostaveným od mléka, odtrženým od prsí? ¹⁰ Poněvadž měli naučení za naučením, naučení za naučením, správu za správou, správu za správou, trošku odtud, trošku od onud. ¹¹ A však jako by neznámou řečí a cizím jazykem mluvil lidu tomuto, ¹² Kdyžto jim řekl: Totoť jest odpočinutí, způsobte odpočinutí ustalému, toť jest, pravím, odpočinutí. Ale nechtěli slyšeti. ¹³ I bude jim slovo Hospodinovo naučení za naučením, naučení za naučením, správa za správou, správa za správou, troška odtud, troška od onud; k tomu aby šli a padajíce nazpět, setříní byli, a zapleteni jsouce, aby polapeni byli. ¹⁴ Protož slyšte slovo Hospodinovo, muži posměvači, panující nad lidem tímto, kterýž jest v Jeruzalémě: ¹⁵ Proto že říkáte: Učinili jsme smlouvu s smrtí, a s peklem máme srozumění, pomsta rozvodnilá, ač přecházeti bude, nepřijde na nás, jakžkoli jsme položili

svod za útočiště své, a pod falší jsme se ukryli: ¹⁶ Z té příčiny takto praví Panovník Hospodin: Aj, já zakládám na Sionu kámen, kámen zkušný, úhelný drahý, základ pevný; kdo věří, nebudeť kvapiti. ¹⁷ A vykonám soud podle pravidla, a spravedlnost podle závaží, i zamete to omylné útočiště krupobití, a skryší povodeň zatopí. ¹⁸ A tak zrušena bude smlouva vašes smrtí, a srozumění vaše s peklem neostojí; a když přecházeti bude pomsta rozvodnilá, budete od ní pošlapáni. ¹⁹ Jakž jen počne přecházeti, zachvátí vás; každého zajisté jitra přecházeti bude, ve dne i v noci. I stane se, že sám strach tomu, což jste slychali, k srozumění poslouží, ²⁰ Zvlášť když bude tak krátké lůže, že se nebude lze stáhnouti, a přikrytí úzké, by se i skrčil. ²¹ Nebo jako na hoře Perazim povstane Hospodin, jako v údolí Gabaon hněvati se bude, aby dělal dílo své, neobyčejné dílo své, aby vykonal skutek svůj, neobyčejný skutek svůj. ²² A protož nebudtež již posměvači, aby se nezadrhla osídla vaše; nebo o zkažení, a to jistém, vši země slyšel jsem ode Pána, Hospodina zástupů. ²³ Nastavte uší, a slyšte hlas můj; pozorujte, a poslechněte řeči mé. ²⁴ Zdaliž každého dne oře oráč, aby sel, prohání brázdy, a vláčí rolí svou? ²⁵ Zdali když srovná svrcek její, nerozsívá viky, a nerozmítá kmínu a neseje pšenice přední a ječmene výborného, i špaldy v místě příhodném? ²⁶ Nebo učí jej rozšafnosti, Bůh jeho vyučuje jej. ²⁷ Nebývat' pak okovaným smykem mlácena vika, aniž kolem vozním po kmínu se vůkol jezdí; nebo holí vytlouká se vika, a kmín prutem. ²⁸ Pšenice mlácena bývá; však i té ne vždycky mlátiti bude, aniž ji potře kolem vozu svého, ani o zuby jeho rozdrobí. ²⁹ I to od Hospodina zástupu vyšlo, kterýž jest divný v radě, a veleslavný v skutku.

29

¹ Běda Arieli, Arieli městu, v kterémž bydlil David. Přidejte rok po roku, nechať zařezují beránky. ² Však předce ssoužím Ariele. I nastane žalost a zámutek, nebo mi bude jako Ariel. ³ Položím se zajisté vůkol proti tobě vojensky, a ssoužím tě bez lítosti, a vzdělám proti tobě šance. ⁴ Tehdy sníženo jsuc, z země mluvití budeš, a z prachu šeptati bude řeč tvá; bude, pravím, jako hadače z země hlas tvůj, a z prachu řeč tvá siptěti. ⁵ Nebo jako prášku drobného bude množství nepřátel tvých, a jako plev létajících množství ukrutníků, a stane se to hned v okamžení. ⁶ Od Hospodina zástupů navštíveno bude hromem a země třesením, a zvukem velikým, vichřicí a bouří a plamenem ohně šířajícího. ⁷ I budež jako zdání vidění nočního množství všech národů bojujících proti Arieli, a všech válečících proti němu a pevnostem jeho, a ssužujících jej. ⁸ Bude, pravím, jako když se lačnému ve snách zdá, an jí, ale když procítí, prázdný jest život jeho; a jako když se žíznivému ve snách zdá, an pije, a když procítí, žíznivým zůstává, a duše jeho vždy žádá: tak bude množství všech národů, bojujících proti hoře Sion. ⁹ Jak zpozdilí jste, ješto byste se měli užasnouti; rozkoš provádíte, ješto byste měli na pomoc volati. Zpili se, ale ne vínem; potácejí se, ale ne od nápoje opojného. ¹⁰ Nebo naplnil vás Hospodin duchem chropotu, a zavřel oči vaše; proroků i knížat vašich nejopatrnějších oči zastřel. ¹¹ Protož jest vám všeliké vidění podobné slovům knihy zapečetěné, kterouž dadí-li tomu, kterýž zná písmo, řkouce: Ěti ji medle, i řekne: Nemohu, nebo zapečetěná jest. ¹² Pakli dadí knihu tomu, kterýž nezná písma, řkouce: Ěti ji medle, tedy dí: Neznám písma. ¹³ Nebo praví Pán: Proto že lid tento přibližuje se ústy svými, a rty svými ctí mne, srdce pak své vzdaluje a bázeň jejich, již se

mne bojí, jest z přikázání lidských pošlá: ¹⁴ Z té příčiny, aj, já také divně zajdu s lidem tímto, divně, pravím, a zázračně. I zahyne moudrost moudrých jeho, a opatrnost opatrných jeho vymizí. ¹⁵ Běda těm, kteříž hluboko před Hospodinem skrývají radu, jejichž každý skutek děje se v temnostech, a říkají: Kdo nás vidí? A kdo nás šetří? ¹⁶ Převrácená myšlení vaše zdali nejsou podobná hlině hrnčářově? Zdali říká dílo o dělníku svém: Neučinil mne? A účinek říká-liž o učiniteli svém: Nerozuměl? ¹⁷ Zdaliž po maličkém a kratičkém času neobráti se Libán v pole, a pole za les nebude počteno? ¹⁸ I uslyší v ten den hluší slova knihy, a z mrákoty a tmy oči slepých prohlédnou. ¹⁹ Ale tiší rozveselí se náramně v Hospodinu, a chudí lidé v Svatém Izraelském plésati budou, ²⁰ Kdyžto přestane ukrutník, a zahyne posměvač, a všickni, kteříž jsou pilni marnosti, vyplnění budou, ²¹ Kteříž obviňují z hříchu člověka pro slovo, a na toho, kterýž je tresce, v bráně lécejí, a pro nic utiskují spravedlivého. ²² Protož takto dí o domu Jákobovu Hospodin, kterýž vykoupil Abrahama: Nebudeť již zahanben Jákob, aniž více tvář jeho zbledne. ²³ Nebo když uzří syny své, dílo rukou mých u prostřed sebe, an posvěcují jména mého, tedy posvěcovati budou Svatého Jákobova, a k bázni Boha Izraelského sloužiti, ²⁴ Aby bloudící duchem nabyli rozumnosti, a reptáci naučili se umění.

30

¹ Běda synům zperným, dí Hospodin, skládajícím radu, kteráž není ze mne, a přikrývajícím ji přikrytím, ale ne z ducha mého, aby hřích k hříchu přidávali; ² Kteříž chodí a sstupují do Egypta, nedotazující se úst mých, aby se zmocňovali v síle Faraonově, a doufali v stínu Egyptském. ³ Nebo síla Faraonova bude vám k hanbě, a to odpočívání v stínu Egyptském k lehkosti, ⁴ Proto že knížata jeho byli

v Soan, a poslové jeho do Chanes chodili. ⁵ Všeckyť k zahanbení přivede skrze lid, kterýž jim nic neprospěje, aniž bude ku pomoci, ani k užitku, ale k hanbě toliko a k útržce. ⁶ Břímě hovad poledních v zemi nátisku a ssoužení, odkudž lev a lvíče, ještěrka a drak ohnivý létající, odnesou na hřbetě hovádek bohatství svá, a na hrbu velbloudů poklady své k lidu, kterýž jim nic neprospěje. ⁷ Nebo Egyptští nadarmo a na prázdno pomáhati budou. Pročež ohlašuji to, že by síla jejich byla s pokojem seděti. ⁸ Nyní jdi, napiš to na tabuli před očima jejich, a na knize vyrej to, aby to zůstávalo do nejposlednějšího dne, a až na věky věků, ⁹ Že lid tento zpuřný jest, synové lháři, synové, kteříž nechtí poslouchati zákona Hospodinova; ¹⁰ Kteříž říkají vidoucím: Nemívejte vidění, a prorokům: Neprorokujte nám toho, což pravého jest; mluvte nám pochlebenství, prorokujte oklamání. ¹¹ Sejděte s cesty, svozujte od stezky, nechať se vzdálí od tváří naší Svatý Izraelský. ¹² Protož takto praví Svatý Izraelský: Proto že pohrdáte slovem tím, a doufáte ve lsti a v převrácenosti, a spoléháte na ni: ¹³ Z té příčiny bude vám tato nepravost jako zed tržená padající, a vydutí na zdi vysoké, jejíž brzké a náhlé bývá oboření. ¹⁴ A rozrazí ji, jako rozrážejí nádobu hrnčířskou rozbitou; neodpustíť, tak že nebude nalezena po rozražení jejím ani střepina k nabrání ohně z ohniště, anebo k nabrání vody z louže. ¹⁵ Nebo tak řekl Panovník Hospodin, Svatý Izraelský: Obrátíte-li se, a spokojíte-li se, zachováni budete. V utišení se a v doufání bude síla vaše. Ale nechcete. ¹⁶ Nýbrž říkáte: Nikoli, ale na koních utečeme. Protož utíkati budete. Na rychlých ujedeme. Ale rychlejší budou stihající vás. ¹⁷ Jeden tisíc před okřiknutím jednoho, a před okřiknutím pěti utíkati budete, až (jestliže však vás co pozůstane), budete zanecháni jako okleštěné dřevo na vrchu hory, a jako

korouhev na pahrbku. ¹⁸ Protoť pak shovívá Hospodin, milost vám čině, a protoť se vyvýší, aby se smíloval nad vámi; nebo Hospodin jest Bůh spravedlivý. Blahoslavení všickni, kteříž očekávají na něj. ¹⁹ Lid zajisté na Sionu a v Jeruzalémě bydliti bude. Nikoli plakati nebudeš; k hlasu volání tvého bude všelijak milost činiti s tebou. Hned jakž uslyší, ohlásíť se. ²⁰ A ačkoli Pán dá vám chleba úzkosti a vody ssoužení, však nebudou více odjati tobě učitelé tvoji, ale očima svýma vídati budeš učitele své, ²¹ A ušima svýma slychatí slovo tobě po zadu řkoucích: Toť jest ta cesta, chodte po ní, buď že byste se na pravo neb na levo uchýlili. ²² Tedy zavržete obestření rytin svých stříbrných, a oděv slitin svých zlatých; odloučíš je jako nemoc svou trpící, řka jim: Táhněte tam. ²³ Dáť i déšť na rozsívání tvé, kterýmž bys osíval zemi, a chléb z úrody země, kterýž bude jadrný a zdárný; v ten den pásti se bude i dobytek tvůj na pastvišti širokém. ²⁴ Volové také i oslové, dělající zemi, píci čistou jísti budou, kteráž opálkou a věječkou vyčištěna bývá. ²⁵ Budou také na všeliké hoře vysoké, a na všelikém pahrbku vyvýšeném pramenové a potokové vod, v den porážky veliké, když padnou věže. ²⁶ Bude i světlo měsíce jako světlo slunce, světlo pak slunce bude sedmernásobní, jako světlo sedmi dnů, v den, v kterýž uváže Hospodin zlámání lidu svého, a ránu zbití jeho uzdraví. ²⁷ Aj, jméno Hospodinovo přichází z daleka, jehožto hněv hořící a těžká pomsta; rtové jeho naplněni jsou prchlivostí, a jazyk jeho jako oheň šířající. ²⁸ Duch pak jeho jako potok rozvodnilý, kterýž až do hrdla dosáhne, aby tříbil národy, až by v nic obráceni byli, a uzdou svíral čelisti národů. ²⁹ I budete zpívati, jako když se v noci zasvěcuje slavnost, a veseliti se srdečně, jako ten, kterýž jde s píšťalkou, bera se na horu Hospodinovu, k skále Izraelově, ³⁰ Když dá slyšeti Hospodin hlas

důstojnosti své, a ukáže vztaženou ruku svou s hněvem prchlivosti a plamenem ohně šířajícího, an vše rozráží i přívalem i kamenným krupobitím. ³¹ Hlasem zajisté Hospodinovým potřín bude Assur, kterýž jiné kyjem bijíval. ³² Ale stane se, že každé udeření holí, kterouž doloží na něj Hospodin, silně dolehne; s bubny a harfami a bitvou veselou bojovati bude proti němu. ³³ Nebo připraveno jest již dávno peklo, také i samému králi připraveno jest. Hluboké a široké je učinil, hranic jeho, ohně a dříví mnoho; dmýchání Hospodinovo jako potoksiry je zapaluje.

31

¹ Běda těm, kteříž se utíkají do Egypta o pomoc, a v koních zpoléhají, a doufají v vozích, že jich mnoho, a v jezdcích, že jich množství veliké, a nepatří k Svatému Izraelskému, aniž Hospodina hledají, ² Ještoť i on jest moudrý. Protož uvede pomstu, a nezměníť slov svých, ale povstane proti domu zlostníků a proti pomoci těch, kteříž páší nepravost. ³ Egyptští pak jsou lidé, a ne Bůh silný, a koni jejich tělo, a ne duch. A protož jakž jen Hospodin vztáhne ruku svou, padne i pomocník, padne i ten, jemuž byl ku pomoci; a tak jednostejně všickni ti na nic přijdou. ⁴ Nebo tak řekl Hospodin ke mně: Jako když lev řve aneb lvíče nad loupeží svou, proti němuž byl-li by svolán houf pastýřů, křiku jejich se neděsí, aniž se pro hluk jejich koří: tak sstoupí Hospodin zástupů, aby bojoval o horu Sion, a o pahrbek její. ⁵ Jako ptáci létajíce, tak hájiti bude Hospodin zástupů Jeruzaléma, anobřz obhajuje vysvobodí, pomíjeje zachová. ⁶ Navraťtež se k tomu, od něhož hluboko zabředli synové Izraelští. ⁷ Nebo v ten den zavržete jeden každý modly své stříbrné a modly své zlaté, kterýchž vám nadělaly ruce vaše, abyste hřešili. ⁸ I padne Assur od meče

ne muže, a meč ne člověka zžře jej; a utíkatí bude před mečem, a nejudatnější jeho pod plat uvedeni budou. ⁹ A tak skála jeho pro strach zmizí, a knížata jeho korouhve děsiti se budou, praví Hospodin, jehož jest oheň na Sionu a pec v Jeruzalémě.

32

¹ Aj, v spravedlnosti kralovati bude král, a knížata v soudu panovati budou. ² Nebo bude muž ten jako skryše před větrem, a schrana před přívalem, jako potokové vod na místě suchém, jako stín skály veliké v zemi vyprahlé. ³ A oči vidoucích nebudou blíkatí, a uši slyšících pozorovati budou. ⁴ Pročež srdce bláznů nabude umění, a jazyk zajikavých prostranně a světle mluvití bude. ⁵ Nebudeť více nazýván nešlechetný šlechetným, a skrbný nebude slouti štědrým. ⁶ Proto že nešlechetný o nešlechetnosti mluví, a srdce jeho skládá nepravost, jak by provodil ošemetnost, a mluvil proti Hospodinu scestné věci, jak by znuzil duši lačného, a nápoj žíznivému odjal. ⁷ Také i usilování skrbného jsou škodlivá; nebo nešlechetnosti obmýšlí, jak by k záhubě přivedl ponížené slovy lživými, a mluvil proti nuznému před soudem. ⁸ Ješto šlechetný obmýšlí šlechetné věci, a takovýť při tom, což šlechetného jest, státi bude. ⁹ Ženy lhostejné, vstaňte, slyšte hlas můj; dcery bezpečně sobě počínající, ušima pozorujte řeči mé. ¹⁰ Za mnohé dny a léta vichrovány budete, ó vy v bezpečnosti bydlící; nebo přestane vino-braní, a klizení úrod nepřijde. ¹¹ Třestež se strachem, ó lhostejné, pohnětež se, bezpečně sobě počínající; svlechte se, a obnažte se, a přepašte se po bedrách. ¹² Kvílíce nad prsy, nad poli výbornými a nad kmeny úrodnými. ¹³ Na zemi lidu mého trní a hloží vzejde, anobrž na všech domích veselých a městě plésajícím. ¹⁴ Nebo rozkošný

palác opuštěn bude, hluk města přestane, hrad vysoký a věže obráceny budou v jeskyně na věčnost, k radosti divokým oslům, a ku pastvišti stádům. ¹⁵ Dokudž nebude vylit na nás duch s výsosti, a nebude obrácena poušť v pole úrodné, a pole úrodné za les počítáno. ¹⁶ I bude na poušti soud bydliti, a spravedlnost na poli úrodném přebývati. ¹⁷ A zjeví se skutek spravedlnosti, pokoj, ovoce, pravím, spravedlnosti, pokoj a bezpečnost až na věky. ¹⁸ Nebo bydliti bude lid můj v obydlí pokojném, totiž v příbytcích nejbezpečnějších a v odpočívání nejpokojnějších, ¹⁹ Byť pak i krupobití spadlo na les, a velmi sníženo bylo město. ²⁰ Blaze vám, kteříž sejete na všech místech úrodných, vypouštějíc tam vola i osla.

33

¹ Běda tobě, zhoubce, ješto sám nebýváš huben, a kterýž nevěrně děláš, ješto tobě nečinili nevěrně. Když přestaneš býti zhoubcím, pohuben budeš; když přestaneš nevěrně činiti, nevěrně činiti budou. ² Hospodine, učiň nám milost, na tebeť očekáváme; budiž ramenem svých každého jitra, a vysvobozením naším v čas ssoužení. ³ Před zvukem hřmotu rozprchnou se národové, před vyvýšením tvým budou rozptýleni pohané. ⁴ A sebrána bude loupež vaše, tak jako sbírání bývají chroustové; jako připadají kobylinky, tak připadnou na ni. ⁵ Vyvýšíť se Hospodin, nebo na výsosti přebývá, a naplní Sion soudem a spravedlností. ⁶ I bude upevněním časů tvých, silou i hojným spasením; moudrost a umění, a bázeň Hospodinova poklad tvůj. ⁷ Aj, rekové jejich naříkali vně, jednatelé pokoje hořce plakali. ⁸ Zpustly silnice, přestali choditi cestou; zrušil příměří, nevážil sobě měst, za nic položil sobě člověka. ⁹ Kvílila a zemdlela země, stydět se musil Libán a usvadl; Sárón učiněn jako poušť, Bázan

pak a Karmel oklácen. ¹⁰ Jižť povstanu, praví Hospodin, již vyvýšen, již vyzdvižen budu. ¹¹ Počnouce slámu, porodíte strniště; oheň dýchání vašeho šíře vás. ¹² I budou národové vypálené vápno, trní podřaté, ohněm spálení budou. ¹³ Slyšte dalecí, co jsem učinil, a poznejte blízcí sílu mou. ¹⁴ Zděsili se na Sionu hříšníci, podjala hrůza pokrytce, řkoucí: Kdož by z nás mohl ostáti před ohněm šířajícím? Kdož by z nás mohl ostáti před plamenem věčným? ¹⁵ Ten, kterýž chodí v spravedlnosti, a mluví pravé věci, kterýž pohrdá ziskem z útisku, kterýž otrásá ruce své, aby darů nepřijímal, kterýž zacpává uši své, aby neslyšel rady o vraždě, a zavírá oči své, aby se na zlé nedíval: ¹⁶ Ten na vysokých místech přebývati bude, hradové na skalách útočiště jeho, tomu chléb dán bude, vody jeho stálé budou. ¹⁷ Krále v okrase jeho uzří oči tvé, spatří i zemi dalekou. ¹⁸ Srdce tvé přemýšlovati bude o strachu, řka: Kdež jest písař, kde výběřčí, kde spisovatel velikých domů? ¹⁹ Lidu ukrutného neuhleď, lidu hluboké řeči, jíž bys neslýchal, a jazyku cizího, jemuž bys nerozuměl. ²⁰ Patř na Sion, město slavností našich, oči tvé nechať hledí na Jeruzalém, obydlí pokojné, stánek, kterýž nebude přenešen, kolíkové jeho na věky se nepohnou, a žádný provaz jeho se neztrhá; ²¹ Proto že velikomocný Hospodin jest nám na místě tom řeckami toků širokých, po němž nepůjde lodí s vesly, aniž bárka veliká po něm přecházeti bude. ²² Nebo Hospodin jest soudce náš, Hospodin ustanovitel práv našich, Hospodin král náš, onť spasí nás. ²³ Osláblíť jsou provazové tvoji, aniž budou moci utvrditi sloupu bárky své, ani roztáhnouti plachty, anť již rozdělena bude kořist loupeže mnohé; i chromí rozchvátají kořist. ²⁴ Aniž dí kdo z obyvatelů: Nemocen jsem. Lid osedlý v něm zproštěn bude nepravosti.

34

¹ Přistuptež národové, abyste slyšeli, a lidé pozorujte. Nechať slyší země i plnost její, okršlek zemský i všeliký plod jeho. ² Proto že hněv Hospodinův jest proti všem-něm národům, a prchlivost proti všemu vojsku jejich: vyhubí je jako proklaté, a vydá je k zabití. ³ I budou povrženi zbití jejich, a z těl mrtvých jejich vzejde smrad, a rozplynou se hory od krve jejich. ⁴ Chřadnouti bude i všechno vojsko nebeské, a svinuta budou nebesa jako kniha, a všechno vojsko jejich sprchne, jako prší list s vinného kmene, a jako nezralé ovoce s fíku. ⁵ Nebo opojen jest na nebi meč můj; na Idumejské sstoupí, a na lid, na nějž jsem klatbu vydal, aby trestán byl. ⁶ Meč Hospodinův bude plný krve, umastí se tukem a krví beranů a kozlů, tukem ledvin skopových; oběť zajisté bude míti Hospodin v Bozra, a zabijení veliké v zemi Idumejské. ⁷ Sstoupí s nimi i jednorožcové a volčata s voly, i opije se země jejich krví, a prach jejich tukem se omastí. ⁸ Nebo den pomsty Hospodinovy, léto odplacování se, aby mštěno bylo Siona. ⁹ A obrácení budou potokové její v smolu, a prach její v siru, a země její obrátí se v smolu hořící. ¹⁰ V noci ani ve dne neuhasne, na věky vystupovati bude dým její, od národu až do pronárodu pustá zůstane, na věky věků nebude, kdo by šel přes ni. ¹¹ Ale osednou ji pelikán a výr, kalous také a krkavec budou bydliti v ní, a roztáhne po ní šňůru zahanbení a závaží marnosti. ¹² Šlechticů jejich volati budou k království, ale nebude tam žádného, nebo všechna knížata její zhynou. ¹³ A vzroste na palácích jejich trní, kopřivy a bodláčí na hradích jejich, a bude příbytkem draků a obydlím sov. ¹⁴ Tam se budou potkávati spolu zvěř s ptactvem, a příšera jedna druhé se ozývati; tam toliko noční přeluda se usadí, a odpočinutí sobě nalezne. ¹⁵ Tam se zhnízdí sup, a škřečeti bude, a když vysedí,

shromáždí je pod stín svůj; tam také shledají se luňáci jeden s druhým. ¹⁶ Hleďte v knize Hospodinově, a čtěte. Ani jedno z těch nechybí, a jeden každý bez své družky nebude; nebo to ústa Páně přikázala, a duch jeho shromáždí je. ¹⁷ Onť zajisté vrže jim losy, a ruka jeho jim rozdělí ji provazcem; až na věky dědičně ji osednou, od národu až do pronárodu v ní přebývati budou.

35

¹ Veseliti se budou z toho poušť a pustina, plésati, pravím, bude poušť, a zkvete jako růže. ² Ušlechtilé zkvete, ano i radostně plésati bude s prozpěvováním. Sláva Libánská dána jí bude, okrasa Karmelská a Sáronská. Tyť věci uzří slávu Hospodinovu, důstojnost Boha našeho. ³ Posilňtež rukou opuštěných, a kolena klesající utvrďte. ⁴ Rcete těm, kteříž jsou bázlivého srdce: Posilňte se, nebojte se. Aj, Bůh váš s pomstou přijde, s odplatou Bůh sám přijde, a spasí vás. ⁵ Tehdáž otevrou se oči slepých, otevrou se též i uši hluchých. ⁶ Tehdáž poskočí kulhavý jako jelen, a jazyk němého prozpěvovati bude; nebo se vyprýští vody na poušti, a potokové na pustinách. ⁷ A obrátí se místo vyprahlé v jezero, a žíznivé v prameny vod; v doupatech draků, v pelešech jejich tráva, třtí a sítí. ⁸ Bude také tam silnice a cesta, kteráž cestou svatou slouti bude. Nepůjde po ní nečistý, ale bude samých těchto; tou cestou jdoucí i nejhoupější nezbloudí. ⁹ Nebude tam lva, a lítá zvěř nebude choditi po ní, aniž tam nalezena bude, ale půjdou po ní ti, jenž budou vysvobození. ¹⁰ Vykoupení, pravím, Hospodinovi navrátí se, a přijdou na Sion s prozpěvováním, a veselé věčné bude na hlavě jejich; radosti a veselé dojdou, zámutek pak a úpění uteče od nich.

36

¹ Stalo se pak čtrnáctého léta kralování Ezechiášova, přitáhl Senacherib král Assyrský proti všechněm městům Judským hrazeným, a zdobýval jich. ² I poslal král Assyrský Rabsaka z Lachis do Jeruzaléma k králi Ezechiášovi s vojskem velikým. Kterýž se postavil u struhy rybníka hořejšího, při silnici pole valchářova. ³ Tedy vyšel k němu Eliakim syn Helkiášův, kterýž byl správce domu, a Sobna písař, a Joach syn Azafův, kancléř. ⁴ I mluvil k nim Rabsaces: Povězte medle Ezechiášovi: Toto praví král veliký, král Assyrský: Jakéž jest to doufání, na kterémž se zakládáš? ⁵ Řekl jsem: Jistě žeť jest věc daremní; radyť jest a síly k válce potřebí. A protože v koho doufáš, že mi se protivíš? ⁶ Aj, spolehl jsi na hůl třtiny té nalomené, na Egypt, na niž zpodepřel-li by se kdo, pronikne ruku jeho, a probodne ji. Takovýť jest Farao král Egyptský všechněm, kteříž v něm doufají. ⁷ Pakli mi díš: V Hospodinu Bohu svém doufáme: zdaliž on není ten, jehož pobořil Ezechiáš výsosti i oltáře, a přikázal Judovi a Jeruzalému, řka: Před tímto oltářem klaněti se budete? ⁸ Ale nu, potkej se medle se pánem mým králem Assyrským. Přidámť ještě dva tisíce koní, můžeš-li jen míti, kdo by na nich jeli. ⁹ Jakž tedy odoláš jednomu knížeti z nejmenších služebníků pána mého, ačkoli máš doufání v Egyptu pro vozy a jezdce? ¹⁰ Přesto, zdali jsem bez Hospodina přitáhl do země této, abych ji zkazil? Hospodin řekl mi: Táhní na tu zemi, a zkaz ji. ¹¹ I řekl Eliakim a Sobna a Joach Rabsakovi: Mluv medle k služebníkům svým Syrsky, však rozumíme, a nemluv k nám Židovsky před lidem tímto, kterýž jest na zdech. ¹² I odpověděl Rabsaces: Zdaliž ku pánu tvému a k tobě poslal mne pán můj, abych mluvil slova tato? Však k mužům těm, kteříž jsou na zdech, aby lejna svá jedli, a moč svůj spolu s vámi pili. ¹³ A tak stoje

Rabsaces, volal hlasem velikým Židovsky, a řekl: Slyšte slova krále velikého, krále Assyrského: ¹⁴ Toto praví král: Nechť vás nesvodí Ezechiáš, neboť nebude moci vyprostiti vás. ¹⁵ A nechť vám nevelí Ezechiáš doufati v Hospodina, řka: Zajisté vysvobodí nás Hospodin, a nebudeť dáno město toto v ruku krále Assyrského. ¹⁶ Neposlouchejte Ezechiáše. Nebo takto praví král Assyrský: Učiňte mi to k líbosti, a vyjděte ke mně, i bude moci jísti jeden každý z vinice své, a jeden každý z fíku svého, a píti jeden každý vodu z čisterny své, ¹⁷ Dokudž nepřijdu, a nepoberu vás do země podobné zemi vaší, do země úrodné, země chleba a vinic. ¹⁸ Nechť vás nesvodí Ezechiáš, řka: Hospodin vysvobodí nás. Zdaliž mohli vysvoboditi bohové národů jeden každý zemi svou z ruky krále Assyrského? ¹⁹ Kde jsou bohové Emat a Arfad? Kde jsou bohové Sefarvaim? Zdaliž jsou vysvobodili i Samaří z ruky mé? ²⁰ Kteří jsou mezi všemi bohy těch zemí, ješto by vysvobodili zemi svou z ruky mé? Aby pak Hospodin měl vysvoboditi Jeruzalém z ruky mé? ²¹ Oni pak mlčeli, a neodpověděli jemu slova. Nebo takové bylo rozkázání královo, řkoucí: Neodpovídejte jemu. ²² I přišel Eliakim syn Helkiášův, kterýž byl správcím domu, a Sobna písař, a Joach syn Azafův, kancléř, k Ezechiášovi, majíce roucha roztržená, a oznámili jemu slova Rabsakova.

37

¹ I stalo se, když to uslyšel král Ezechiáš, že roztrhl roucho své, a oděl se žíní, a všel do domu Hospodinova. ² I poslal Eliakima správce domu, a Sobnu písaře, a starší z kněží, oblečené v žíně k Izaiášovi proroku, synu Amosovu. ³ Kteríž řekli jemu: Toto praví Ezechiáš: Den úzkosti a útržky i rouhání jest den tento, proto že se přiblížil plod k vyjití, ale není síly ku porodu. ⁴ Ó by slyšel

Hospodin Bůh tvůj slova Rabsakova, jehož poslal král Assyrský pán jeho, aby utrhal Bohu živému, a pomstil Hospodin Bůh tvůj těch slov, kteráž slyšel. Protož pozdvihni modlitby za tento ostatek lidu, kterýž se nalézá. ⁵ I přišli služebníci krále Ezechiáše k Izaiášovi. ⁶ Jimž odpověděl Izaiáš: Toto povíte pánu svému: Takto praví Hospodin: Nestrachuj se slov těch, kteráž jsi slyšel, jimiž se mně rouhali služebníci krále Assyrského. ⁷ Aj, já pustím naň vítr, aby uslyše pověst, navrátil se do země své, a učiním to, že padne od meče v zemi své. ⁸ Navrátiv se pak Rabsaces, našel krále Assyrského, an dobývá Lebna. Nebo uslyšel, (pročež odtrhl od Lachis), ⁹ Uslyšel, pravím, o Tirhákovi králi Mouřenínském, ano pravili: Táhne, aby bojoval s tebou. A však uslyšev to, vždy poslal posly své k Ezechiášovi s těmito slovy: ¹⁰ Takto povíte Ezechiášovi králi Judskému, řkouce: Nechť tebe nesvodí Bůh tvůj, v němž ty doufáš, říkáje: Nebude dán Jeruzalém v ruku krále Assyrského. ¹¹ Aj, slyšels, co jsou učinili králové Assyřští všechněm zemím, pohubivše je, a ty bys měl býti vysvobozen? ¹² Zdaliž jsou je vysvobodili bohové těch národů, kteréž zahladili předkové moji, Gozana, Charana, Resefa a syny z Eden, kteříž byli v Telasar? ¹³ Kde jest král Emat, a král Arfad, a král města Sefarvaim, Ana i Ava? ¹⁴ Protož vzav Ezechiáš list z ruky poslů, přečtl jej a vstoupiv do domu Hospodinova, rozvinul jej Ezechiáš před Hospodinem. ¹⁵ A modlil se Ezechiáš Hospodinu, řka: ¹⁶ Hospodine zástupů, Bože Izraelský, kterýž sedíš nad cherubíny, ty jsi sám Bůh všech království země, ty jsi učinil nebe i zemi. ¹⁷ Nakloniž, Hospodine, ucha svého a uslyš; otevři, Hospodine, oči své a pohled; slyš, pravím, všechna slova Senacheribova, kterýž poslal k činění útržek Bohu živému. ¹⁸ Takť jest, Hospodine, žeť jsou pohubili králové Assyřští všechny ty krajiny i zemi jejich, ¹⁹ A uvrhli

bohy jejich do ohně; nebo nebyli bohové, ale dílo ruku lidských, dřevo a kámen, protože zahladili je. ²⁰ A nyní, Hospodine Bože náš, vysvobod' nás z ruky jeho, aťby poznala všechna království země, že jsi ty Hospodin sám. ²¹ Tedy poslal Izaiáš syn Amosův k Ezechiášovi, řka: Toto praví Hospodin Bůh Izraelský: Zač jsi mi se modlil strany Senacheriba krále Assyrského, ²² Totoť jest slovo, kterěz mluvil Hospodin o něm: Pohrdá tebou, a posmívá se tobě panna, dcera Sionská, potřásá hlavou za tebou dcera Jeruzalémská. ²³ Kohož jsi zhaněl? A komus se rouhal? A proti komus povýšil hlasu, a pozdvihl zhůru očí svých? Proti Svatému Izraelskému. ²⁴ Skrže služebníky své utrhal jsi Pánu, a řekl jsi: Ve množství vozů svých já jsem vytáhl na hory vysoké, na stráně Libánské, a zpodtínám vysoké cedry jeho, i spanilé jedle jeho, a vejdu na nejvyšší kraj jeho do lesů a výborných rolí jeho. ²⁵ Já jsem vykopál a pil vody; nebo jsem vysušil nohama svýma všechny potoky míst obležených. ²⁶ Zdalis neslyšel, že jsem již to dávno učinil, a ode dnů starých to sformoval? Nyní pak k tomu přivozuji, aby v poušť a v hromady rumu města hrazená obrácena byla, ²⁷ A jejich obyvatelé ruce oslablé majíc, předěšeni a zahanbeni jsouc, byli jako bylina polní, a zelina vzcházející, jako tráva na střechách, a osení rzí zkažené, prvé než by dorostlo. ²⁸ Sedání pak tvé, a vycházení tvé i vcházení tvé znám, i vzteklost tvou proti sobě. ²⁹ Poněvadž ty se vztěkáš proti mně, a tvé zpouzení přišlo v uši mé, protože vpustím udici svou v chřípě tvé, a udidla svá v ústa tvá, a odvedu tě zase tou cestou, kterouž jsi přišel. ³⁰ A toto měj za znamení: Budete jísti roku prvního, co samo od sebe zroste, též druhého roku, což se samo od sebe zrodí, třetího pak roku budete síti a žíti a štěpovati vinice, a jísti ovoce jejich. ³¹ Ostatek zajisté domu Judova, kterýž pozůstal, vpustí zase kořeny své

hluboce, a vydá užitek zhůru. ³² Nebo z Jeruzaléma vyjdou ostatkové, a zachování z hory Siona. Horlivost Hospodina zástupů učiní to. ³³ A protože toto praví Hospodin o králi Assyřském: Nevejdeť do města tohoto, aniž sem střely vstřelí, aniž na ně dotrou pavézníci, aniž udělají u něho náspu. ³⁴ Cestou, kterouž přitáhl, zase navrátí se, a do města tohoto nevejde, praví Hospodin. ³⁵ Nebo chrániti budu města tohoto, abych je zachoval pro sebe a pro Davida služebníka svého. ³⁶ Tedy vyšel anděl Hospodinův, a zbil v vojstě Assyřském sto osmdesáte a pět tisíců. I vstali velmi ráno, a aj, všickni mrtví. ³⁷ A tak odjel, anobřž utekl, a navrátil se Senacherib král Assyřský, a bydlil v Ninive. ³⁸ I stalo se, když se klaněl v chrámě Nizrocha boha svého, že Adramelech a Sarasar, synové jeho, zabili jej mečem, a utekli do země Ararat. I kraloval Esarchaddon syn jeho místo něho.

38

¹ V těch dnech roznemohl se Ezechiáš až k smrti. I přišel k němu Izaiáš syn Amosův, prorok, a řekl jemu: Toto praví Hospodin: Zřeď dům svůj, nebo umřeš, a nebudeš živ. ² I obrátil Ezechiáš tvář svou k stěně, a modlil se Hospodinu. ³ A řekl: Prosím, ó Hospodine, rozpomeň se nyní, že jsem stále chodil před tebou v pravdě a v srdci upřímem, a že jsem to činil, což dobrého jest před očima tvýma. I plakal Ezechiáš pláčem velikým. ⁴ Tedy stalo se slovo Hospodinovo k Izaiášovi, řkoucí: ⁵ Jdi a rci Ezechiášovi: Toto praví Hospodin Bůh Davida otce tvého: Slyšelf jsem modlitbu tvou, viděl jsem slzy tvé; aj, já přidám ke dnům tvým patnácte let. ⁶ A z ruky krále Assyřského vysvobodím tě i město toto, a chrániti budu města tohoto. ⁷ A toto budeš míti znamení od Hospodina, že Hospodin učiní věc tuto, kterouž mluvil: ⁸ Aj, já navrátím zpátkem

stín po stupních, po nichž sešel na hodinách slunečných Achasových, o deset stupňů. I navrátilo se slunce o deset stupňů, po týchž stupních, po nichž bylo sešlo. ⁹ Zapsání Ezechiáše krále Judského, když nemocen byl, a ozdravěl po nemoci své: ¹⁰ Jáť jsem byl řekl v přestřižení dnů svých, že vejdu do bran hrobu, zbaven budu ostatku let svých. ¹¹ Řekl jsem byl, že neuzřím Hospodina, Hospodina v zemi živých, nebudu vídati člověka více mezi přebývajícími na světě. ¹² Přebývání mé pomíjí, a stěhuje se ode mne jako stánek pastýřský; přestřihl jsem jako tkadlec život svůj, od třísní odřeže mne. Dnes dříve než noc přijde, učiníš mi konec. ¹³ Předkládal jsem sobě v jitře, že jako lev tak potře všechny kosti mé, dnes dříve než noc přijde, že mi učiníš konec. ¹⁴ Jako řeáb a vlaštovice pištěl jsem, lkal jsem jako holubice, oči mé zhůru pozdvižené byly. Pane, násilí trpím, ó prodlíš mi života. ¹⁵ Ale coť mám více mluvit? I předpověděl mi, i učinil, že živ pobudu mimo všechna léta svá po hořkosti duše své. ¹⁶ Pane, kdo po nich i v nich živi budou, všechněm znám bude život dýchání mého, žes mi zdraví navrátil, a mne při životu zachoval. ¹⁷ Aj, v čas pokoje potkala mne byla hořkost nejhořčejší, ale tobě zalíbilo se vytrhnouti duši mou z propasti zkažení, proto že jsi zavrhl za hřbet svůj všechny hříchy mé. ¹⁸ Nebo ne hrob oslavuje tebe, ani smrt tě chválí, aniž očekávají ti, jenž do jámy sstupují, pravdy tvé. ¹⁹ Ale živý, živý, tenť oslavovati bude tebe, jako já dnes, a otec synům v známost uvodí pravdu tvou. ²⁰ Hospodin vysvobodil mne, a protož písňe mé zpívati budeme po všechny dny života našeho v domě Hospodinově. ²¹ Řekl pak byl Izaiáš: Nechať vezmou hrudu suchých fíků, a přiloží na vřed, a zdrav bude. ²² I řekl byl Ezechiáš: Jaké jest znamení, že vstoupím do domu Hospodinova?

39

¹ Toho času poslal Merodach Baladan syn Baladanův, král Babylonský, list a dary Ezechiášovi, když uslyšel, že nemocen byv, zase ozdravěl. ² I zradoval se z toho Ezechiáš, a ukázal jim dům klénotů svých, stříbra a zlata a vonných věcí, a olej nejvýbornější, tolikéž dům zbroje své, a cožkoli mohlo nalezeno býti v pokladích jeho. Ničeho nebylo, čehož by jim neukázal Ezechiáš v domě svém i ve všem panství svém. ³ V tom přišel prorok Izaiáš k králi Ezechiášovi, a řekl jemu: Co pravili ti muži? A odkud přišli k tobě? I odpověděl Ezechiáš: Z země daleké přišli ke mně, z Babylona. ⁴ Řekl ještě: Co jsou viděli v domě tvém? Odpověděl Ezechiáš: Všecko, což jest v domě mém, viděli. Ničeho není v pokladích mých, čehož bych jim neukázal. ⁵ Tedy řekl Izaiáš Ezechiášovi: Slyšíš slovo Hospodina zástupů: ⁶ Aj, dnové přijdou, že odneseno bude do Babylona, cožkoli jest v domě tvém, a cožkoli nachovali otcové tvoji, až do tohoto dne; nezůstaněť ničeho, (praví Hospodin). ⁷ I syny tvé také, kteříž pojdu z tebe, kteréž zplodíš, poberou, a budou komorníci při dvoře krále Babylonského. ⁸ Tedy řekl Ezechiáš Izaiášovi: Dobréť jest slovo Hospodinovo, kteréž jsi mluvil. (A doložil): Proto že pokoj a pravda bude za dnů mých.

40

¹ Potěšujte, potěšujte lidu mého, dí Bůh váš. ² Mluvte k srdci Jeruzaléma, a ohlašujte jemu, že se již doplnil čas uložený jeho, že jest odpuštěna nepravost jeho, a že vzal z ruky Hospodinovy dvojnásobně za všechny hříchy své. ³ Hlas volajícího: Připravtež na poušti cestu Hospodinovu, přímou učiňte na pustině stezku Boha našeho. ⁴ Každé údolí ať jest vyvýšeno, a všeliká hora i pahrbek ať jest snižen; což jest křivého, ať jest přímé, a místa nerovná ať

jsou rovinou. ⁵ Nebo se zjeví sláva Hospodinova, a uzří všeliké tělo spolu, že ústa Hospodinova mluvila. ⁶ Hlas řkouceho: Volej. I řekl: Co mám volati? To, že všeliké tělo jest tráva, a všeliká vzácnost jeho jako květ polní. ⁷ Usychá tráva, květ prší, jakž vítr Hospodinův povane na něj. V pravděť jsou lidé ta tráva. ⁸ Usychá tráva, květ prší, ale slovo Boha našeho zůstává na věky. ⁹ Na horu vysokou vystup sobě, Sione, zvěstovateli věcí potěšených, povyš mocně hlasu svého, Jeruzaléme, zvěstovateli věcí potěšených, povyš, aniž se boj. Rci městům Judským: Aj, Bůh váš. ¹⁰ Aj, Panovník Hospodin proti silnému přijde, a rámě jeho panovati bude nad ním; aj, mzda jeho s ním, a dílo jeho před ním. ¹¹ Jako pastýř stádo své pásiti bude, do náručí svého shromáždí jehňátka, a v klíně svém je ponese, březí pak poznenáhlu povede. ¹² Kdo změřil hrstí svou vody, a nebesa pídí rozměřil? A kdo změřil měrou prach země, a zvážil na váze hory, a pahrbky na závaží? ¹³ Kdo vystihl ducha Hospodinova, a rádcím jeho byl, že by mu oznámil? ¹⁴ S kým se radil, že by mu přidal srozumění, a naučil jej stezce soudu, a vyučil jej umění, a cestu všelijaké rozumnosti jemu v známost uvedl? ¹⁵ Aj, národové jako krůpě od okova, a jako prášek na vážkách se počítají, ostrovy jako nejmenší věc zachvacuje. ¹⁶ Ani Libán nepostačil by k zanícení ohně, a živočichové jeho nepostačili by k zápalné oběti. ¹⁷ Všickni národové jsou jako nic před ním, za nic a za marnost pokládají se u něho. ¹⁸ K komu tedy připodobníte Boha silného? A jaké podobenství přirovnáte jemu? ¹⁹ Jakžkoli rytinu líčí řemeslník, a zlatník zlatem ji potahuje, a řetízky stříbrné k ní slévá; ²⁰ A ten, kterýž pro chudobu nemá co obětovati, dřevo, kteréž by nepráchnivělo, vybírá, a řemeslníka umělého sobě hledá k přistrojení rytiny, aby se nepohnula. ²¹ Zdaliž nevíte? Zdaliž neslycháte? Zdaliž

se vám nezvěstuje od počátku? Zdaliž nesrozumíváte z základů země? ²² Ten, kterýž sedí nad okřáskem země, jejížto obyvatelé jako kobyly, kterýž rozprostřel jako kortýnu nebesa, a roztáhl je jako stánek k přebývání, ²³ Onť přivodí knížata na nic, soudce zemské jako nic rozptyluje, ²⁴ Tak že nebývají štípeni ani sáti, aniž kořene pouští do země pařez jejich. Nebo jakž jen zavane na ně, hned usychají, a vicher jako plevu zanáší je. ²⁵ K komu tedy připodobníte mne, abych podobný byl jemu, praví Svátý? ²⁶ Pozdvihněte zhůru očí svých, a vizte, kdo to stvořil? Kdo vyvodí v počtu vojsko jejich, a všeho toho zejména povolává? Vedlé množství síly a veliké moci ani jedno z nich nehyne. ²⁷ Pročež tedy říkáš, Jákobe, a mluvíš, Izraeli: Skrytať jest cesta má před Hospodinem, a pře má před Boha mého nepřichází? ²⁸ Zdaliž nevíš, zdaž jsi neslychal, že Bůh věčný Hospodin, kterýž stvořil končiny země, neustává ani zemdlívá, a že vystižena býti nemůže moudrost jeho? ²⁹ On dává ustalému sílu, a tomu, ješto žádné síly nemá, moci hojně udílí. ³⁰ Ustává a umdlévá mládež, a mládenci těžce klesají, ³¹ Ale ti, jenž očekávají na Hospodina, nabývají nové síly. Vznášejí se perím jako orlice; běží, a však neumdlévají, chodí, a neustávají.

41

¹ Umlknětež přede mnou ostrovové, a národové nechať se ssílí, nechať přistoupí, a tu ať mluví. Přistupmež spolu k soudu. ² Kdo vzbudil od východu spravedlivého, aby ho následoval? Kdo jemu podmanil národy, a způsobil, aby nad králi panoval, vydav je jako prach meči jeho, a jako plevy rozptýlené lučišti jeho? ³ Sháněje se s nimi, prošel pokojně cestou, po níž nohama svýma nechodíval. ⁴ Kdo to spravil a učinil, povolávaje rodin od počátku? Já

Hospodin, první i poslední, já sám. ⁵ Viděli ostrovové, a ulekli se, končiny země předěsily se, shromáždili se a sešli. ⁶ Jeden druhému pomáhal, a bratru svému říkal: Posilň se. ⁷ A tak posilňoval tesař zlatníka, vyhlazujícího kladivo tlučením na nákovadlí, říkáje: K sletování toto dobré jest. I utvrdil to hřebíky, aby se nepohnulo. ⁸ Ale ty, Izraeli služebníče můj, ty Jákože, kteréhož jsem vyvolil, símě Abrahama, přítele mého, ⁹ Ty, kteréhož jsem vychvátil od končin země, nýbrž pominuv přednějších jejich, povolal jsem tě, řka tobě: Služebník můj jsi, vyvolil jsem tě, aniž jsem zavrhl tebe. ¹⁰ Nebojž se, nebo jsem já s tebou; nestrachujž se, nebo já jsem Bůh tvůj. Posilním tě, a pomáhati budu tobě, a podpírati tě budu pravici spravedlnosti své. ¹¹ Aj, zastydí se, a zahanbeni budou všickni, kteříž se zlobí proti tobě; v nic obráceni budou, a zahynou ti, kteříž tobě odporují. ¹² Hledal-li bys jich, nenalezneš jich. Ti, kteříž se s tebou nesnadní, v nic obráceni budou, a na nic přijdou ti, jenž s tebou válčí. ¹³ Nebo já, Hospodin Bůh tvůj, ujal jsem tě za tvou pravici, a pravímť: Neboj se, já tobě pomáhati budu. ¹⁴ Neboj se, červíčku Jákobův, hrstko Izraelova, já spomáhati budu tobě, praví Hospodin, a vykupitel tvůj, Svatý Izraelský. ¹⁵ Aj, učinil jsem tě jako smyk i s zuby novými po obou stranách; pomlátíš hory, a zetřeš je, a s pahrbky jako s plevami naložíš. ¹⁶ Převěješ je, v tom je vítr zachvátí, a vicher rozptýlí, ty pak plésati budeš v Hospodinu, v Svatém Izraelském chlubití se budeš. ¹⁷ Chudé a nuzné, kteříž hledají vody, an jí není, jejichž jazyk žízní prahne, já Hospodin vyslyším, já Bůh Izraelský neopustím jich. ¹⁸ Vyvedu na vysokých místech řeky, a u prostřed rovin studnice; obrátím poušť v jezero vod, a zemi vyprahlou v prameny vod. ¹⁹ Nasadím na poušti cedrů, výborných cedrů, myrtoví, a olivoví; vysadím poušť jedlovím, jilmem, též i pušpanem, ²⁰ Aby viděli, a

poznali, a rozvažujícíce, srozuměli, že to ruka Hospodinova učinila, a Svatý Izraelský že to stvořil. ²¹ Ved'te při svou, praví Hospodin, ukažte mocné důvody své, dí král Jákobův. ²² Nechať přistoupí, a nechť nám oznámí to, což se státi má. Věci prvé stále oznamte, abychom povážili v srdci svém, a poznali cíl jejich, aneb aspoň co jest budoucího, povězte nám. ²³ Oznamte, co se budoucně státi má, a poznáme, že bohové jste. Pakli, učinite něco dobrého neb zlého, abychom se děsili, když bychom to viděli spolu. ²⁴ Aj, vy naprosto nic nejste, a dílo vaše tolikéž nic není; protože ohavnýť jest, kdo vás zvoluje. ²⁵ Vzbudím od půlnoci, ten přitáhne, od východu slunce, ten svolá ve jménu mém, a oboří se na knížata jako na bláto, a pošlapá je jako hrnčír hlinu. ²⁶ Kdo oznámí od počátku, abychom věděli, aneb od starodávna, abychom řekli: Práv jest? Naprosto žádného není, kdo by oznámil, aniž jest kdo, ješto by se dal slyšeti, aneb ješto by slyšel řeči vaše. ²⁷ Já jsem první, kterýž Sionu předpovídám: Aj, aj, teď jsou; a Jeruzalému: Zvěstovatele potěšených věcí dám. ²⁸ Nebo vidím, že není žádného, není žádného mezi nimi rozumného; ač se jich otazují, však neodpovídají slova. ²⁹ Aj, všickni ti jsou marnost, za nic nestojí dílo jejich, vítr a daremní věc jsou slitiny jejich.

42

¹ Aj, služebník můj, na kteréhož se zpodepru, vyvolený můj, jehož libuje duše má. Ducha svého dám jemu, onť soud národům vynášeti bude. ² Nebude křičeti, ani se vyvyšovati, ani slyšán bude vně hlas jeho. ³ Třtiny nalomené nedolomí, a lnu kouřícího se neuhasí, ale soud podlé pravdy vynášeti bude. ⁴ Nebude neochotný, ani přísný, dokudž soudu na zemi nevykoná, a učení jeho ostrovové očekávají budou. ⁵ Tak praví Bůh silný Hospodin,

kterýž stvořil nebesa, a roztáhl je, kterýž rozšířil zemi, i to, což z ní pochází, kterýž dává dýchání lidu na ní, a ducha těm, jenž chodí po ní. ⁶ Já Hospodin povolal jsem tě v spravedlnosti, a ujal jsem tě za ruku tvou; protože ostříhati tě budu, a dám tě v smlouvu lidu, a za světlo národům, ⁷ Abys otvíral oči slepé, a vyvodil z žaláře vězně, a z vězení ty, kteříž sedí ve tmách. ⁸ Já jsem Hospodin, toť jest jméno mé, a slávy své jinému nedám, ani chvály své rytinám. ⁹ Aj, prvnější věci přišly, a i nové předpovídaje, dříve než se začnou, dám o nich slyšeti vám. ¹⁰ Zpívejte Hospodinu píseň novou, chvála jeho jest od končin země, kteříž se plavíte po moři, i všecko, což v něm jest, ostrovové i obyvatelé jejich. ¹¹ Pozdvihněte hlasu pustiny i města její, i vsi, v nichž bydlí Cedar, prokřikujte obyvatelé skal, s vrchu hor volejte. ¹² Vzdejte slávu Hospodinu, a chválu jeho na ostrovích zvěstujte. ¹³ Hospodin jako silný rek vyjde, jako muž válečný rozhorlí se, troubiti, anobř i prokřikovati bude, a proti nepřátelům svým zmužile sobě počínati, řka: ¹⁴ Mlčel jsem dosti dlouho, činil jsem se neslyše, zdržoval jsem se, ale již jako pracující ku porodu křičeti budu, pohubím a sehlťím vše pojednou. ¹⁵ V pustinu obrátím hory i pahrbky, a všelikou bylinu jejich usuším, a obrátím řeky v ostrovy, a jezera vysuším. ¹⁶ I povedu slepé po cestě, kteréž neznali, a po stezkách, kterýchž neuměli, provedu je; obrátím před nimi tmu v světlo, a co nerovného, v rovinu. Toť jest, což jim učiním, a neopustím jich. ¹⁷ Obrátí se zpět, zahanbeni budou ti, kteříž doufají v rytinu, kteříž říkají slitinám: Vy jste bohové naši. ¹⁸ Ó hluší, slyštež, a vy slepí, prohlédněte, abyste viděli. ¹⁹ Kdo jest to slepý, jedině služebník můj? A hluchý, než posel můj, kteréhož posílám? Kdo slepý tak jako dokonalý? Slepý, pravím, jako služebník Hospodinův? ²⁰ Hledě na mnohé věci, však nesrozumívá;

otevřené maje uši, však neslyší. ²¹ Mělť jest Hospodin líbost v něm pro spravedlnost svou, zvelebil jej zákonem, a slavného učinil. ²² Že pak lid tento obloupený jest a potlačený, jehožto mládence, což jich koli, jímají a do žalářů skrývají, že jsou dáni v loupež, aniž jest, kdo by je vytrhl, v rozchvátání, aniž jest, kdo by řekl: Navrať zase, ²³ Kdo z vás ušima pozoruje toho, srozumívá tomu, aby se bedlivěji chtěl míti napotom? ²⁴ Kdo vydal v potlačení Jákoba, a Izraele loupežníkům? Zdali ne Hospodin, proti němuž jsme zhřešili? Nebo nechtěli po cestách jeho choditi, aniž poslouchali zákona jeho. ²⁵ A protož vylil na něj s prchlivostí hněv svůj, a násilí boje, a zapálil jej vůkol, a však nepoznal toho. Zapálil jej, pravím, a však nepřipustil toho k srdci.

43

¹ Ale nyní takto praví Hospodin stvořitel tvůj, ó Jákože, a učinitel tvůj, ó Izraeli: Neboj se, nebo vykoupil jsem tě, a povolal jsem tě jménem tvým. Můj jsi ty. ² Když půjdeš přes vody, s tebou budu, pakli přes řeky, nepřikvačí tě; půjdeš-li přes oheň, nespálíš se, aniž plamen chytí se tebe. ³ Nebo já Hospodin Bůh tvůj, Svatý Izraelský, jsem spasitel tvůj. Dal jsem na výplatu za tebe Egypt, zemi Mouřenínskou a Sábu místo tebe. ⁴ Hned jakž jsi drahým učiněn před očima máma, zveleben jsi, a já jsem tě miloval; protož dal jsem lidi za tebe, a národy za život tvůj. ⁵ Nebojž se, nebo já s tebou jsem. Od východu zase přivedu símě tvé, a od západu shromáždím tě. ⁶ Díím půlnoční straně: Navrať, a polední: Nezbraňuj. Přived' zase syny mé zdaleka, a dcery mé od končin země, ⁷ Každého toho, jenž se nazývá jménem mým, a kteréhož jsem k slávě své stvořil, ježž jsem sformoval, a kteréhož jsem učinil. ⁸ Vyved' lid slepý, kterýž již má oči, a hluché,

kteríž již mají uši. ⁹ Všickni národové nechať se spolu shromáždí, a sberou se lidé. Kdo jest mezi nimi, ješto by to zvěstoval, a to, což se předně státi má, aby oznámil nám? Nechť vystaví svědky své, a spravedliví budou, aneb ať slyší, a řeknou: Pravdať jest. ¹⁰ Vy svědkové moji jste, praví Hospodin, a služebník můj, kteréhož jsem vyvolil, tak že můžete věděti, a mně věřiti, i rozuměti, že já jsem, a že přede mnou nebyl sformován Bůh silný, aniž po mně bude. ¹¹ Já, já jsem Hospodin, a žádného není kromě mne spasitele. ¹² Já oznamuji, i vysvobozuji, jakž předpovídám, a ne někdo mezi vámi z cizích bohů, a vy mi toho svědkové jste, praví Hospodin, že já Bůh silný jsem. ¹³ Ještě prvé nežli den byl, já jsem, a není žádného, kdož by vytrhl z ruky mé. Když co dělám, kdo ji odvrátí? ¹⁴ Takto praví Hospodin vykupitel váš, Svatý Izraelský: Pro vás posli do Babylona, a sházím závory všecky, i Kaldejské s lodimi veselými jejich. ¹⁵ Já jsem Hospodin svatý váš, stvořitel Izraele, král váš. ¹⁶ Takto praví Hospodin, kterýž způsobuje na moři cestu, a na prudkých vodách stezku, ¹⁷ Kterýž vyvodí vozy a koně, vojsko i sílu, činí, že v náhle padají, až i povstati nemohou, hasnou, jako knot hasne: ¹⁸ Nezpomínejte na první věci, a na starodávni se neohlédejte. ¹⁹ Aj, já učiním věc novou, a tudíž se zjeví. Zdaliž o tom nezvíte? Nadto způsobím na poušti cestu, a na pustinách řeky. ²⁰ I slaviti mne bude zvěř polní, drakové i sovy, že jsem vyvedl na poušti vody a řeky na pustinách, abych dal nápoj lidu svému, vyvolenému svému. ²¹ Lid, kterýž nastrojím sobě, chválu mou vypravovati bude, ²² Poněvadž jsi mne nevzýval, ó Jákobe, nýbrž steskoť se se mnou, ó Izraeli. ²³ Nepřivedl jsi mi hovádka k zápalům svým, a oběťmi svými neuctils mne; nenutil jsem tě, abys mi sloužil oběťmi suchými, aniž jsem tě tím obtěžoval, abys mi kadil. ²⁴ Nekoupil jsi mi

za peníze vonných věcí, ani tukem obětí svých zavraždil jsi mne, ale zaměstknal jsi mne hříchy svými, a obtížils mne nepravostmi svými. ²⁵ Já, já sám shlazuji přestoupení tvá pro sebe, a na hříchy tvé nezpomínám. ²⁶ Přiveď mi ku paměti, suďme se spolu; oznam ty, podle čeho bys mohl spravedliv býti. ²⁷ Otec tvůj první zhřešil, a učitelé tvoji přestoupili proti mně. ²⁸ A protože smeci knížata z míst svatých, a vydám v prokletí Jákoba, a Izraele v pohanění.

44

¹ A však nyní slyš, Jákobe, služebníče můj, a Izraeli, kteréhož jsem vyvolil. ² Toto dí Hospodin, kterýž tě učinil, a sformoval hned od života matky, a pomáhá tobě: Neboj se, služebníče můj, Jákobe, a upřímný, kteréhož jsem vyvolil. ³ Nebo vyleji vody na žíznivého, a potoky na vyprahlost; vyleji Ducha svého na símě tvé, a požehnání své na potomky tvé. ⁴ I porostou jako mezi bylinami, jako vrbí vedlé tekutých vod. ⁵ Tento dí: Hospodinův já jsem, a onen nazve se jménem Jákobovým, a jiný zapíše se rukou svou Hospodinu, a jménem Izraelským jmenovati se bude. ⁶ Takto praví Hospodin, král Izraelův a vykupitel jeho, Hospodin zástupů: Já jsem první, a já poslední, a kromě mne není žádného Boha. ⁷ Nebo kdo tak jako já ohlašuje a oznamuje to, aneb spořádá mi to hned od toho času, jakž jsem rozsadil lidi na světě? A kdo to, což přijíti má, oznámiti jim mohou? ⁸ Nebojtež se, ani lekejte. Zdali hned zdávna nepověděl jsem tobě a neoznámil, čehož vy sami mně svědkové jste? Zdaliž jest Bůh kromě mne? Neníť jistě žádné skály, jáť o žádné nevím. ⁹ Ti, kteříž formují rytiny, všickni nic nejsou; tolikéž ty milostné jejich nic neprospívají. Ěehož ony sobě samy svědectvím jsou; nic nevidí, aniž čeho znají, aby se stydět mohly. ¹⁰ Kdo formuje Boha silného a rytinu slévá, k ničemu se to

nehodí. ¹¹ Aj, všickni, i ti, kteříž se k němu přiúčastňují, zahanbeni budou, ovšem řemeslníci ti nad jiné lidi; byť se pak všickni shromáždili a postavili, strašiti se musejí, a spolu zahanbeni budou. ¹² Kovář pochyť železo, dělá při uhlí, a kladivy formuje modlu. Když ji dělá vši silou svou, ještě k tomu lační až do zemdlení, aniž se vody napije, až i ustává. ¹³ Tesař roztáhna šňůru, znamená ji hrudkou, spravuje ji úhelnicemi, a kružidlem rozměruje ji, až ji udělá tvárnost muže mající a podobnost krásy člověka, aby seděla doma. ¹⁴ Nasekaje sobě cedrů, vezme také cypřiš a dub aneb to, kteréž jest nejcelistvější mezi dřívím lesním; i javor štěpuje, a déšť jej k zrostu přivozuje. ¹⁵ I bývá člověku k topení; nebo vezma z něho, zhřívá se. Rozněcuje také oheň, aby napekl chleba. Mimo to udělá sobě boha, a klaní se jemu; udělá z něho rytinu, a kleká před ní. ¹⁶ Ěástku jeho pálí ohněm, při druhé částce jeho maso jí, peče pečeni, a nasycen bývá. Zhřívá se také, a říká: Aha, zhřel jsem se, viděl jsem oheň. ¹⁷ Z ostatku pak jeho udělá boha, rytinu svou, před níž kleká, a klaní se, a modlí se jí, řka: Vysvobod' mne, nebo Bůh silný můj jsi. ¹⁸ Neznají ani soudí, proto že zaslepil oči jejich, aby neviděli, a srdce jejich, aby nerozuměli. ¹⁹ Aniž považují toho v srdci svém. Není umění, není rozumu, aby kdo řekl: Díl z něho spálil jsem ohněm, a při uhlí jeho napekl jsem chleba, pekl jsem maso, a jedl jsem, a mám z ostatku jeho ohavnost udělati, a před špalkem dřevěným klekati? ²⁰ Popelem se pase takový, srdce svedené skloňuje jej, aby nemohl osvoboditi duše své, ani říci: Není-liž omylu v předsevzetí mém? ²¹ Pamatujž na to, Jákobe a Izraeli, proto že jsi ty služebník můj. Já jsem tě sformoval, služebník můj jsi, Izraeli, nebudeš u mne v zapomenutí. ²² Zahladím jako hustý oblak přestoupení tvá, a jako mrákotu hříchy tvé; navrať se

ke mně, nebo jsem tě vykoupil. ²³ Prozpěvujte nebesa, nebo Hospodin to učinil; zvučte nížiny země, zvučně prozpěvujte hory, les i všeliké dříví v něm, nebo vykoupil Hospodin Jákoba, a v Izraeli sebe oslavil. ²⁴ Takto praví Hospodin vykupitel tvůj, a ten, kterýž tě sformoval hned od života matky: Já Hospodin činím všecko, roztahuji nebesa sám, rozprostírám zemi mocí svou. ²⁵ Rozptyluji znamení lhářů, a z hadačů bláznů dělám; obracím moudré nazpět, a umění jejich v bláznovství. ²⁶ Potvrzuji slova služebníka svého, a radu poslů svých vykonávám. Kterýž dím o Jeruzalému: Bydleno bude v něm, a o městech Judských: Vystavena budou, nebo pustiny jejich vzdělám. ²⁷ Kterýž dím hlubině: Vyschni, nebo potoky tvé vysuším. ²⁸ Kterýž dím o Cýrovi: Pastýř můj, nebo všelikou vůli mou vykoná, a řekne Jeruzalému: Zase vystaven buď, a chrámu: Založen buď.

45

¹ Takto praví Hospodin pomazanému svému Cýrovi, jehož pravici zmocním, a národy před ním porazím, a bedra králů rozpáši, a zotvírám před ním vrata, a brány nebudou zavírány: ² Já před tebou půjdu, a cesty křivé zpřímím, vrata měděná potru, a závory železné posekám. ³ A dám tobě poklady skryté, a klénoty schované, abys poznal, že já jsem Hospodin Bůh Izraelský, kterýž tě ze jména volám. ⁴ Pro služebníka svého Jákoba a Izraele vyvoleného svého jmenoval jsem tě jménem tvým, i přijmím tvým, ačkoli mne neznáš. ⁵ Já jsem Hospodin, a není žádného více, kromě mne není žádného Boha. Přepásal jsem tě, ačkoli mne neznáš, ⁶ Aby poznali od východu slunce i od západu, že není žádného kromě mne. Jáť jsem Hospodin, a není, žádného více. ⁷ Kterýž formuji světlo, a tvořím tmou, působím pokoj, a tvořím zlé, já Hospodin

činím to všechno. ⁸ Rosu dejte nebesa s hůry, a nejvyšší oblakové dštěte spravedlnost; otevři se země, a ať vzejde spasení, a spravedlnost ať spolu vykvete. Já Hospodin způsobím to. ⁹ Běda tomu, kdož se v odpory dává s tím, jenž jej sformoval, jsa střep jako jiné střepiny hliněné. Zdaliž dí hlina hrnčíři svému: Což děláš? Dílo tvé zajisté ničemné jest. ¹⁰ Běda tomu, kterýž říká otci: Co zplodíš? A ženě: Co porodíš? ¹¹ Takto praví Hospodin, Svatý Izraelský, a kterýž jej sformoval: Budoucí-liž věci na mně vyzvídati chcete, o synech mých a díle rukou mých mně vyměřovati? ¹² Já jsem učinil zemi, a člověka na ní stvořil; já jsem, jehož ruce roztáhly nebesa, a všemu vojsku jejich rozkazují. ¹³ Já vzbudím jej v spravedlnosti, a všechny cesty jeho zpřímím. Onť vzdělá město mé, a zajaté mé propustí, ne ze mzdy, ani pro dar, praví Hospodin zástupů. ¹⁴ Takto praví Hospodin: Práce Egyptská, a kupectví Mouřenínská, a Sabejští, muži veliké postavy, k tobě přijdou, a tvoji budou. Za tebou se poberou, v poutech půjdou, tobě se klaněti, a tobě se kořiti budou, říkajíce: Toliko u tebe jest Bůh silný, a není žádného více kromě toho Boha. ¹⁵ (Jistě ty jsi Bůh silný, skrývající se, Bůh Izraelský, spasitel.) ¹⁶ Všickni onino se zastydí, a zahanbeni budou, spolu odejdou s hanbou činitelé obrazů; ¹⁷ Ale Izrael spasen bude skrze Hospodina spasením věčným. Nebudete zahanbeni, ani v lehkost uvedeni na věky věků. ¹⁸ Nebo tak praví Hospodin stvořitel nebes, (ten Bůh, kterýž sformoval zemi a učinil ji, kterýž utvrdil ji, ne na prázdno stvořil ji, k bydlení sformoval ji): Já jsem Hospodin, a není žádného více. ¹⁹ Nemluvím tajně v místě zemském tmavém, neříkám semení Jákobovu nadarmo: Hleďte mne. Já Hospodin mluvím spravedlnost, a zvěstuji věci pravé. ²⁰ Shromažďte se a přidejte, přiblížte se spolu vy, kteříž jste pozůstali mezi pohany. Nic neznají ti, kteříž se s dřevem

rytiny své nosí; nebo se modlí bohu, kterýž nemůže vysvoboditi. ²¹ Oznamte a přiveďte i jiné, a nechať spolu v radu vejdou, a ukáží, kdo to od starodávna předpověděl, a hned zdávna oznámil? Zdali ne já Hospodin? Neboť není žádného jiného Boha kromě mne, není Boha silného, spravedlivého, a spasitele žádného kromě mne. ²² Obráťtež zřetel ke mně, abyste spaseny byly všechny končiny země; nebo já jsem Bůh silný, a není žádného více. ²³ Skrze sebe přísáhl jsem, vyšlo z úst mých slovo spravedlnosti, kteréž nepůjde na zpět: Že se mně skláněti bude všeliké koleno, a přísahati každý jazyk, ²⁴ Říkaje: Toliko v Hospodinu mám všelijakou spravedlnost a sílu, a až k samému přijde; ale zahanbeni budou všickni, kteříž se koli zlobí proti němu. ²⁵ V Hospodinu ospravedlnění budou, a chlubit se všechno símě Izraelovo.

46

¹ Klesl Běl, padl Nébo, modly jejich octnou se na hovadech a na dobytku. Tím zajisté, což vy nosíváte, budou náramně obtížena až do ustání. ² Klesly, padly spolu, aniž budou moci retovati břemene, nýbrž i oni sami v zajetí odejdou. ³ Slyšte mne, dome Jákobův, a všickni ostatkové domu Izraelova, kteréž pěstují hned od života, kteréž nosím hned od narození: ⁴ Až i do starosti já sám, nýbrž až do šedin já ponesu; já jsem vás učinil, a já nositi budu, já, pravím, ponesu a vysvobodím. ⁵ K komu mne připodobníte a přirovnáte, aneb podobna učiníte, abychom sobě podobní byli? ⁶ Ti, kteříž marně vynakládají zlato z měšce, a stříbro na vážkách váží, najímají ze mzdy zlatníka, aby udělal z něho boha, před nímž padají a sklánějí se. ⁷ Nosí jej na rameni, pěstují se s ním, a stavějí ho na místě jeho, i stojí, z místa svého se nehýbaje. Volá-li kdo k němu, neozyvá se, aniž jej z

úzkosti jeho vysvobozuje. ⁸ Pamatujtež na to, a zastyd'te se; připusťte to, ó zpronevěřilí, k srdci. ⁹ Rozpomeňte se na první věci od věků stálé, nebo já jsem Bůh silný, a není žádného více Boha, aniž jest mně podobného. ¹⁰ Kterýž oznamuji při počátku dokonání, a hned zdaleka to, což se ještě nestalo; řeknu-li co, rada má se koná, a vše, což mi se líbí, činím. ¹¹ Kterýž zavolám od východu ptáka, z země daleké toho, kterýž by vykonal uložení mé. Řekl jsem, a dovedu toho, umínil jsem, a vykonám to. ¹² Slyšte mne, vy urputného srdce, kteříž jste dalecí od spravedlnosti. ¹³ Jáť způsobím, aby se přiblížila spravedlnost má. Nebudeť prodlévati, aniž spasení mé bude meškati; nebo složím v Sionu spasení, a v Izraeli slávu svou.

47

¹ Sstup a sed' v prachu, panno dcero Babylonská, sed' na zemi, a ne na trůnu, dcero Kaldejská; nebo nebudou tě více nazývati milostnou a rozkošnou. ² Chyť se žernovu, a mel mouku; odkrej kadeře své, obnaž nohy, odkrej hnáty, břed' přes řeky. ³ Odkryta bude hanba tvá, a ukáže se mrzkost tvá. Mstítí budu, a nedám sobě žádnému překaziti, ⁴ Práví vykupitel náš, jehož jméno jest Hospodin zástupů, Svatý Izraelský. ⁵ Sediž mlče, a vejdi do tmy, dcero Kaldejská; nebo nebudou tě více nazývati paní království. ⁶ Rozhněval jsem se na lid svůj, v lehkost jsem uvedl dědictví své, a vydal jsem je v ruku tvou, a neprokázalas k nim milosrdenství. Starce jsi obtížila velmi jhem svým, ⁷ A říkalas: Na věky budu paní, a nikdy jsi nesložila těch věcí v srdci svém, aniž jsi pamatovala na cíl jeho. ⁸ Protož nyní slyšíš toto, ó rozkošná, (kteráž sedíš bezpečně, a říkáš v srdci svém: Já jsem, a není kromě mne žádné; nebuduť vdovou, aniž zvím o sirobě), ⁹ Že obě to přijde na tě pojednou dne jednoho, i siroba

i vdovství. Všecko zúplna přijde na tě, i na množství kouzlů tvých, a na velikou moc čarů tvých. ¹⁰ Nebo doufáš v zlost svou, a říkáš: Žádný mne nevidí. Moudrost tvá a umění tvé, to tě převrátilo, abys říkala v srdci svém: Já jsem, a není kromě mne žádné. ¹¹ A protože přijde na tě zlé, jehož východu neznáš, a připadne na tě bída, kteréž nebudeš moci se odžehnati, a přijde na tě pojednou hrozné zpuštění, než zviš. ¹² Postav se nyní s čáry svými, a s množstvím kouzlů svých, jimiž jsi se zaměstnávala od mladosti své, budeš-li moci co prospěti, aneb snad zmocnit se. ¹³ Ustáváš s množstvím rad svých. Nechať se nyní postaví hvězdáři, kteříž spatřují hvězdy, a oznamují na každý měsíc, a vysvobodí tě z toho, což přijíti má na tě. ¹⁴ Aj, jako pleva jsou, oheň popálí je, nevychvátí ani sami sebe z prudkosti plamene; žádného uhlí nezůstane k zhřívání se, ani ohně, aby se mohlo poseděti u něho. ¹⁵ Takť se stane i kupcům tvým, jimiž jsi se zaměstnávala od mladosti své. Jeden každý svou stranou půjde, aniž bude, kdo by tě vysvobodil.

48

¹ Slyštež to, dome Jákobův, kteříž se nazýváte jménem Izraelovým, a z vod Judových jste pošli, kteříž přísaháte ve jménu Hospodinovu, a Boha Izraelského připomínáte, však ne v pravdě, ani v spravedlnosti, ² Ačkoli od města svatého se jmenujete, a na Boha Izraelského, jehož jméno jest Hospodin zástupů, zpoléháte. ³ Předešlé věci zdávna jsem oznamoval, a což vyšlo z úst mých, i což jsem ohlašoval, brzce jsem činíval, a stávalo se. ⁴ Věděl jsem, že jsi zatvrdilý, a houžev železná šíje tvá, a čelo tvé ocelivé. ⁵ A protože jsem oznamoval z dávna, prvé než přicházelo, ohlašovalť jsem, abys neříkal: Modla má učinila ty věci, a rytina má neb slitina má přikázala to. ⁶ Slýchals o

tom, pohlediž na to na všechno, vy pak, nebudete-liž toho oznamovati? Již nyní ohlašujit' nové a tajné věci, o nichž jsi ty nic nevěděl. ⁷ Nyní stvořeny jsou, a ne předešlého času, o nichž jsi před tímto dnem nic neslyšel, abys neřekl: Aj, věděl jsem o tom. ⁸ Anobř aniž jsi slyšel, ani věděl, aniž se to tehdáž doneslo ucha tvého; nebo jsem věděl, že sobě velmi nevážně počínati budeš, a že jsi převrácenec hned od života matky. ⁹ Pro jméno své poshovím s prchlivostí svou, a pro chválu svou poukrotím hněvu proti tobě, abych tě nevyplénil. ¹⁰ Aj, přepálím tě, ačkoli ne jako stříbro, přeberu tě v peci ssoužení. ¹¹ Pro sebe, pro sebe učiním to. Nebo jakž by mohlo v lehkost vydáno býti? Slávy své zajisté jinému nedám. ¹² Slyš mne, Jákože a Izraeli, povolání můj: Já jsem, já první, já jsem i poslední. ¹³ Má zajisté ruka založila zemi, a pravice má dlaní rozměřila nebesa; povolal jsem jich, a hned se postavily. ¹⁴ Shromažďte se vy všickni, a slyšte. Kdo z nich oznámil tyto věci: Hospodin miluje jej, onť vykoná vůli jeho proti Babylonu, a rámě jeho proti Kaldejským? ¹⁵ Já, já mluvil jsem, protože povolám ho; přivedu jej, a šťastnou bude míti cestu svou. ¹⁶ Přistupte ke mně, slyšte to: Nemluvíval jsem z počátku v skrytě; od toho času, v kterémž se to dálo, přítomen jsem byl. A nyní Panovník Hospodin poslal mne a duch jeho. ¹⁷ Toto praví Hospodin vykupitel tvůj, Svatý Izraelský: Já Hospodin Bůh tvůj učím tě, abys prospěch bral, a vodím tě po cestě, po kteréž bys chodil. ¹⁸ Ó kdybys byl šetřil přikázání mých, bylť by jako potok pokoj tvůj, a spravedlnost tvá jako vlny mořské. ¹⁹ A bylo by jako písku semene tvého, a plodu života tvého jako štěrků jeho, aniž by vyřato, ani vyhlazeno bylo jméno jeho před obličejem mým. ²⁰ Vyjděte z Babylona, utecte od Kaldejských, hlasem zvučným zvěstujte, ohlašujte to, rozneste to až do končin země. Rcete: Vykoupil Hospodin

služebníka svého Jáкова. ²¹ Nebudouť žízni, když je po pustinách povede, vody z skály vyvede jim; nebo rozetne skálu, aby tekly vody. ²² Nemajíť žádného pokoje, praví Hospodin, bezbožní.

49

¹ Poslouchajte mne ostrovové, a pozorujte národové dalecí: Hospodin hned z života povolal mne, od života matky mé v pamět uvedl jméno mé, ² A učinil ústa má podobná meči ostrému. V stínu ruky své skryl mne, a učiniv ze mne střelu vypulerovanou, v toule svém schoval mne. ³ A řekl mi: Služebník můj jsi, v Izraeli skrze tebe oslaven budu. ⁴ Já pak řekl jsem: Nadarmo jsem pracoval, daremně a marně sílu svou jsem strávil. Ale však soud můj jestiť u Hospodina, a práce má u Boha mého. ⁵ A nyní dí Hospodin, kterýž mne sformoval hned od života za služebníka svého, abych zase přivedl k němu Jáкова; (byť pak i nebyl sebrán Izrael, slávu však mám před očima Hospodinovýmá; nebo Bůh můj jest síla má); ⁶ I to řekl Hospodin: Máloť by to bylo, abys mi byl služebníkem ku pozdvižení pokolení Jákovýchých, a k navrácení ostatků Izraelských; protož dal jsem tě za světlo pohanům, abys byl spasení mé až do končin země. ⁷ Toto praví Hospodin vykupitel Izraelův, Svatý jeho, tomu, jímž pohrdá každý, a jehož sobě oškliví národové, služebník panujících: Králové, vidouce tě, povstanou, a knížata klaněti se budou pro Hospodina, kterýž věrný jest, Svatého Izraelského, jenž tě vyvolil. ⁸ Toto praví Hospodin: V čas milosti vyslyším tě, a ve dni spasení spomohu tobě. Nadto ostríhati tě budu, a dám tě v smlouvu lidu, abys utvrdil zemi, a v dědictví uvedl dědictví zpuštěná; ⁹ Abys řekl vězňům: Vyjděte, těm, kteříž jsou ve tmách: Zjeďte se. I budou se pásti podlé cest, a na všech místech vysokých

bude pastva jejich. ¹⁰ Nebudou lačněti ani žízni, nebude na ně bíti horko ani slunce; nebo slitovník jejich zprovedí je, a podlé pramenů vod povede je. ¹¹ Přes to způsobím na všech horách svých cesty, a silnice mé vyvýšeny budou. ¹² Aj, tito zdaleka přijdou, aj, onino od půlnoci a od moře, a jiní z země Sinim. ¹³ Prozpěvujte nebesa, a plésej země, a zvučně prokřikujte hory; neboť jest potěšil Hospodin lidu svého, a nad chudými svými slitoval se. ¹⁴ Ale řekl Sion: Opustilť mne Hospodin, a Pán zapomenul se na mne. ¹⁵ I zdaliž se může zapomenouti žena nad nemluvnátkem svým, aby se neslitovala nad plodem života svého? A byť se pak ony zapomněly, já však nezapomenu se na tě. ¹⁶ Aj, na dlaních vyryl jsem tě, zdi tvé jsou vždycky přede mnou. ¹⁷ Pospíšíš k tobě synové tvoji, ti pak, kteříž tě bořili a kazili, odejdou od tebe. ¹⁸ Pozdvihni vůkol očí svých, a pohleď, všickni ti shromáždíce se, přijdou k tobě. Živť jsem já, praví Hospodin, že se jimi všemi jako okrasou přioděješ, a otočíš se jimi jako halží nevěsta, ¹⁹ Proto že pustiny tvé, a pouště tvé, a zbořeniny země tvé že tehďáž těsné budou, příčinou obyvatelů, když vzdáleni budou ti, kteříž tě zžírali; ²⁰ Tak že řeknou před tebou synové siroby tvé: Těsné mi jest toto místo, ustup mi, abych bydliti mohl. ²¹ I díš v srdci svém: Kdo mi naplodil těchto? Nebo jsem já byla osiřelá a osamělá, sem i tam přecházející a odcházející. Tyto, pravím, kdo vychoval? Aj, pozůstala jsem byla sama jediná. Kdež tito byli? ²² Toto praví Panovník Hospodin: Aj, já pozdvihnu k národům ruky své, a k lidem vyzdvihnu korouhev svou, aby přinesli syny tvé na rukou, a dcery tvé aby na plecích nesený byly. ²³ I budou králové pěstounové tvoji, a královny jejich chovačky tvé. Tváří k zemi skláněti se budou před tebou, a prach noh tvých lízati budou, a poznáš, že jsem já Hospodin, a že nebývají zahanbeni, kteříž na mne očekávají. ²⁴ Ale díš: Zdaliž

odjato bude reku udatnému to, což uchvátil? A zdaž zajatý lid spravedlivého vyproštěn bude? ²⁵ Anobř tak praví Hospodin: I zajatý lid reku udatnému odjat bude, a to, což uchvátil násilník, vyproštěno bude; nebo s tím, kterýž se s tebou nesnadní, já se nesnadniti budu, a syny tvé já vysvobodím. ²⁶ A nakrmím ty, kteříž tě utiskují, vlastním masem jejich, a jako mstem krví svou se zpíjí. I poznáš všeliké tělo, že já Hospodin jsem spasitel tvůj, a vykupitel tvůj Bůh silný Jákobův.

50

¹ Takto praví Hospodin: Kdež jest lístek zapuzení matky vaší, kterýmž jsem ji propustil? Aneb kdo jest z věřitelů mých, jemuž jsem vás prodal? Aj, nepravostmi svými prodali jste sebe, a pro převrácenosti vaše propuštěna jest matka vaše. ² Proč, když přicházím, není žádného, když volám, žádný se neozývá? Zdaliž jest naprosto ukrácena ruka má, aby nemohla vykoupiti? A žádné-liž není ve mně moci k vysvobození? Aj, zehráním svým vysušuji moře, obracím řeky v poušť, až se smrazují ryby jejich, proto že nebývá vody, a mrou žízni. ³ Obláčím nebese v smutek, a žíní dávám jim za oděv. ⁴ Panovník Hospodin dal mi jazyk umělý, abych uměl příhodně ustalému mluvíti slova. Probuzuje každého jitra, probuzuje mi uši, abych slyšel, tak jako pilně se učící. ⁵ Panovník Hospodin otvírá mi uši, a já se nepostavuji zpuřně, aniž se nazpět odvracím. ⁶ Těla svého nastavuji bijícím, a líce svého rvoucím mne, tváří své neskrývám od pohanění a plvání. ⁷ Nebo Panovník Hospodin spomáhá mi, pročez nebývám zahanben. Pro touž příčinu nastavuji tváří své jako škřemene; nebo vím, že nebudu zahanben. ⁸ Blízkoť jest ten, kterýž mne ospravedlňuje. Kdož se nesnadniti bude se mnou? Postavme se spolu; kdo jest odpůrce můj, nechť přistoupí

ke mně. ⁹ Aj, Panovník Hospodin spomáhá mi bude. Kdož jest, ještě by mne potupil? Aj, všickni takoví jako roucho zvetšejí, mol zšíře je. ¹⁰ Kdo jest mezi vámi, ještě se bojí Hospodina, poslouvej hlasu služebníka jeho. Kdo jest, ještě chodí v temnostech, a nemá žádného světla, doufej ve jméno Hospodinovo, a zpolehni na Boha svého. ¹¹ Aj, vy všickni, kteříž zaněcujete oheň, a jiskrami se přepasujete, chodíte v blesku ohně svého, a v jiskrách, kteréž jste roznítili. Od ruky mé toto se vám stane, že v bolesti ležeti budete.

51

¹ Poslouvejte mne, následovníci spravedlnosti, kteříž hledáte Hospodina, pohleďte na skálu, odkudž vyřati jste, a na hlubokost jámy, z níž vykopáni jste. ² Pohleďte na Abrahama otce vašeho, a na Sárú, kteráž vás porodila, že jsem jej jediného povolal, a požehnal jsem jemu, i rozmnožil jej. ³ Nebo potěší Hospodin Siona, potěší všech pustin jeho, a učiní poušť jeho přerokošnou, a pustinu jeho podobnou zahradě Hospodinově. Radost a veselí bude nalezeno v něm, díkčinění, a hlas žalmů zpívání. ⁴ Pozorujte mne, lide můj, a rodino má, nastavte mi uší; nebo zákon ode mne vyjde, a soud svůj za světlo národům vystavím. ⁵ Blízko jest spravedlnost má, vyjdeť spasení mé, a ramena má národy souditi budou. Na mneť ostrovové čekají, a po mém rameni touží. ⁶ Pozdvihněte k nebi oči svých, a popatřte na zem dolů. Nebesa zajisté jako dým zmizejí, a země jako roucho zvetší, a obyvatelé její též podobně zemrou: ale spasení mé na věky zůstane, a spravedlnost má nezahyne. ⁷ Poslouvejte mne, kteříž znáte spravedlnost, lide, v jehož srdci jest zákon můj; nebojte se útržky lidí bídnych, a hanění jejich neděste se. ⁸ Nebo jako roucho zžíře je mol, a jako vlnu zžíře

je červ, ale spravedlnost má na věky zůstane, a spasení mé od národu do pronárodu. ⁹ Probud' se, probud' se, oblec se v sílu, ó rámě Hospodinovo, probud' se, jako za dnů starodávnických a národů předešlých. Zdaliž ty nejsi to, kteréžs poplénilo Egypt, a ranilo draka? ¹⁰ Zdaliž ty nejsi to, kteréžs vysušilo moře, vody propasti veliké, kteréžs obrátilo hlubiny mořské v cestu, aby přešli ti, jenž byli vysvobozeni? ¹¹ A tak ti, kteréž vykoupil Hospodin, ať se navrátí, a přijdou na Sion s prozpěvováním, a veselé věčné ať jest na hlavě jejich; radosti a veselé ať dojdou, zámutek pak a úpění ať utekou. ¹² Já, já jsem utěšitel váš. Jakáž jsi ty, že se bojíš člověka smrtelného, a syna člověka trávě podobného? ¹³ Že se zapomínáš na Hospodina učinitele svého, kterýž roztáhl nebesa, a založil zemi, a že se děšíš ustavičně každého dne prchlivosti ssužujícího, jakž se jen postrojí, aby hubil? Ale kdež jest pak ta prchlivost toho, kterýž ssužuje? ¹⁴ Pospíšíť, aby zajatý propuštěn byl; neboť neumře v jámě, aniž bude míti jaký nedostatek chleba svého. ¹⁵ Jáť jsem zajisté Hospodin Bůh tvůj, kterýž rozděluje moře, jehož vlny zvuk vydávají. Hospodin zástupů jest jméno mé, ¹⁶ Kterýž jsem vložil slova svá v ústa tvá, a stínem ruky své přikryl jsem tě, abys štípil nebesa, a založil zemi, a řekl Sionu: Lid můj jsi ty. ¹⁷ Probud' se, probud', povstaň, Jeruzaléme, kterýž jsi pil z ruky Hospodinovy kalich prchlivosti jeho, kvasnice z kalicha hrůzy vypil jsi, i vyvážil. ¹⁸ Žádný jí nevedl ze všech synů, kterýchž naplodila, a žádný jí neujal za ruku její ze všech synů, kteréž vychovala. ¹⁹ Toto dvě tě potkalo, (kdo tě politoval?) zpuštění a setření, hlad a meč. Kdo tě potěšoval? ²⁰ Synové tvoji omračeni jsou, leží na rozcestí všech ulic, jako býval v leči, plni jsouce prchlivosti Hospodinovy, žehráni Boha tvého. ²¹ A protože slyš nyní toto, ztrápená a opilá, ale ne vínem: ²² Takto

praví Pán tvůj, Hospodin a Bůh tvůj, vedoucí při lidu svého: Aj, беру z ruky tvé kalich hrůzy, i kvasnice kalicha prchlivosti mé, nebudeš ho pít více. ²³ Ale dám jej do ruky těch, jenž tě ssužují, kteříž říkali duši tvé: Sehní se, ať přes tě přejdeme, jimž jsi podkládala jako zemi hřbet svůj, a jako ulici přecházejícím.

52

¹ Probud' se, probud' se, oblec se v sílu svou, Sione, oblec se v roucho okrasy své, ó Jeruzaléme, město svaté; neboť nebude již více na tě dotíratí neobřezaný a nečistý. ² Otřes se z prachu, povstaň, posad' se, Jeruzaléme; dobud' se z okovů hrdla svého, ó jatá dcerko Sionská. ³ Takto zajisté dí Hospodin: Darma jste sebe prodali, protož bez peněz budete vykoupeni. ⁴ Nebo takto praví Panovník Hospodin: Do Egypta sstoupil lid můj předešle, aby tam byl pohostinu, ale Assur bez příčiny jej ssužuje. ⁵ Nyní tedy což mám činiti? praví Hospodin. Poněvadž jest lid můj zajat darmo, a panovníci jeho k úpění jej přivodí, praví Hospodin. Nad to ustavičně každého dne jménu mému útržka se činí. ⁶ Protož poznáť lid můj jméno mé, protož poznáť, pravím, v ten den, že já tentýž, kterýž mluvím, aj, přítomen budu. ⁷ Ó jak krásné na horách nohy toho, ješto potěšené věci zvěstuje, a ohlašuje pokoj, toho, ješto zvěstuje dobré, ješto káže spasení, a mluví k Sionu: Kralujeť Bůh tvůj. ⁸ Strážní tvoji hlasu, hlasu pozdvihnou, a spolu prokřikovati budou; neboť okem v oko uzří, že Hospodin zase přivede Sion. ⁹ Zvučte, prozpěvujte spolu pustiny Jeruzalémské; neboť jest potěšil Hospodin lidu svého, vykoupil Jeruzalém. ¹⁰ Ohrnul Hospodin rámě svatosti své před očima všech národů, aby viděly všechny končiny země spasení Boha našeho. ¹¹ Odejděte, odejděte, vyjděte z Babylona, nečistého se nedotýkejte; vyjděte

z prostředku jeho, očistě se vy, kteříž nosíte nádobí Hospodinovo. ¹² Nebo ne s chvátáním vyjdete, aniž s utíkaním půjdete; předcházeti zajisté bude vás Hospodin, a zběře vás Bůh Izraelský. ¹³ Aj, služebníku mému šťastně se povede, vyvýšen, vznešen a zveleben bude velmi. ¹⁴ A jakož mnozí se nad ním užasnou, že tak zohavena jest nad jiné lidi osoba jeho, způsob jeho nad syny lidské: ¹⁵ Tak zase skropí národy mnohé, i králové před ním zacpají ústa svá, proto že což jim nebylo vypravováno, to uzří, a tomu, o čemž neslychali, porozumějí.

53

¹ Kdo uvěřil kázání našemu? A rámě Hospodinovo komu jest zjeveno? ² Nebo před ním vyrostl jako proutek, a jako kořen z země vyprahlé, nemaje podoby ani krásy. Viděliť jsme jej, ale nic nebylo viděti toho, proč bychom ho žádostivi byli. ³ Nejpohrdanější zajisté a nejopovrženější byl z lidí, muž bolestí, a kterýž zkusil nemoci, a jako ukryvající tvář svou; nejpohrdanější, pročez jsme ho za nic nevážili. ⁴ Ještotež on nemoci naše vzal, a bolesti naše vlastní on nesl, my však domnívali jsme se, že jest raněn, a ubit od Boha, i strápen. ⁵ On pak raněn jest pro přestoupení naše, potřín pro nepravosti naše; kázeň pokoje našeho na něj vzložena, a zsinalostí jeho lékařství nám způsobeno. ⁶ Všickni my jako ovce zbloudili jsme, jeden každý na cestu svou obrátili jsme se, a Hospodin uvalil na něj nepravosti všech nás. ⁷ Pokutován jest i strápen, však neotevřel úst svých. Jako beránek k zabití veden byl, a jako ovce před těmi, kdož ji stríhou, oněměl, aniž otevřel úst svých. ⁸ Z úzkosti a z soudu vyňat jest, a protože rod jeho kdo vypraví, ačkoli vyřat jest z země živých, a zraněn pro přestoupení lidu

mého? ⁹ Kterýžto vydal bezbožným hrob jeho, a bohatému, aby byl usmrcen, ještě však nepravosti neučinil, aniž jest nalezena lest v ústech jeho. ¹⁰ Taktě se líbilo Hospodinu jej stíratí, a nemocí trápití, aby polože duši svou v oběť za hřích, viděl símě své, byl dlouhověký, a to, což se líbí Hospodinu, skrze něho šťastně konáno bylo. ¹¹ Z práce duše své uzří užitek, jímž nasycen bude. Známostí svou ospravedlní spravedlivý služebník můj mnohé; nebo nepravosti jejich on sám ponese. ¹² A protož dám jemu díl pro mnohé, aby s nesčíslnými dělil se o kořist, proto že vylil na smrt duši svou, a s přestupníky počten jest. Onť sám nesl hřích mnohých, a přestupníků zástupcím byl.

54

¹ Prozpěvuj, neplodná, kteráž nerodíš, zvučně prozpěvuj a prokřikni, kteráž ku porodu nepracuješ, nebo více bude synů opuštěné, nežli synů té, kteráž má muže, praví Hospodin. ² Rozšiř místo stanu svého, a čalounů přibytků svých roztáhnouti nezbraňuj; natáhni i provazů svých, a kolíky své utvrď. ³ Nebo na pravo i na levo se rozmůžeš, a símě tvé národy dědičně vládnouti bude, a města pustá osadí. ⁴ Nebojž se, nebo nebudeš zahanbena, aniž se zapyřuj, nebo nebudeš v potupu uvedena; nýbrž na potupu mladosti své zapomeneš, a na pohanění vdovství svého nezpomeneš více. ⁵ Nebo manželem tvým jest Učinitel tvůj, jehož jméno Hospodin zástupů, a vykupitel tvůj Svatý Izraelský Bohem vši země slouti bude. ⁶ Nebo jako ženy propuštěné a v duchu sevřené povolá tě Hospodin, a jako ženy mladice, když v pohrdnutí budeš, praví Bůh tvůj. ⁷ Na maličkou chvílku poopustil jsem tě, ale v slitování převelikém shromáždím tě. ⁸ V maličkém hněvě skryl jsem tvář svou na maličko před tebou, ale v milosrdenství věčném slituji se nad

tebou, praví vykupitel tvůj Hospodin. ⁹ Neboť jest to u mne, co při potopě Noé. Jakož jsem přísáhl, že se nebudou více rozlévati vody Noé po zemi, tak jsem přísáhl, že se nerozhněvám na tě, aniž tobě přísně domlouvati budu.

¹⁰ A byť se i hory pohybovaly, a pahrbkové ustupovali, milosrdenství mé však od tebe neodstoupí, a smlouva pokoje mého se nepohne, praví slitovník tvůj Hospodin.

¹¹ Ó ssoužená, vichřicí zmítaná, potěšení zbavená, aj, já položím na karbunkulích kamení tvé, a založím tě na zafiřích. ¹² A vzdělám z křišťálu skla tvá, a brány tvé z kamení třpytícího se, i všecka pomezí tvá z kamení drahého.

¹³ Synové pak tvoji všickni vyučení budou od Hospodina, a hojnost pokoje budou míti synové tvoji.

¹⁴ Na spravedlnosti upevněna budeš. Vzdálíš se od ssoužení, protože se ho nebudeš báti, a od setření, nebo nepřiblíží se k tobě. ¹⁵ Aj, budouť nejedni bydleti s tebou, kteříž nejsou moji, ale kdož by bydleje s tebou, byl proti tobě, padne.

¹⁶ Aj, já stvořil jsem kováře dýmajícího při ohni na uhlí, a vynášejícího nádobí k dílu svému, já také stvořil jsem zhoubce, aby hubil. ¹⁷ Žádný nástroj proti tobě udělaný nepodaří se, a každý jazyk, povstávající proti tobě na soudu, potupíš. Toť jest dědictví služebníků Hospodinových, a spravedlnost jejich ode mne, praví Hospodin.

55

¹ Ej, všickni žízniví, podťte k vodám, i vy, kteříž nemáte žádných peněz. Podťte, kupujte a jezte, podťte, pravím, kupujte bez peněz a bez záplaty víno a mléko. ² Proč vynakládáte peníze ne za chléb, a práci svou za to, což nenasycuje? Poslechněte mne raději, a jezte to, což jest dobrého, a nechť se kochá v tuku duše vaše.

³ Nakloňte ucha svého, a podťte ke mně, poslechněte,

a budeť živa duše vaše; učiním zajisté s vámi smlouvu věčnou, milosrdenství Davidova přepevná. ⁴ Aj, za svědka národům dal jsem jej, za vůdce a učitele národům. ⁵ Aj, národu, k němuž se neznal, povoláš, a národové, kteříž tě neznali, k tobě se sběhnou, pro Hospodina Boha tvého, a Svatého Izraelského, nebo tě oslaví. ⁶ Hledejte Hospodina, pokudž může nalezen býti; vzývejte ho, pokudž blízko jest. ⁷ Opusť bezbožný cestu svou, a člověk nepravý myšlení svá, a nechť se navrátí k Hospodinu, i slitujeť se nad ním, a k Bohu našemu, nebť jest hojný k odpuštění. ⁸ Nejsouť zajisté myšlení má jako myšlení vaše, ani cesty vaše jako cesty mé, praví Hospodin. ⁹ Ale jakož vyšší jsou nebesa než země, tak převyšují cesty mé cesty vaše, a myšlení má myšlení vaše. ¹⁰ Nebo jakož prší déšť neb sníh s nebe, a zase se tam nenavracuje, ale napájí zemi, a činí ji plodivou a úrodnou, tak že vydává símě rozsívajícímu, a chléb jedoucím, ¹¹ Tak bude slovo mé, kteréž vyjde z úst mých. Nenavrátí se ke mně prázdné, ale učiní to, což mi se líbí, a prospěšně to vykoná, k čemuž je posílám. ¹² A protož s veselím vyjdete, a v pokoji sprovedeni budete. Hory i pahrbkové zvučně naproti vám prozpěvovati budou, a všecko dříví polní rukama plésati bude. ¹³ Místo chrastiny vzejde jedlé, a místo hloží vyrosté myrtus, a bude to Hospodinu k slávě, na znamení věčné, kteréž nebude vyhlazeno.

56

¹ Toto praví Hospodin: Ostříhejte soudu, a číňte spravedlnost; nebo brzo spasení mé přijde, a spravedlnost má zjevena bude. ² Blahoslavený člověk, kterýž činí to, a syn člověka, kterýž se přidrží toho, ostříhaje soboty, aby jí nepoškvřňoval, a ostříhaje ruky své, aby nic zlého neučinila. ³ Nechť tedy nemluví cizozemec,

kterýž se připojuje k Hospodinu, říká: Jistě odloučil mne Hospodin od lidu svého. Též ať neříká kleštěnec: Aj, já jsem dřevo suché. ⁴ Nebo toto praví Hospodin o kleštěncích, kteříž by ostříhali sobot mých, a zvolili to, což mi se líbí, a drželi smlouvu mou: ⁵ Že dám jim v domě svém a mezi zdmi svými místo, a jméno lepší nežli synů a dcer. Jméno věčné dám jim, kteréž nebude vyhlazeno. ⁶ Cizozemce pak, kteříž by se připojili k Hospodinu, aby sloužili jemu, a milovali jméno Hospodinovo, jsouce u něho za služebníky, všechny ostříhající soboty, aby jí nepoškvřňovali, a držící smlouvu mou, ⁷ Ty přivedu k hoře svatosti své, a obveselím je v domě svém modlitebném. Zápalové jejich a oběti jejich příjemné mi budou na oltáři mém; nebo dům můj dům modlitby slouti bude u všech národů. ⁸ Pravíť Panovník Hospodin, kterýž shromažďuje rozehnané Izraelovy: Ještěť shromáždím k němu a k shromážděným jeho. ⁹ Všecka zvířata polní podťte žráti, i všecka zvířata lesní. ¹⁰ Strážní jeho jsou slepí, všickni napořád nic neznají, všickni jsou psi němí, aniž mohou štěkati; jsou ospalci, leží, milujíce dřímotu. ¹¹ Nadto jsou psi obžerní, nevědí, kdy jsou syti; pročez sami se pasou. Neumějí učit, všickni k cestám svým patří, jeden každý k zisku svému po své straně. ¹² Podťte, naberu vína, a opojíme se nápojem opojným, a bude rovně zítřejší jako dnešní den, nýbrž větší a mnohem hojnější.

57

¹ Spravedlivý hyne, a žádný nepřipouští toho k srdci, a muži pobožní odcházejí, a žádný nerozvažuje toho, že před příchodem zlého vychvácen bývá spravedlivý, ² Že dochází pokoje, a odpočívá na ložci svém, kdožkoli chodí v upřímosti své. ³ Ale vy přistupte sem, synové kouzelnice, símě cizoložníka a smilnice. ⁴ Komu se

to s takovou chutí posmíváte? Proti komu rozdíráte ústa, vyplazujete jazyk? Zdaliž nejste synové neřádní, símě postranní? ⁵ Kteříž smilníte v hájích pod každým dřevem zeleným, zabíjejíce syny své při potocích, pod vysokými skalami. ⁶ Mezi hladkými kameny potočními jest díl tvůj. Tiť jsou, ti los tvůj, na něž také vyléváš mokrou obět, obětuješ suchou obět. V těch-liž bych věcech se kochal? ⁷ Na hoře vysoké a vyvýšené stavíš lože své, a tam vstupuješ k obětování oběti. ⁸ Pamětné pak znamení své za dvěře a za veřeje stavíš, když ode mne, odkryvši se, vstupuješ, a rozšiřuješ lože své, činíc je prostrannější víc než pohané; miluješ lože jejich, kdež místo oblíbíš. ⁹ Chodíš i k králi s olejem, a s mnohými vonnými mastmi svými; posíláš zajisté posly své daleko, a ponižuješ se až do hrobu. ¹⁰ Pro množství cest svých ustáváš, aniž říkáš: Daremněť jest to. Nalezla jsi sobě zběř ku pomoci, protože neželíš práce. ¹¹ A kohož jsi se děsila a bála, že jsi klamala, a na mne se nerozpomínala, ani připustila k srdci svému? Zdali proto, že jsem já mlčel, a to zdávna, nebojíš se mne? ¹² Já tvou spravedlnost oznámím, a skutky tvé, kteřížť nic neprospějí. ¹³ Když křičeti budeš, nechať tě vysvobodí zběř tvá. Ano pak všechny je zanese vítr, a zachvátí marnost, ale kdož doufá ve mne, vládnouti bude zemí, a dědičně obdrží horu svatou mou. ¹⁴ Nebo řečeno bude: Vyrovnajte, vyrovnajte, spravte cestu, odklid'te překážky z cesty lidu mého. ¹⁵ Nebo takto dí ten důstojný a vyvýšený, kterýž u věčnosti přebývá, jehož jméno jest Svatý: Na výsosti a v místě svatém bydlím, ano i s tím, kterýž jest skroušeného a poníženého ducha přebývám, obživuje ducha ponížených, obživuje také srdce skroušených. ¹⁶ Nebuduť se zajisté na věky nesnadniti, aniž se budu věčně hněvati, neboť by duch před obličejem mým zmizel, i dchnutí, kteréž jsem já

učinil. ¹⁷ Pro nepravost lakomství jeho rozhněval jsem se, a ubil jsem jej; skryl jsem se a rozhněval proto, že odvrátiv se, odšel cestou srdce svého. ¹⁸ Vidím cesty jeho, a však uzdravím jej; zprovedím jej, a jemu potěšení navrátím, i těm, kteříž kvílí s ním. ¹⁹ Stvořím ovoce rtů, hojný pokoj, dalekému jako blízkému, praví Hospodin, a tak uzdravím jej. ²⁰ Bezbožní pak budou jako moře zbouřené, když se spokojiti nemůže, a jehož vody vymítají nečistotu a bláto. ²¹ Nemajíť žádného pokoje, praví Bůh můj, bezbožní.

58

¹ Volej vším hrdlem, nezadržuj, jako trouba povýš hlasu svého, a oznam lidu mému převrácenost jejich, a domu Jákobovu hříchy jejich. ² Jakkoli každého dne mne hledají, a znáti cesty mé jsou chtiví, jako by byli národ, kterýž spravedlnost činí, a soudu Boha svého neopouští. Dotazují se mne na soudy spravedlnosti, blízcí Boha býti chtějí, ³ A říkají: Proč se postíváme, poněvadž nepatříš? Trápíváme duše své, a nechceš věděti o tom? Aj, v den postu vašeho líbost provodíte, a ke všem robotám svým přísně doháníte. ⁴ Aj, k sváru a různici se postíváte, a abyste bili pěstí nemilostivě; nepostíte se tak dnů těch, aby slyšán byl na výsosti hlas váš. ⁵ Zdaliž to jest takový půst, jakýž oblibuji, a den, v němž by trápil člověk duši svou? Zdali, aby svěsil jako třtina hlavu svou, a podstíral žíni a popel? To-liž nazůveš postem a dnem vzácným Hospodinu? ⁶ Není-liž toto půst, kterýž oblibuji: Rozvázati svazky bezbožnosti; roztrhnouti snopky obtěžující, a potřené propustiti svobodné, a tak všelijaké jho abyste roztrhli? ⁷ Není-liž: Abys lámal lačnému chléb svůj, a chudé vypověděné abys uvedl do domu? Viděl-li bys nahého, abys jej přioděl, a před tělem svým abys se neskrýval. ⁸ Tehdáž

se vyrazí jako jitřní záře světlo tvé, a zdraví tvé rychle zkvetne; předcházeti tě zajisté bude spravedlnost tvá, a sláva Hospodinova zběře tě. ⁹ Tehdy volati budeš, a Hospodin vyslyší tě; zavoláš, a řekneť: Teď jsem. Jestliže vyvržeš z prostřed sebe jho, a vztahování prstů, a mluvení nepravostí, ¹⁰ A vyleješ-li lačnému duši svou, a strápenou duši nasytíš-li: vzejde v temnostech světlo tvé, a mrákota tvá bude jako poledne. ¹¹ Nebo povede tě Hospodin ustavičně, a nasytí i v náramné sucho duši tvou, a kosti tvé tukem naplní. I budeš jako zahrada svažená, a jako pramen vod, jehož vody nevysychají. ¹² A vzdělají od tebe zplození pustiny starodávni; základy od národu do pronárodu vyzdvihneš. I slouti budeš vzdělavatel zbořeniny, a napravovatel stezek k bydlení. ¹³ Jestliže odvrátíš od soboty nohu svou, abys nevykonával líbosti své v den svatý můj, anobř nazůveš-li sobotu rozkoší, a svatou Hospodinu slavnou, a budeš-li ji slaviti tak, abys nečinil cest svých, ani vykonával, co by se líbilo, ani nemluvil slova: ¹⁴ Tehdy rozkoš míti budeš v Hospodinu, a uvedu tě na vysoká místa země, a způsobím to, abys užíval dědictví Jákoba otce svého; nebo ústa Hospodinova mluvila.

59

¹ Aj, neníť ukrácena ruka Hospodinova, aby nemohla zachovati, aniž jest obtíženo ucho jeho, aby nemohlo slyšeti. ² Ale nepravosti vaše rozloučily vás s Bohem vašim, a hříchové vaši to způsobili, že skryl tvář před vámi, aby neslyšel. ³ Nebo ruce vaše jsou poškvrněné krví, a prstové vaši nepravostí; rtové vaši mluví lež, jazyk váš vynáší převrácenost. ⁴ Není žádného, ješto by se zasadil o spravedlnost, aniž jest kdo, ješto by zastával pravdy. Doufají v marnost, a mluví daremné věci; počínají nátisk,

a rodí nepravost. ⁵ Vejce bazališková vyseděli, a plátina pavoukového natkali. Kdož by jedl vejce jejich, umře; pakli je roztlačí, vynikne ještěrka. ⁶ Plátina jejich nehodí se na roucho, aniž se odějí dílem svým; skutkové jejich skutkové nepravosti, a dílo ukrutnosti jest v rukou jejich. ⁷ Nohy jejich k zlému běží, a pospíchají k vylévání krve nevinné. Myšlení jejich jsou myšlení nepravá, zpuštění a setření jest na cestách jejich. ⁸ Cesty pokoje neznají, a není žádné spravedlnosti v šlepějích jejich. Stezky své převracejí tajně; kdožkoli po nich chodí, nemívá pokoje. ⁹ Protož vzdálil se od nás soud, a nedochází nás spravedlnost. Ěkáme-li na světlo, aj, tma, pakli na blesk, v mrákotách chodíme. ¹⁰ Makáme jako slepí stěnu, a jako bychom žádných očí neměli, šámáme. Urážíme se o poledni jako v soumrak, u veliké hojnosti podobni jsme mrtvým. ¹¹ Mumleme všickni my jako nedvědi, a jako holubice ustavičně lkáme. Očekáváme na soud, ale není ho, na vysvobození, ale daleké jest od nás. ¹² Nebo rozmnožena jsou přestoupení naše před tebou, a hříchové naši svědčí proti nám, poněvadž přestoupení naše jsou při nás, i nepravosti naše. Známeť to, ¹³ že jsme se zpronevěřili, a lhali Hospodinu, a odvrátili se od následování Boha svého, že jsme mluvili o nátisku a odvrácení, že jsme ukládali a vynášeli z srdce slova lživá, ¹⁴ Tak že odvrácen jest nazpět soud, a spravedlnost zdaleka stojí; nebo klesla na ulici pravda, a pravost nemá průchodu. ¹⁵ Nýbrž zhynula pravda, a ten, kdož se uchyluje od zlého, loupeží bývá vydán; což vidí Hospodin, a nelíbí se to jemu, že není žádného soudu. ¹⁶ Když tedy viděl, že není žádného muže, až se užasl, že není žádného prostředníka. A protož vysvobození jemu způsobilo rámě jeho, a spravedlnost jeho sama jej zpodepřela. ¹⁷ Nebo oblékl spravedlnost jako pancíř, a lebka spasení na hlavě jeho. Oblékl se v roucho

pomsty jako v sukni, a oděl se horlivostí jako pláštěm,
¹⁸ Aby podle skutků, aby podle nich odplacel prchlivostí protivníkům svým, odměnu nepřátelům svým, i ostrovům odplatu aby dával. ¹⁹ I budou se báti na západ jména Hospodinova, a na východu slunce slávy jeho, když se přivalí jako řeka nepřítel, jež duch Hospodinův přeč zažene. ²⁰ Neboť přijde k Sionu vykupitel, a k těm, kteříž se odvracují od přestoupení v Jákobovi, praví Hospodin. ²¹ Tatoť pak bude smlouva má s nimi, praví Hospodin: Duch můj, kterýž jest v tobě, a slova má, kteráž jsem vložil v ústa tvá, neodejdouť od úst tvých, ani od úst semene tvého, ani od úst potomků semene tvého, praví Hospodin, od tohoto času až na věky.

60

¹ Povstaniž, zastkvěj se, poněvadž přišlo světlo tvé, a sláva Hospodinova vzešla nad tebou. ² Nebo aj, tmy přikryjí zemi, a mrákota národy, ale nad tebou vzejde Hospodin, a sláva jeho nad tebou vidína bude. ³ I budou choditi národové v světle tvém, a králové v blesku, jenž vzejde nad tebou. ⁴ Pozdvihni vůkol očí svých, a popatř. Všickni tito shromáždíce se, k tobě se poberou, synové tvoji zdaleka přijdou, a dcery tvé při boku tvém chovány budou. ⁵ Tehdáž uzříš to, a rozveselíš se, tehdáž podiví se, a rozšíří se srdce tvé; nebo se obrátí k tobě množství mořské, síla pohanů přijde k tobě. ⁶ Stádo velbloudů přikryje tě, a dromedáři Madianští a Efejští, všickni ti z Sáby přijdou, zlato a kadidlo přinesou, a chvály Hospodinovy zvěstovati budou. ⁷ Všecka stáda Cedarská shromáždí se k tobě, skopcové Nabajotští přisluhovati budou tobě, a obětováni jsouce na mém oltáři, příjemní budou. A takť dům okrasy své ozdobím. ⁸ I díš: Kdo jsou ti, kteříž se jako hustý oblak sletují, a jako holubice

k děrám svým? ⁹ Na mneť zajisté ostrovové očekávají, a lodí mořské hned zdávna, aby přivedli syny tvé zdaleka, též stříbro své a zlato své s sebou, k slávě Hospodina, Boha tvého a Svatého Izraelského; nebo tě oslaví. ¹⁰ I vystavějí cizozemci zdi tvé, a králové jejich přisluhovati budou tobě, když v prchlivosti své ubiji tě, a v dobré líbeznosti své slituji se nad tebou. ¹¹ A otevříny budou brány tvé ustavičně, ve dne ani v noci nebudou zavírány, aby přivedli k tobě sílu pohanů, i králové jejich aby přivedeni byli. ¹² Národ zajisté ten a království, kteréž by nesloužilo tobě, zahyne; národové, pravím, ti docela pohubeni budou. ¹³ Sláva Libánská přijde k tobě, jedle, jilm, též i pušpan k ozdobě místa svatyně mé, abych místo noh svých oslavil. ¹⁴ Také přijdou k tobě s ponížením synové těch, kteříž tě trápili, a klaněti se budou k zpodku noh tvých, kteřížkoli pohrdali tebou, a nazývati tě budou městem Hospodinovým, Sionem Svatého Izraelského. ¹⁵ Místo toho, že jsi byla opuštěná a v nenávisti, tak že žádný skrze tě nechodil, způsobímť důstojnost věčnou, a veselí od národu do pronárodu. ¹⁶ Nebo ssáti budeš mléko národů, a prsy králů ssáti budeš; i poznáš, že jsem já Hospodin vysvoboditel tvůj, a vykupitel tvůj silný Jákobův. ¹⁷ Místo mědi dodávati budu zlata, a místo železa dodávati budu stříbra, a místo dříví mědi, a místo kamení železa, a představímť správce pokojné a úředníky spravedlivé. ¹⁸ Nebude více slyšáno o bezpraví v zemi tvé, o zpuštění a zhoubě na hranicích tvých, ale hlásati budeš spasení na zdech svých, a v branách svých chválu. ¹⁹ Nebudeš míti více slunce za světlo denní, a blesk měsíce nebude tě osvětlovati, ale budeť Hospodin světlem tvým věčným, a Bůh tvůj okrasou tvou. ²⁰ Nezaždej více slunce tvé, a měsíc tvůj neschová se, nebo Hospodin bude světlem tvým věčným, a tak dokonáni budou dnové smutku tvého.

²¹ Lid také tvůj, kteříž by koli byli spravedliví, na věky dědičně obdrží zemi, výstřelek štípení mého, dílo rukou mých, abych v něm oslavován byl. ²² Samotný rozmnoží se v tisíce, a nejšpatnější v národ nesčíslný, já Hospodin časem svým brzo způsobím to.

61

¹ Duch Panovníka Hospodina jest nade mnou, proto že pomazal mne Hospodin, abych kázal evangelium tichým. Poslal mne, abych uvázal rány skroušených srdcem, abych vyhlásil jatým svobodu, a věžňům otevření žaláře, ² Abych vyhlásil léto milostivé Hospodinovo, a den pomsty Boha našeho, abych těšil všechny kvílící, ³ Abych způsobil radost kvílícím Sionským, a dal jim okrasu místo popela, olej veselé místo smutku, oděv chvály místo ducha sevřeného. I nazvání budou stromové spravedlnosti, štípení Hospodinovo, abych oslavován byl. ⁴ Tedy vzdělají pustiny starodávní, pouště staré spraví, a obnoví města zpuštěná, pustá po mnohé národy. ⁵ Nebo postaví se cizozemci, a pásti budou stáda vaše, a synové cizozemců oráči vaši a vinaři vaši budou. ⁶ Vy pak kněží Hospodinovi nazváni budete, služebníci Boha našeho slouti budete, zboží pohanů užívatí budete, a v slávě jejich zvýšení budete. ⁷ Za dvojnásobní zahanbení vaše a pohanění prozpěvovati budete, z podílu jejich a v zemi jejich dvojnásobní dědictví obdržíte, a tak veselé věčné míti budete. ⁸ Já zajisté Hospodin miluji soud, a nenávidím loupeže při oběti, a protož způsobím, aby skutkové jejich dáli se v pravdě, a smlouvu věčnou s nimi učiním. ⁹ I vejdeť v známost mezi pohany símě jejich, a potomci jejich u prostřed národů. Všickni, kteříž je uzří, poznají je, že jsou símě, jemuž požehnal Hospodin. ¹⁰ Velice se budu radovati v Hospodinu, a plésati bude

duše má v Bohu mém; nebo mne oblékl v roucho spasení, a pláštěm spravedlnosti přioděl mne jako ženicha, kterýž se strojí ozdobně, a jako nevěstu okrašlující se ozdobami svými. ¹¹ Nebo jakož země vydává zrostlinu svou, a jakož zahrada símě své vyvodí, tak Panovník Hospodin vyvede spravedlnost a chválu přede všemi národy.

62

¹ Pro Sion nebudu mlčeti, a pro Jeruzalém neupokojím se, dokudž nevyjde jako blesk spravedlnost jeho, a spasení jeho jako pochodně hořeti nebude. ² I uzří národové spravedlnost tvou, a všickni králové slávu tvou, a nazovou tě jménem novým, kteréž ústa Hospodinova vyřknou. ³ Nadto budeš korunou ozdobnou v ruce Hospodinově, a korunou královskou v ruce Boha svého. ⁴ Nebudeš více slouti opuštěná, a země tvá nebude více slouti pustinou, ale ty nazývána budeš rozkoší, a země tvá vdanou; nebo rozkoš míti bude Hospodin v tobě, a země tvá bude vdaná. ⁵ Nebo jakož pojímá mládenec pannu, tak tě sobě pojmu synové tvoji, a jakou má radost ženich z nevěsty, tak radovati se bude z tebe Bůh tvůj. ⁶ Na zdech tvých, Jeruzaléme, postavím strážné, kteříž přes celý den i přes celou noc nikdy nebudou mlčeti. Kteríž tedy připomínáte Hospodina, nemlčtež, ⁷ A nedávejte jemu pokoje, dokudž neutvrdí, a dokudž nezpůsobí, aby Jeruzalém byl slavný na zemi. ⁸ Přisáhlť Hospodin skrze pravici svou, a skrze rámě síly své, řka: Nikoli nedám obilí tvého více za pokrm nepřátelům tvým, aniž pítí budou cizozemci vína tvého, o němž jsi pracoval. ⁹ Ale ti, kteříž je shromažďují, budou je jísti, a chváliti Hospodina, a kteříž je sbírají, budou je pítí v síncích svatosti mé. ¹⁰ Vejdětež, vejdětež branami, spravte cestu lidu, vyrovnejte, vyrovnejte silnici, vyberte kamení, vyzdvihněte korouhev k národům.

¹¹ Aj, Hospodin rozkáže provolati až do končin země: Rcetež dceři Sionské: Aj, Spasitel tvůj béře se, aj, mzda jeho s ním, a dílo jeho před ním. ¹² I nazovou syny tvé lidem svatým, vykoupenými Hospodinovými, ty pak slouti budeš městem vzácným a neopuštěným.

63

¹ Kdož jest to, ješto se béře z Edom, v ubroceném rouše z Bozra, ten ozdobený rouchem svým, kráčeje u velikosti síly své? Jáť jsem, kterýž mluvím spravedlivě, dostatečný k vysvobození. ² Proč jest červené roucho tvé, a oděv tvůj jako toho, kterýž tlačí v presu? ³ Pres jsem tlačil sám, aniž kdo z lidí byl se mnou. Tlačil jsem nepřátely v hněvě svém, a pošlapal jsem je v prchlivosti své, až stříkala krev i nejsilnějších jejich na roucho mé, a tak všecken oděv svůj zkálel jsem. ⁴ Den zajisté pomsty v srdci mém, a léto, v němž mají vykoupeni býti moji, přišlo. ⁵ Když jsem pak viděl, že není žádného spomocníka, až jsem se užasl, že žádného nebylo, kdo by podpíral. A protož mi vysvobození způsobilo rámě mé, a prchlivost má, ta mne podepřela. ⁶ I pošlapal jsem národy v hněvě svém, a opojil jsem je prchlivostí svou, a porazil jsem na zem nejsilnější reky jejich. ⁷ Milosrdenství Hospodinova připomínati budu, a chvály Hospodinovy ze všeho, což učinil nám Hospodin, i množství dobroty, kteréž dokazoval k domu Izraelskému z veliké lítosti své, a z velikého milosrdenství svého. ⁸ Nebo řekl: Vždyť jsou lidem mým, jsou synové, neučiníť mi nevěrně. A protož byl jejich spasitelem. ⁹ Ve všelikém ssoužení jejich i on měl ssoužení, a anděl přistojící jemu vysvobozval je. Z milování svého a z lítosti své on sám vykoupil je, a pěstoval je, i nosil je po všechny dny věků. ¹⁰ Ale oni zpuční byli, a zarmucovali Ducha svatého jeho; pročez obrátil se jim v nepřítelé, a sám

bojoval proti nim. ¹¹ I rozpomínal se lid jeho na dny starodávni, i na Mojžíše: Kdež jest ten, kterýž je vyvedl z moře s pastýřem stáda svého? Kde jest ten, kterýž položil u prostřed něho Ducha svatého svého? ¹² Kterýž je vedl ramenem velebnosti své po pravici Mojžíšově, kterýž rozdělil vody před nimi, aby sobě způsobil jméno věčné, ¹³ Kterýž je provedl skrze hlubiny jako koně po poušti, ani se nepoklesli. ¹⁴ Jako když hovádko do údolí sstupuje, tak Duch Hospodinův poznenáhlu vedl z nich každého. Tak jsi vedl lid svůj, abys sobě způsobil jméno slavné. ¹⁵ Popatřiž s nebe, a pohleď z příbytku svatosti své a okrasy své. Kdež jest horlivost tvá a veliká síla tvá? Kde množství milosrdenství tvých a slitování tvých? Mně-liž se zadržovati budou? ¹⁶ Ty jsi zajisté otec náš; nebo Abraham nic neví o nás, a Izrael nezná nás. Ty jsi, Hospodine, otec náš, vykupitel náš, toť jest od věčnosti jméno tvé. ¹⁷ Pročež jsi nám dal zblouditi, Hospodine, od cest svých, zatvrdil jsi srdce naše, abychom se nebáli tebe? Navrať se zase pro služebníky své, pokolení dědictví svého. ¹⁸ Nejšpatnější vládne lidem svatosti tvé, nepřátelé naši pošlapali svatyni tvou. ¹⁹ My tvoji jsme od věků; nad nimi jsi nikdy nepanoval, aniž nad nimi jméno tvé vzýváno jest.

64

¹ Ó bys protrhl nebesa a sstoupil, aby se od přítomnosti tvé hory rozplynouti musily, ² (Jako od rozníceného ohně rozpouštějícího voda vře), abys v známost uvedl jméno své nepřátelům svým, a aby se před tváří tvou národové třáslí; ³ Jako když jsi činil hrozné věci, jichž jsme se nenadáli, sstoupil jsi, před obličejem tvým hory se rozplývaly; ⁴ ěehož se od věků neslýchalo, a ušima nepochopilo, oko nevidalo Boha kromě tebe, aby tak činil tomu, kterýž

naň očekává. ⁵ Vyšel jsi vstříc tomu, kdož ochotně činí spravedlnost, a na cestách tvých na tě se rozpomínali. Aj, ty rozhněvals se, proto že jsme hřešili na nich ustavičně, a však zachováni budeme, ⁶ Ačkoli jsme jako nečistý my všickni, a jako roucho ohyzdné všechny spravedlnosti naše. Pročež pršíme jako list my všickni, a nepravosti naše jako vítr zachvacují nás. ⁷ Nadto není žádného, ješto by vzýval jméno tvé, a probudil se k tomu, aby se chopil tebe, aspoň když jsi skryl tvář svou před námi, a způsobil to, abychom mizeli pro nepravosti naše. ⁸ Ale již, ó Hospodine, ty jsi otec náš, my hlina, ty pak učitel náš, a tak jsme všickni dílo ruky tvé. ⁹ Nehněvej se tak velmi, Hospodine, aniž se na věky rozpomínej na nepravost. Ó vzhlédniž, prosíme, všickni my lid tvůj jsme. ¹⁰ Města svatosti tvé obrácena jsou v poušť, Sion v poušť, i Jeruzalém v pustinu obrácen. ¹¹ Dům svatosti naší a okrasy naší, v kterémž tě chválívali otcové naši, ohněm zkažen, a cožkoli jsme měli nejvzácnějšího, jest popléněno. ¹² I zdaliž pro ty věci, Hospodine, se zdržíš? Mlčeti a nás tak velmi trápiti budeš?

65

¹ Dal jsem se najítí těm, kteříž se na mne neptávali, nalezen jsem od těch, kteříž mne nehledali, a národu, kterýž se nenazýval jménem mým, řekl jsem: Teď jsem, teď jsem. ² Rozprostíral jsem ruce své na každý den k lidu zpuřnému, kteříž chodí cestou nedobrou za myšlénkami svými, ³ K lidu, kteříž zjevně popouzejí mne ustavičně, obětujíce v zahradách, a kadíce na cihlách, ⁴ Kteríž sedají při hrobích, a při svých modlách nocují, kteříž jedí maso sviňské, a polívku nečistého z nádob svých, ⁵ Říkajíce: Táhni přeč, nepřistupuj ke mně, nebo světější jsem nežli ty. Tiť jsou dymem v chřípích mých a ohněm hořícím

přes celý den. ⁶ Aj, zapsáno jest to přede mnou: Nebuduť mlčeti, nýbrž nahradím a odplatím do lůna jejich, ⁷ Za nepravosti vaše, a spolu za nepravosti otců vašich, praví Hospodin, kteříž kadívali na horách, a na pahrbcích v lehkost uvodili mne; pročez odměřím za dílo jejich předešlé do lůna jejich. ⁸ Takto praví Hospodin: Jako někdo nalezna víno v hroznu, i řekl by: Nekaz ho, proto že požehnání jest v něm, tak i já učiním pro služebníky své, že nevyhladím všech těchto. ⁹ Nebo vyvedu z Jákoba símě, a z Judy toho, kterýž by dědičně obdržel hory mé, i budou ji dědičně držeti vyvolení moji, a služebníci moji bydliti budou tam. ¹⁰ Lid pak můj, kteříž by mne hledali, budou míti Sáron za pastviště ovčím, a údolí Achor za odpočívadlo skotům. ¹¹ Ale vás, kteříž opouštíte Hospodina, kteříž se zapomínáte na horu svatosti mé, kteříž strojíte vojsku tomu stůl, a kteříž vykonáváte tomu počtu oběti, ¹² Vás, pravím, sečtu pod meč, tak že všickni vy k zabítí na kolena padati budete, proto že, když jsem volal, neohlásili jste se, mluvil jsem, a neslyšeli jste, ale činili jste to, což zlého jest před očima máma, a to, čehož neoblibuji, vyvolili jste. ¹³ A protož takto dí Panovník Hospodin: Aj, služebníci moji jísti budou, vy pak hlad trpěti budete: aj, služebníci moji píti budou, vy pak žízniti budete; aj, služebníci moji veseliti se budou, vy pak zahanbeni budete. ¹⁴ Aj, služebníci moji prozpěvovati budou pro radost srdce, vy pak křičeti budete pro bolest srdce, a pro setření ducha kvíliti budete, ¹⁵ A zanecháte jména svého k proklínání vyvoleným mým, když vás pomorduje Panovník Hospodin, služebníky pak své nazývá jménem jiným. ¹⁶ Ten, kterýž bude sobě požehnání dávati na zemi, požehnání dávati sobě bude v Bohu pravém, a kdož přísahati bude na zemi, přísahati bude skrze Boha pravého; v zapomenutí zajisté dána budou ta ssoužení

první, a budou skryta od očí mých. ¹⁷ Nebo aj, já stvořím nebesa nová a zemi novou, a nebudou připomínány první věci, aniž vstoupí na srdce. ¹⁸ Anobrž radujte se a veselte se na věky věků z toho, což já stvořím; nebo aj, já stvořím Jeruzalém k plésání, a lid jeho k radosti. ¹⁹ I já plésati budu v Jeruzalémě, a radovati se v lidu svém, aniž se více bude slyšati v něm hlasu pláče, aneb hlasu křiku. ²⁰ Nebude tam více žádného v věku dětinském, ani starce, kterýž by dnů svých nevyplnil; nebo dítě ve stu letech umře, hříšníku pak, by došel i sta let, zlořečeno bude. ²¹ Nastavějí též domů, a bydliti budou v nich, i vinice štěpovati budou, a jísti budou ovoce jejich. ²² Nebudou stavěti tak, aby jiný bydlil, nebudou štěpovati, aby jiný jedl; nebo jako dnové dřeva budou dnové lidu mého, a díla rukou svých do zvetšení užívati budou vyvolení moji. ²³ Nebudouť pracovati nadarmo, aniž ploditi budou k strachu; nebo budou símě požehnaných od Hospodina, i potomkové jejich s nimi. ²⁴ Nadto stane se, že prvé než volati budou, já se ohlásím; ještě mluvíti budou, a já vyslyším. ²⁵ Vlk s beránkem budou se pásti spolu, a lev jako vůl bude jísti plevy, hadu pak za pokrm bude prach. Neuškodíť, aniž zahubí na vši mé hoře svaté, praví Hospodin.

66

¹ Takto praví Hospodin: Nebe jest mi stolice, a země podnože noh mých. Kdež ten dům bude, kterýž mi vzděláte? Aneb kde bude místo odpočívání mého? ² Nebo všechno to ruka má učinila, a jí stojí všechno, praví Hospodin. I však na toho patřím, kdož jest chudý a skroušeného ducha, a třese se před slovem mým. ³ Sic jinak ten, kdož zabijí vola, zabil člověka; kdo zabijí hovádko, psa sťal; kdo obětuje obět suchou, krev sviňskou obětoval;

kdo kadí kadidlem, dary dával modle. To oni vyvolili na cestách svých, proto že, v ohavnostech svých duše jejich se kochá. ⁴ I jáť také vyvolím za nešlechtnosti jejich, a to, čehož se strachují, na ně uvedu, proto že, když jsem volal, žádný se neohlásil, když jsem mluvil, neslyšeli, ale činili to, což zlého jest před očima mýma, a to, čehož neoblibuji, vyvolili. ⁵ Slyšte slovo Hospodinovo, kteříž se třesete před slovem jeho: Říkávají bratří vaši, v nenávisti majíce vás, a vypovídajíce vás pro jméno mé: Nechť se zjeví sláva Hospodinova. Ukážeť se zajisté ku potěšení vašemu, ale oni zahanbeni budou. ⁶ Hlas hřmotu z města, hlas z chrámu, hlas Hospodinův, an odplatu dává nepřátelům svým. ⁷ Prvé než pracovala ku porodu, porodila; prvé než přišla na ni bolest, porodila pacholátko. ⁸ Kdo slýchal co takového? Kdo vídal co podobného? Zdaliž může způsobeno býti, aby země zplodila lid dne jednoho? Zdaliž zplozen bývá národ pojednou? Ale Sion jen počal pracovati ku porodu, a porodil syny své. ⁹ Což bych já, kterýž otvírám život matky, neplodil? praví Hospodin. Což bych já, kterýž činím to, aby rodily, zavřín byl? praví Bůh tvůj. ¹⁰ Veselte se s Jeruzalémem, a plésejte v něm všickni, kteříž jej milujete. Radujte se s ním velice, kteříž jste koli kvílili nad ním, ¹¹ Proto že ssáti budete, a sytiti se z prs potěšení jeho, ssáti budete, a rozkoš míti v blesku slávy jeho. ¹² Nebo takto praví Hospodin: Aj, já obrátím na něj jako řeku pokoj, a jako potok rozvodnilý slávu národů. I budete ssáti, na rukou pěstování a na klíně rozkošně chováni budete. ¹³ Jako ten, kteréhož matka jeho těší, tak já vás těšiti budu, a tak v Jeruzalémě potěšování budete. ¹⁴ Uzříte zajisté, a radovati se bude srdce vaše, a kosti vaše jako bylínka zkvetnou. I seznána bude ruka Hospodinova při služebnících jeho, a prchlivost proti nepřátelům jeho. ¹⁵ Nebo aj, Hospodin

v ohni přijde, a jako vichřice budou vozové jeho, aby vypustil v prchlivosti hněv svůj, a žehrání své v plameni ohně. ¹⁶ Hospodin, pravím, ohněm mstítí bude, a mečem svým nad všelikým tělem, tak že mnoho bude zbitých od Hospodina. ¹⁷ I ti, kteříž se posvěcují a očišťují v zahradách, jeden po druhém zjevně, kteříž jedí maso sviňské, a věc ohavnou i myši, též konec vezmou, praví Hospodin. ¹⁸ Nebo já, když skutkové a myšlení jejich přijdou, shromáždím všechny národy a jazyky. I přijdou, a uzří slávu mou. ¹⁹ A položím na ně znamení, a pošli z nich, kteříž zachováni budou, k národům do Tarsu, Pul a Lud, jenž natahují lučiště, do Tubal a Javan, na ostrovy daleké, kteříž neslychali pověsti o mně, aniž vídali slávy mé. I budou zvěstovati slávu mou mezi národy. ²⁰ A přivedou všechny bratří vaše ze všech národů za dar Hospodinu, na koních a na vozích, a na nůších a na mezcích, a na dromedářích, na horu svatosti mé do Jeruzaléma, praví Hospodin, tak jako přinášejí synové Izraelští dar v nádobě čisté do domu Hospodinova. ²¹ A z těchť také vezmu za kněží a za Levíty, praví Hospodin. ²² Nebo jakož ta nebesa nová, a země ta nová, kterouž já učiním, stane přede mnou, praví Hospodin, tak stane símě vaše a jméno vaše. ²³ I stane se, že od novměsíce do novměsíce, od soboty do soboty přicházeti bude všeliké tělo, aby se klanělo přede mnou, praví Hospodin. ²⁴ A vyjdouce, uzří těla mrtvých lidí těch, kteříž se mi zpronevěřili; nebo červ jejich neumře, a oheň jejich neuhasne. I budouť v ošklivosti všelikému tělu.

Bible Kralická 1613

The Holy Bible in the Czech language from the last Kralická edition of 1613.

Public Domain

Language: český (Czech)

Translation by: Jan Blahoslav et al

Bible Kralická: Bible svatá aneb všechna písmata Starého i Nového zákona podle posledního vydání Kralického z roku 1613. První český překlad z originálních jazyků kladoucí důraz na liturgické užití a vroucí zbožnost. NZ přeložil Jan Blahoslav 1564. Pro překlad SZ byla vytvořena zvláštní rada nejvzdělanějších odborníků, vzdělaných na předních evropských evangelických universitách, které tehdy Jednota bratrská měla. Jejich překlad vyšel v pěti dílech v letech 1579-1593 (6. díl byl Blahoslavův překlad NZ). V r. 1613 vyšlo souhrnné vydání v jednom. Bratři vytvořili mistrné dílo, vrchol překladatelského úsilí slovanských národů. Bible Kralická měla navíc nemalý podíl na zachování českého jazyka v době pobělohorské a po staletí též tvořila most mezi Čechy a Slováky.

This PUBLIC DOMAIN (not copyrighted) Bible translation is brought to you courtesy of eBible.org.

2020-04-11

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 29 Jan 2022 from source files dated 29 Jan 2022

d45ad03c-27cb-54be-b262-104c0dae0900